

Εντυώσεις Ιού μηνός

Τὰ πολιτικά καὶ ἡ στάσις μας

Ἡ προεκλογικὴ κίνησις εἰς τὴν νῆσον μας ἤρchiσε διὰ τῆς καθόδου εἰς Κύθηρα τοῦ υποψηφίου τοῦ Λαϊκοῦ Κόμματος κ. Ι. Κοντολέοντος, περὶ τῆς περιόδου τοῦ ὁποῦ γράφομεν εἰς ἄλλην σελίδαν.

Διὰ τῆς καταχωρίσεως τῆς πολιτικῆς αὐτῆς ἀνταποκρίσεως, ἐν παραμοναῖς ἐκλογῶν, προβλέπομεν μετὰ δέους τὴν περίπτωσιν ὅτι δυνατόν τινὲς ἐκ τῶν συμπολιτῶν μας νὰ χαρακτηρίσωσιν ταύτην παρέκκλισιν ἀπὸ τοῦ προγράμματός μας καὶ νὰ θεωρήσωσιν τὴν δημοσίευσιν αὐτῆς ὡς εὐνοῦσαν ὀρισμένον κόμμα ἢ ὀρισμένον υποψήφιον, διὰ τοῦτο, προλαμβάνοντες κάθε πρῶτον ἐνδεχόμενον, δηλοῦμεν κατηγορηματικῶς ὅ «Κυθηραϊκὸς Κήρυξ» εἶναι ἐφημερίδα παντὸς Κυθηρίου ἱσταμένη ὑψηλότερον τῶν κομμάτων.

Διὰ τὸν «Κυθ. Κήρυκα» δὲν ὑπάρχωσιν κόμματα οὔτε διακρίσεις μεταξὺ τῶν συμπολιτῶν. Διὰ τὸν λόγον δὲ τοῦτον, θέλει δημοσιεύει κατὰ σειράν ὅλας τὰς περ.οδείας τῶν διαφόρων υποψηφίων συμπολιτῶν μας ὡς ὄργανον εἰδησεογραφικόν, χωρὶς ἢ καταχωρίσας τοῦ προγράμματος τυχόν τινὲς ἐξ αὐτῶν νὰ ἔχη τὴν σημασίαν ἐγκρίσεως.

Δι' ἡμᾶς οἱ κατερχόμενοι εἰς τὸν ἐκλογικὸν ἀγῶνα καὶ μέχρι σήμερον γνωστοὶ υποψήφιοι ἀπολαμβάνουν τῆς ἀπολύτου ἐκτιμήσεως καὶ ὑπολήψεώς μας διότι τὴν ἀνάμειξιν τῶν ὑπηγόρευσεν εἰς αὐτοὺς ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν ἰδιαιτέραν μας πατρίδα τὴν ὁποῖαν ἐκαστος κατὰ τὴν δύναμιν του νομίζει ὅτι δύναται νὰ ἐξυπηρετήσῃ καλλίτερον. Αὐτὴν τὴν ὁδὸν θ' ἀκολουθήσωμεν καὶ τὴν ἐπομένην τῶν ἐκλογῶν θὰ χαιρετίσωμεν τὸν ἐκλεκτὸν τῆς πλειο-

νότητος τῶν συμπολιτῶν μας οἰοσδήποτε καὶ ἂν εἶναι οὗτος.

Κρίσις καὶ ἀκρίσια

Οἱ Κυθηραϊκοὶ χοροὶ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς εἶχον ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀποτυχίαν. Δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ μᾶς ἀποδοθῇ ὅτι «κομίζομεν γλαῦκα ἐν Ἀθήναις» καὶ διὰ τοῦτο προλαμβάνοντες διανδῆποτε κρίσιν τινὲς ὅτι σχολιάζομεν τὴν ἀποτυχίαν οὐχὶ διότι ὑπῆρξεν αὕτη ἀποτέλεσμα τῆς γενικῆς οικονομικῆς κρίσεως ἀλλὰ διότι εἰς τὴν ἀποτυχίαν αὐτῶν συνετέλεσαν ἀτυχῶς οἱ ἴδιοι οἱ Κυθηραῖοι.

Καὶ ἐξηγούμεθα :

Ὁ χορὸς τῶν Ἀθηνῶν τοῦ Κυθηραϊκοῦ Συνδέσμου ἀπέτυχε διότι οἱ ἀναλαβόντες τὴν διοργάνωσιν αὐτοῦ ἀπέδειξαν ἑλλειψιν πείρας. Ἐνόμισε δηλ. ἡ διοργανωτικὴ ἐπιτροπὴ ὅτι ἡ ἀποστολὴ τῆς περιορίζεται μόνον εἰς τὴν ἐκτύπωσιν τῶν εἰσηγηρίων καὶ τὴν ἐνοικίαν τῆς αἰθούσης, ὅτι δὲ ἡ γνωστοποίησις τοῦ χοροῦ ἤθελε γίνῃ εἰς τοὺς συμπολίτας διὰ τῆς ἐπιποιήσεως τοῦ Ἀγίου Πνεύματος. Διαφημίσεις καὶ δημοσιεύσεις, ἀπολύτως ἀπαραίτητα στοιχεῖα διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ χοροῦ, παρελήφθησαν. Οὕτω δὲ τὴν ἐσπέραν τοῦ χοροῦ πλὴν τινῶν ἐκ τῶν Ἀθηναίων συμπολιτῶν μας οὐδεὶς ἐκ Πειραιῶς Κυθήριος προσῆλθεν εἰς τὸ Τριανόν. Ἡ ἑλλειψὶς τῶν Πειραιέων ἐγένετο αἰσθητὴ, τότε δὲ μόνον κατῴρθωσε νὰ συνέλθῃ ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ χοροῦ, ἡ ὁποία, ἂν τι νὰ οἰκτίρῃ ἑαυτὴν ἤρchiσε νὰ ἀποδίδῃ τὴν ἀποτυχίαν εἰς τὴν ἀπουσίαν τῶν Πειραιέων Κυθηριῶν.

Καὶ ἦλθεν ἡ σειρά τοῦ χοροῦ τοῦ Ἀκταίου. Οἱ ἐν Ἀθήναις συμπολίταις μας πιστεύοντες, ὅπως ἐδιδάχθησαν, ὅτι ἡ ἀπουσία τῶν ἐν Πειραιεὶ Κυθηριῶν ἦτο ἐσκεμμένη ἀποχή, ἤρchiσαν συστηματικὴν ἀντίδρασιν κατὰ τοῦ χοροῦ τοῦ Πειραιῶς τοῦ ὁποῦ τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο παταγώδης ἀποτυχία.

Δὲν ἀποκρύπτομεν ὅτι ἠκούσαμεν ἀπὸ συμπολίτην Ἀθηναῖον ὅτι εἰς πρόσκλησίν του πρὸς ἄλλους συμπολίτας νὰ κατέλθωσιν εἰς Πειραιᾶ ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν ὅτι «ὄχι μόνον αὐτοὶ δὲν ἐπήγαιναν εἰς τὸν χορὸν τοῦ Πειραιῶς ἀλλὰ καὶ ἄλλους θὰ ἡμπόδιζαν».

Τὰ περιστατικὰ ταῦτα ὑπῆρξαν αἱ ἀφορμαὶ ἀποτυχίας τῶν δύο ἐφετειῶν Κυθηραϊκῶν χορῶν. Τὰ σημειοῦμεν ἀπλῶς ἀφήνοντες τοὺς ἀναγνώστας μας ἀπολύτως ἐλευθέρους διὰ τὴν ἐξαγωγὴν συμπερασμάτων.

Ἡ Μαριωρὴ καὶ ὁ φερετζές της

Ἡ νεαρὰ συνάδελφος «Κυθηραϊκὴ Ἐνωσις» περιγράφουσα μετὰ πολλῶν ἐλιγμῶν τὴν... ἀποτυχίαν τῶν δοθέντων Κυθηραϊκῶν χορῶν, κάμει μίαν σπουδαίαν κρίσιν τῆς ἡ ὁποία ὁμολογοῦμεν ὅτι δὲν μᾶς ἀφήνει νὰ ἡσυχάσωμεν. Γράφει δηλ. μετὰ τῶν ἄλλων «πάντως τόσο ὁ χορὸς τοῦ Ἀκταίου ὅσον καὶ τοῦ Τριανόν ἀπέδειξαν διὰ πολλοστήν φορὰν ὅτι ἐφ' ὅσον οἱ Κυθηριοὶ θέλουσι νὰ δημιουργήσωσι τι τὸ σοβαρὸν καὶ ἀντάξιον τοῦ Κυθηραϊκοῦ στοιχείου... πρέπει νὰ ἐνωθῶσιν εἰς ἓνα καὶ μόνον σωματεῖον τὸ ὁποῖον νὰ ἐμπνέῃ τὴν κοινὴν ἐμπιστοσύνην...». Μᾶς λέγει δηλαδὴ καθαρὰ καὶ ἑξαστε-ρα ὅτι ἂν θέλετε νὰ ἐπιτυχάνουν οἱ χοροὶ τῶν Κυθηριῶν πρέπει νὰ γίνῃ ἡ περίφημος Ἐνωσις. Ἐὰν ὁ σκοπὸς τῆς ἐνώσεως εἶναι αὐτὸς δὲν νομίζομεν ὅτι ἔχει ἄδικον νὰ ὑπερθεματίζῃ ἡ νεαρὰ συνάδελφος διὰ τὴν ἐνωσιν τῶν Σωματείων. Ἡμεῖς ὅμως ἔχομεν σο-

Νέα από τὸ Νησί

ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

Τὸ ἀπόγευμα τῆς 17ης Μαρτίου ὁ καθηγητὴς τῶν Φυσικῶν τοῦ Γυμνασίου Κυθήρων κ. Ἰωάν. Πετρόχειλος, εἰς μίαν τῶν αἰθουσῶν τοῦ Γυμνασιακοῦ Μεγάρου ἐνώπιον ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου ἀνέπτυξε μὲ ἐξαιρετικὴν σαφήνειαν τὴν «περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς ζωῆς» θεωρίαν τοῦ καθηγητοῦ καὶ μεγάλου φυσιοδίφου Γ. Λαχόβσκυ.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Οὐδέποτε μέχρι σήμερον τὸ πανηγύρι τῆς Ὁρθοδοξίας ὑπῆρξεν χειρότερον εἰς τὰ Μυρτιδία ἀπὸ ἐφέτος. Ἐλάχιστος κόσμος διενυκτέρευσε εἰς τὸ Μοναστήρι, τὸ πρῶτ' δὲ πολὺ ὀλίγοι μετέβησαν ἐκεῖ. Συγκέντρωσις μεγάλη ἐγένετο εἰς τὴν Καλοκαιρινὴν τὴν Κυριακὴν τὸ πρῶτ' καὶ εἰς τὸ Λειβάδι τὸ ἀπόγευμα.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΝ ΚΥΘΗΡΟΙΣ ΑΙ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑΙ ΤΟΥ κ. ΚΟΝΤΟΛΕΩΝΤΟΣ.

ΚΥΘΗΡΑ.— Τὴν 18ην ἀφίκετο ἐνταῦθα ὁ δικηγόρος καὶ ὑποψήφιος βουλευτὴς τῆς Νήσου κ. Ἰωάννης Α. Κον-

βαράς ἐπιφυλάξει διότι πιστεύομεν ὅτι σκοπὸς τῶν Σωματείων μας δὲν εἶναι ἡ ἐξυπηρέτησις τῆς Τερψιχόρης, ἀλλὰ τῶν συμφερόντων τῆς νήσου μας τὰ ὅποια πάντοτε ἐβρόχθησαν καὶ τὰ τρία διακεκριμένα Σωματεία. Ἄλλως τε ἡ ἀποτυχία τῶν ἐφετεινῶν χορῶν δὲν εἶχε προηγούμενον διὰ νὰ ἀποφαίνεται ὅτι «διὰ πολλοστήν» φορὰν ἀπεδείχθη κ.λ.π. Συνέτελεσαν εἰς τὴν ἀποτυχίαν τοῦ Ἀκταίου, ὅπως πολὺ καλὰ γνωρίζει ὁ συντάκτης τῆς «Κυθ. Ἐνώσεως», ἡ οἰκονομικὴ κρίσις καὶ ἡ συστηματικὴ ἀντίδρασις τῶν ὑπερμάχων τῆς Ἐνώσεως τῶν ὁποίων ἡ στάσις δὲν μᾶς πείθει ὅτι «ἀπέδειξεν...» ὅτι πρέπει ἀπχραιτῆτως νὰ ἐνωθῶσιν εἰς ἓνα Σωματεῖον. Ἡ σύμπυξις ἑνὸς μεγάλου συλλόγου προϋποθέτει σύμπνοίαν καὶ συνεργασίαν μακρὰν παντὸς μικροεγωϊσμοῦ τὸν ὁποῖον ὅμως φαίνεται ὅτι ἔχομεν ὡς ἱερὰν κληρονομίαν.

τολέων μὲ τὸν σκοπὸν ν' ἀνακοινώσῃ τὴν ὑποψηφιότητά του κατὰ τὰς προσεχεῖς βουλευτικὰς ἐκλογάς, ἐπισήμως πρὸς τὸν Κυθηραϊκὸν Λαόν. Ἀμέσως ἅμα τῇ ἀφίξει του εἰς Χώραν ὁμίλησε δι' ὀλίγων εἰς τοὺς συγκεντρωθέντας πρὸς ὑποδοχὴν του κατοίκους.

Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας μετέβη εἰς τὸ χωρίον Λειβάδι συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ τινων φίλων του, ὅπου ἔτυχε θερμότητος ἐκ μέρους πάντων ὑποδοχῆς καὶ συνεζήτησε μετ' αὐτῶν ἐπὶ πολὺ περὶ τῆς πολιτικῆς καὶ οἰκονομικῆς καταστάσεως ἐν γένει καὶ τῶν ἐκλογικῶν πραγμάτων τοῦ τόπου. Τὴν ἐπεμένηντὸ ἀπόγευμα μετέβη εἰς Μυρτιδία, τὴν Κυριακὴν δὲ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐπωφελούμενος τῆς ἐορτῆς καὶ τῆς ἔνεκα ταύτης πολυπληθοῦς συγκεντρώσεως εἰς Καλοκαιρινὴς ἔκαμε τὴν πρώτην ἐπίσημον τρόπον τινὰ ἀνακοίνωσιν τῆς ὑποψηφιότητός του καὶ ὁμίλησεν ἐνώπιον μεγάλου ἀριθμοῦ συμπολιτῶν, οἵτινες πληροφρονηθέντες ὅτι θὰ παρενέσκητο ἐκεῖ κατὰ τὴν πανίγυριν εἶχον συγκεντρωθῇ ἐξ ὧν τῶν χωρίων πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Ὁ κ. Κοντολέων διὰ τῆς ὁμιλίας του ἀνέπτυξε κυρίως τοὺς λόγους οἱ ὁποῖοι τὸν παρεκίνησαν νὰ πολιτευθῇ καὶ τὸ πρόγραμμα τὸ ὁποῖον θ' ἀκολουθήσῃ ἂν ἠθέλε τιμηθῇ διὰ τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν συμπολιτῶν. Τὸν λόγον τοῦ κ. Κοντολέοντος, προκαλέσαντα εὐμενεστάτην ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν ἐντύπωσιν καὶ συγκινήσαντα ζωηρότατα τοὺς ἀκροατὰς ἐκάλυψαν θερμὴ καὶ ἐπιδοκίμασι καὶ ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τοῦ Κυθηραϊκοῦ Λαοῦ. Ἐκ Καλοκαιρινῶν, ὁ κ. Κοντολέων παρακολούθων τὴν Εἰκόνα τῆς Μυρτιδιωτίσεως μετέβη εἰς Λειβάδι, ὅπου ἄλλη πολυπληθεστάτη συγκέντρωσις ἐκ τῶν ἐπὶ χωρίων ἀνέμενε. Καὶ ἐκεῖ ὁ κ. Κοντολέων ἐγένετο ἀντικείμενον θερμῶν ἐκδηλώσεων καὶ κατ' ἐπανάληψιν ἐνώπιον διαφόρων ὁμίλων συμπολιτῶν ὁμίλησε καὶ πάλιν περὶ τῆς οἰκονομικῆς καὶ πολιτικῆς ἐν γένει καταστάσεως. Πλὴν τῶν χωρίων τούτων ὁ κ. Κοντολέων ἐπεσκέφθη ἐπίσης τὰς Καρβουνάδες, Φατσάδικα, Μυλοπόταμον, Φράτσια, Βιαραδίκια, Μητᾶτα, Φριλιγκιάνικα, Ποταμόν, Κάλαμον καὶ ἄλλα χωρία τυχόν παντοῦ ἐνθουσιωδεστάτης ὑποδοχῆς καὶ θερμότη-

των ἐκδηλώσεων ἐκ μέρους τῶν κατοίκων. Ὁ κ. Κοντολέων ἐπειγόμενος νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ἀθήνας ἀνέβαλε τὴν ἐπισκεψὴν του εἰς τὰ λοιπὰ χωρία, ἐπιφυλαχθεὶς νὰ ἐπισκεφθῇ τούτα λίαν προσεχῶς.

ΑΝΕΥΡΕΣΙΣ ΠΤΩΜΑΤΟΣ

Εἰς τὸ ἐξωκκλήσιον «Παναγία ἡ Ὁρφανή» τοῦ Μυλοποτάμου ἀνευρέθη τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου πτώμα ἐν ἀποσυνθέσει τὸ ὁποῖον διεπιστώθη ὅτι ἀνήκεν εἰς τὸν ἐξ Ἡπείρου καταγόμενον καὶ ἀπὸ πολλοῦ ἐγκατεστημένον εἰς Μυλοπόταμον Χρῆστον Τσάκαλον τὸν παρωνομαζόμενον «Ρωλογιᾶν».

Ἐκ τῶν ἐνεργηθειῶν ἀνακρίσεων καὶ τῆς νεκροψίας ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Κυθήρων κ. Μαθιουδάκη, τοῦ ἐνωματάρχου κ. Βερροῦ καὶ τοῦ ἱατροῦ κ. Καλούτση προέκυψε ὅτι ὁ θάνατος ἦτο φυσιολογικὸς.

ΕΚΛΟΓΗ ΜΕΛΩΝ

ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΜΥΡΤΙΔΙΩΝ

Κατὰ τὴν διενεργηθεῖσαν ἐπαναληπτικὴν ἐκλογὴν διὰ τὴν ἀνάδειξιν δύο ἀντιπροσώπων ἐκ τοῦ Δήμου Κυθήρων διὰ τὴν διαχειριστικὴν ἐπιτροπὴν τῆς Μονῆς Μυρτιδιῶν ἐπανεξελέγησαν οἱ πρῶτον τοιοῦτοι καὶ παραιτηθέντες πρὸ μηνῶν λόγῳ διαφωνίας κ. κ. Ἰωάν. Γ. Κασσιμάτης καὶ Κων. Σάμιος.

ΝΕΟΙ ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ

Μᾶς μετεδόθη ἐκ Κυθήρων ἡ πληροφορία, ὅτι πλὴν τῶν ἤδη γνωστῶν ὑποψηφίων θέλουσιν ἐκθέσει ὑποψηφιότητα διὰ τὰς προσεχεῖς βουλευτικὰς ἐκλογάς καὶ ἕτεροι δύο συμπολιταί μας. Τὰ ὀνόματα τούτων θέλομεν ἀποκαλύψει διὰ τοῦ προσεχοῦς φύλλου μας.

Η ΟΔΟΣ ΠΟΤΑΜΟΥ—ΑΓ. ΠΕΛΑΓΙΑΣ

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ὁ νομομηχανικὸς κ. Βέττας κατήλθεν εἰς τὴν νήσον μας ἵνα ἐνεργήσῃ τὴν χάραξιν τῆς περιφίμου ὁδοῦ Ἀγ. Πελαγίας-Καραβᾶ Ποταμοῦ. Πράγματι, μετὰ τὰς γενομένας διαφόρους συζητήσεις μετὰ τοῦ Κοινοτικοῦ συμβουλίου καὶ τὴν ἐπιτόπιον ἔτασαν ὁ κ. Νομομηχανικὸς προέβη

τὴν χάραξιν τῆς ὁδοῦ ἀπὸ τῆς θέσεως Πορταδέλλα.

ΔΙΑΡΡΗΞΙΣ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΕΙΣ ΚΑΡ- ΒΟΥΝΑΔΕΣ

Ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν ὁργάνων Χώ-
ρας συνελήφθησαν καὶ μετεφέρθησαν
ὑπὸ συνοδείαν εἰς Πειραιᾶ οἱ Νικόλ. Μ.
Κοντολέων ἐτῶν 18 καὶ Ἰωάννης Ἀντ.
Τζάννης ἐτῶν 19 οἱ ὅποιοι τὴν νύκτα
τῆς 12 πρὸς τὴν 13 Μαρτίου διέρρηξαν
τὸ κατάστημα τοῦ κ. Ἐμμ. Κασιμάτη
εἰς Καρβουνάδες, ἀφαιρέσαντες ἐκ τοῦ
Ταμείου αὐτοῦ μετρητὰς δραχμὰς 8000.
Εἰς χεῖρας τῶν δραστῶν κατεσχέθησαν
δραχμαὶ 4000 περίπου κατὰ τὴν σύλληψίν των.

Οἱ δράσται παρεδό-
θησαν εἰς τὴν Εἰσαγ-
γελίαν Πειραιῶς διὰ
τὰ περαιτέρω.

Δέον νὰ σημειωθῇ
ὅτι οἱ ἴδιοι πρὸ ἡμε-
ρῶν ἐλεηλίτησαν διὰ
ῥήξεως τὰ καταστήμα-
τα τῶν κ. κ. Βρεττοῦ
Στάθη καὶ Σπυρ. Α.
Κασιμάτη.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ ΕΙΣ ΤΟ ΝΗΣΙ

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς
ἐθνικῆς ἐορτῆς τὴν 25
Μαρτίου οἱ μαθηταὶ
τοῦ Σχολείου Ἀρω-
νιαδίκων μετέβησαν εἰς τὴν ἐκκλη-
σίαν καὶ παρηκολούθησαν τὴν λειτουρ-
γίαν. Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν προ-
πορευομένου τοῦ λαβάρου τοῦ Σχολείου
καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ καλλίστου
διδασκάλου των διήλθον τὰς κεντρικωτέ-
ρας ὁδοὺς ἄδοντες ἐθνικὰ καὶ ἡρωικὰ
ἄσματα.

Τὴν ἐσπέραν, πρωτοβουλία τοῦ διδα-
σκάου κ. Ἀγγέλου Κασιμάτη καὶ τῆς
Σχολικῆς Ἐπιτροπῆς ἐδόθη χοροεσπε-
ρὶς εἰς τὴν εὐρύχωρον αἴθουσαν τοῦ
νεοδημητοῦ καφωρενείου τοῦ κ. Παναγ. Ἀ-
ρώνη ἡ ὁποία ἐσημείωσεν ἐξαιρετικὴν ἐ-
πιτυχίαν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως.

Εἰς τὸν χορὸν παρέστησαν πλείστοι
συμπολῖται ἐκ τῶν πλησιεστέρων χω-
ρίων Μητᾶτων, Φριλιγγιανίκων, Καστρι-
σιανίκων καὶ Ἀλοϊζιανίκων. Κέφι ἐπε-
κράτησε ἐξαιρετικὸν καὶ ἀδιάπτωτον μέ-
χρι τῆς 6ης πρωϊνῆς τῆς ἐπομένης. Αἱ
ἐισπράξεις τοῦ χοροῦ, ἀποδώσασαι περίσ-
σευμα ἐκ δραχμῶν 1540, διετέθησαν ὑπὲρ
τοῦ Σχολικοῦ Ταμείου Ἀρωνιαδίκων.

Εἰς τὸν διδάσκαλον κ. Ἀγγελον Κα-
σιμάτην καὶ τὴν Σχολικὴν Ἐπιτροπὴν
ἐκφράζομεν τὰ θερμὰ μας συγκαρτήρια
διὰ τὴν εὐγενῆ καὶ πατριωτικὴν πρωτο-
βουλία των.

ΤΟ ΚΩΛΩΝΟΣΤΑΣΙΟΝ ΑΓ. ΧΑΡΑΛΑΜ- ΠΟΥΣ ΚΑΡΑΒΑ

Ἐπανορθοῦντες ὅσα ἐξ ἐσφαλμένων
πληροφοριῶν ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ 4ον
φύλλον μας σχετικῶς μετὰ τὴν κατασκευὴν
τοῦ κωδωνοστασίου Ἀγ. Χαράλαμπος
Καραβᾶ σημειοῦμεν ὅτι ἡ κατασκευὴ τοῦ
του ἐγένετο οὐχὶ ἀπλῶς «ἐκ τῶν πενιχρῶν
εἰσπράξεων τοῦ ναοῦ» ἀλλὰ καὶ ἐκ μέρους

Ο ΚΑΡΑΒΑΣ

ΚΑΤΑΛΕΥΚΟΣ ΑΠ' ΤΙΣ ΑΝΘΙΣΜΕΝΕΣ ΑΜΥΓΔΑΛΙΕΣ ΤΟΥ

ΘΑΥΤ. Δ. ΣΟΥΡΗ

τοῦ κεφαλαίου τῆς κληρονομίας Πατρι-
κίου τὸ ὅποion ἐδανείσθη ἡ ἐκκλησιαστι-
κὴ ἐπιτροπὴ ἐκ τοῦ πασοῦ τῶν 225 λι-
ρῶν

Ἐπίσης διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἐχρησι-
μοποιήθη καὶ ἡ προσφερθεῖσα δωρεὰ τοῦ
κ. Ἰωάννου Κρίθαρη ἡ Καβαρδίνου ἐξ
ἐσπέρων λιρῶν καὶ 35 χιλιάδες δραχμαὶ
αἱ τινες ἐπερίσσευσαν ἐκ τοῦ ἐορίνου διὰ τὴν
ἐπισκευὴν τῆς Σχολῆς Καραβᾶ.

Ταῦτα, διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἀ-
ληθείας εὐχαριστοῦντες τὸν ἐν Ἀλεξαν-
δρείᾳ πληροφοριοδότην φίλον συμπολί-
την μας

ΟΠΤΙΚΟΣ ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ

ΕΙΣ ΑΝΤΙΚΥΘΗΡΑ

Καθ' ἃς ἔχμεν πληροφορίας, κατόπιν
συνεννοήσεων μεταξὺ Ὑπουργείου Συ-
γκοινωνίας καὶ Ὑπουργείου Στρατιωτι-
κῶν ἀπεφασίσθη ἡ ἐγκατάστασις ὀπτικοῦ
τηλεγράφου εἰς Ἀντικύθηρα.

Συνεπείᾳ τούτου τὸ Ὑπουργεῖον
Στρατιωτικῶν παρεχώρησε τὰ ἀπαραί-

τητα μηχανήματα διὰ τὸν ὀπτικὸν τηλέ-
γραφον κατ' αὐτὰς δὲ πρόκειται νὰ κα-
τέλθῃ εἰς Κύθηρα εἰδικὸς ἀξιωματικὸς
τοῦ Μηχανικοῦ διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν
καταλληλοτέρων ὑψωμάτων.

ΔΙΑΨΕΥΣΙΣ ΑΝΑΚΡΙΒΕΙΩΝ

Ἐν Ἀρωνιαδικοῖς 22)3)32

Κύριε Διευθυντά,

Εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον τῆς «Κυ-
θηραϊκῆς» ἐδιάβασα, ὅτι οἱ ἀποβιβα-
σθέντες πρὸ μηνὸς περίπου εἰς Διακό-
φτι ἐπιβάται ἐδεινοπαθήσαν.

Δύναμαι νὰ βεβαιώσω, ὅτι οἱ ἀποβι-
βασθέντες τότε εἰς Διακόφτι ὑπῆρξαν
εὐτυχεῖς ἐν συγκρίσει
μετὰ ἐμένα καὶ τὸν πα-
τέρα μου οἱ ὅποιοι
πράγματι ἐδεινοπαθή-
σαμεν ἀποβιβασθέντες
τὴν προηγουμένην ἀ-
κριβῶς ἡμέραν εἰς Γύ-
θειον.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ
γραφόμενα ὅτι δὲν
ὑπῆρχεν αὐτοκίνητον
διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν
ἐπιβατῶν γνωρίζω ὅτι
δὲν ἐπῆγεν αὐτοκίνητον,
διότι οὐδεὶς ἐν Κυ-
θηροῖς ἐγνώριζε ὅτι
ἐπρόκειτο τὴν ἡμέραν
ἐκείνην νὰ προσεγγίσῃ
ἀτμόπλοιον εἰς Δια-
κόφτι καὶ ὅχι διότι ὁ δρόμος εἶνε
ἀκατάλληλος. Τὸ πόσον ὁ δρόμος οὗτος
εἶνε ἀκατάλληλος μαρτυρεῖ τὸ γεγονός,
ὅτι τὴν Καθαρὰν Δευτέραν ἐπῆγεν αὐ-
τοκίνητον εἰς Διακόφτι μετὰ εἰσιτηρίον
δραχμῶν 10 ἐκ Ποταμοῦ.

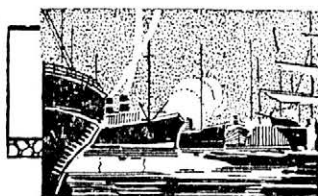
Παρατηρῶ μετὰ λύπης μου ὅτι ἡ «Κυ-
θηραϊκὴ» ἡ ὁποία ὡς πρόγραμμά της
λέγει ὅτι ἔχει τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν κυ-
θηραϊκῶν συμφερόντων εἰς κάθε εὐκαι-
ρίαν εἰρωνεύεται τὸ ἔργον τῆς ὁδοῦ Δια-
κοφτίου διὰ πολιτικούς φαίνεται λόγους.

Δύναμαι νὰ βεβαιώσω τὴν «Κυθηραϊ-
κὴν» ὅτι ἡ ὁδὸς Διακοφτίου δὲν ἀνήκει
εἰς οὐδέναν πολιτευόμενον, ἀλλ' εἰς ὁλό-
κληρον τὸν κυθηραϊκὸν λαὸν ὅστις ἀ-
φειδῶς προσέφερε καὶ προσφέρει διὰ
τὴν κατασκευὴν της.

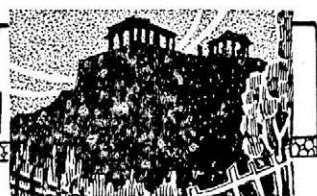
Οὐδεὶς δὲ κυθήριος ἠρνήθη μέχρι σή-
μερον τὴν χρησιμότητα τοῦ μεγάλου
τούτου συγκοινωνιακοῦ ἔργου, διότι ἐὰν
ἀκόμα δὲν ἐπετεύχθῃ ἡ διὰ τῆς ὁδοῦ
ταύτης τακτικὴ ἐξωτερικὴ συγκοινωνία
τῆς νήσου ἐπετεύχθησαν τόσα ἄλλα ἀ-
γαθὰ τὰ ὅποια δὲν δύναται τις νὰ ἀρ-
νηθῇ.

Μετὰ τιμῆς

ΚΩΝ. ΜΥΛΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΚΥΘΗΡΙΟΙ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Η ΧΟΡΕΣΠΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΘ. ΑΔΕΛΦ.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΦΙΛΕΚΠ. ΣΥΛ-
ΛΟΓΟΥ ΚΥΘΗΡΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Τὴν 12 Μαρτίου ἡμέραν Σάββιτον ἐ-
δόθη εἰς τὰς εὐρυχώρους αἰθούσας τοῦ
ἐν Ν. Φαλήρῳ ξενοδοχείου «Ἀκταίων» ὁ
χορὸς τῆς Κυθ. Ἀδελφότητος Πειραιῶς
καὶ τοῦ Φιλεκπαιδευτικοῦ Συλλόγου Κυ-
θηρίων Ἀθηνῶν.

Τὰ Διοικητικά Συμβούλια ἀμφοτέρων
τῶν σωματείων εἰργάσθησαν ὅσον τοῦ-
τῆ οὐ δυνατόν διὰ τὴν μεγαλυτέραν ἐπιτυ-
χίαν τῆς χοροεσπερίδος ἀτυχῶς ὅμως ἡ
οἰκονομικὴ κρίσις ἡμῶς διέσχε τὴν ἐπιτυχίαν
καὶ τῆς Κυθηραϊκῆς αὐτῆς συγκεντρώ-
σεως.

Παρὰ τὸν μικρὸν ἀριθμὸν τῶν προσελ-
θόντων τὸ κέφι ὑπῆρξεν ἀδιάπτωτον μέ-
χρι πρωτῆς ἰδιᾶ ὅταν διενεμήθη τὸ κοτι-
γιὸν τὸ ὁποῖον ἦτο ἀφθονον.

Διεκρίναμεν τοὺς ἑξῆς :

Τὸν Πρόεδρον τῆς Ἀδελφότητος κ. Δ.
Πετρόχειλον τοῦ Φιλεκπαιδευτικοῦ Συλ-
λόγου κ. Ε. Ζαντιώτην, κ. Θ. Τζέτζον,
κ. Ἀχιλ. Κρίθαρη, Μην. Τζωρτζόπου-
λον, Νικόλαον Κορωνάιον, Ε. Καρατζάν,
Ἄλ. Μανέαν, Δ. Πατρίκιον, Α. Στρατη-
γὸν καὶ Κ. Λουράντον.

Τοὺς κ. κ. Δημ. Μαρσέλον βουλευτὴν,
Γ. Στρατηγόν, Παν. Στάθην δικηγόρον,
τὸν ὕμνητὴν κ. Γρ. Κασσιμάτην, Ι. Σί-
μον, συμβολαιογράφον. Ἀθ. Σίμον, Θ.
Στάθην καθηγητὴν, κ. Τάκην Προβελέ-
γιον μετὰ τῆς κυρίας του, Μηνᾶν Πατρί-
κιον οἰκογενειακῶς, Χ. Καστρίσιον, Κ.
Καστρίσιον, κ. Παπαδόπουλον, Ν. Κα-
στρίσιον, κ. Ι. Παστόν μετὰ τῆς κυρίας
του, Ἀθ. Μαζαράκη μετὰ τῆς κυρίας του
κ. Π. Λούκον οἰκογενειακῶς, Ἀθανασού-
λαν δικηγόρον, Θ. Κουκούλην, Γ. καὶ Ι.
Ξανθάκη μετὰ τῶν ἀδελφῶν του, Τάκην
Χάτζον δικηγόρον, Ἀναγνωστόπουλον
Δημ. Σύμβουλον Πειραιῶς ἱατρὸν, Ν. Ι.
Κορωνάιον μετὰ τῆς κυρίας του, Ζαχα-
ριάδην, Γαλουνῆν δικηγόρον μετὰ τῆς κυ-
ρίας του, Μ. Κατσιμῆν οἰκογενειακῶς,
Μιλτιάδην Σάμιον, Δ. Μελετᾶν μετὰ τῆς
κυρίας του καὶ ἄλλους.

Διεκρίθησαν αἱ Δίδες Ἑλένη Καρύδη
Δικηγόρος, Μαρία Καρύδη, Ἀθηνᾶ Σί-
μον, Καίτη καὶ Ἀγγελῶ Σιγάλα, Κοῦλα
Κορωνάiou, Καλλιόπη Βενάρδου, Μαρία
Κρίθαρη, Ἀἰδης Μαχαιριώτου, Χρύσα
Καλλιέργη, Μ. Θεοδοσίου, Κατίνα Τζωρ-
ζοπούλου, Ἄννα Κορωνάiou, Νότα Τσί-
πη, Νίτσα καὶ Πόπη Ξανθάκη, Μαρία
Τζάννη, Μ. Πατρίκιου κλπ.

Κατὰ τὴν 1 μ. μ. διενεμήθη κοτιγιὸν
κατὰ δὲ τὴν 2 μ. μ. ἐγένετο ἡ ἐκκύβευσις
τοῦ λαχείου.

ΔΙΑΨΕΥΣΙΣ ΑΝΑΚΡΙΒΕΙΩΝ

(Παρὰ τοῦ Φιλεκπ. Συλλόγου Κυθηρίων Ἀθηνῶν ἐλα-
βομεν τὸ κατωθὶ ἀν κοινωθέν, τὸ ὁποῖον καὶ
δημοσιεύομεν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ «Φι-
λεκπαιδευτικοῦ Συλλόγου Κυθηρίων ἐν
Ἀθῆναις» λαβὼν μετ' ἐκπλήξεως γινώσιν
τῶν εἰς βάρος τοῦ Συλλόγου, τοῦ Δ. Σ.
καὶ τοῦ Προέδρου αὐτοῦ δημοσιευθεῖσων
ἀνακριβειῶν εἰς τὴν Ἐφημερίδα «Κυθη-
ραϊκὴ» (15)3)32) καθ' ἃς δῆθεν τὸ Σω-
ματεῖον ἐν τῇ προσώπῳ τοῦ Δ. Συμβου-
λίου ἢ τοῦ Προέδρου ἀνέμιχθη εἰς τὰ
πολιτικά ζητήματα.

Διαψεύδει ταῦτα μετ' ἀγανακτήσεως,
καταγγέλλει δὲ ὡς ψευδομένους τοὺς σκο-
πίμους δημιουργήσαντας τὸν ἐν λόγῳ θό-
ρυβον καὶ πρὸς τοῦτο ἐπικαλεῖται τὰ
πρακτικά τῆς τελευταίας Γεν. Συνελεύ-
σεως τοῦ Συλλόγου (14)2)32) καθ' ἃ οὐ-
δὲ πρόωθεν ἀπεδόθη ἐν Γεν. Συνελεύσει
τοιαύτη μορφή εἰς τὸ τέως Δ. Συμβού-
λιον, οὐδὲ ἐγένετο ἄν σχετικὴ τις συζή-
τησις.

Τοῦναντίον μάλιστα ἡ ἐκθεσις ἐπὶ τῶν
πεπραγμένων τοῦ Δ. Συμβουλίου ἐγένετο
εὐμενέστατα δικτῆ, ἡ δ' ἐξελεγκτικὴ Ἐπι-
τροπὴ ἐπῆνεσε τὸ ἔργον τῆς Διοικήσεως
καὶ αὐτῇ αὐτῇ ἡ ἀπαλλαγὴ τοῦ Δ. Συμ-
βουλίου καὶ τῶν Ἐλεγκτῶν ἐγένετο διὰ
παμψηφίας οὐδεμιᾶς οὐδαμόθεν διατυ-
πωθείσης ἀντιρρήσεως.

Διαδηλοῖ τὴν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην
τοῦ πρὸς τὸν Πρόεδρον αὐτοῦ κ. Εὐάγ-
γειον Ζαΐτ ὡς τὴν ὑπὸ τὴν σφ. ναρὰν Προ-
εδρείαν τοῦ ὁποῦ ὑπόχρεται νὰ τηρήσῃ
τὸν Σύλλογον μακρὰν πάσης φθοροποιῶς
πολιτικῆς ἀναμίξεως καὶ νὰ ἐργασθῇ με-
τὰ ζήλου καὶ ἐνθουσιασμοῦ ὅπως ὁδηγή-
σῃ τοῦτον εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑψη-
λῶν σκοπῶν του, ἐν τῇ βάσει τῶν μεγα-
λῶν παραδόσεων ἃς οὗτος ἐκτίσασα νὰ
τὸ παρελθὸν διὰ τῆς ἐπιτυχούς δρασέως
του μετὰ τὸν αὐτὸν Πρόεδρον καὶ τὸ αὐτὸ
ἐν μέρει Διοικητικὸν Συμβούλιον.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον

Ε. Ζαντιώτης, Δ. Παναγιωτόπουλος, Δ.
Πατρίκιος, Α. Στρατηγός, Κ. Λουράντος,
Δ. Καρύδης, Θ. Στρατηγός.

Πρὸς...Δανασούς, ἀπάντησις

Τὸ πικρόχολον καὶ κακῶπιστον Κυ-
θηραϊκὸν ἐντυπον τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ
ὁποῦ ἡ κυκλοφορία ἐμειώθη σημαν-
τικῶς διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ «Κυθη-
ραϊκοῦ Κήρυκος» ἐξεστράτευσε διὰ
τοῦ τελευταίου φύλλου του ἐναντίον
μας. Ἐκμεταλλευόμενον δὲ δύο τυπο-
γραφικὰ λάθη τοῦ προηγούμενου φύλ-

λου μας καὶ κακοποιῶν σκοπίμως με-
ρικὰ σημειώματά μας φαίνεται πρὸς-
θυμον νὰ μᾶς διδάξῃ γραμματικὴν καὶ
συντακτικὴν.

Πρὸς τὸν πρὸςθυμον νεανίαν διευθυ-
τὴν του δὲν νομίζομεν ὅτι μᾶς ἐπιτρέ-
πεται νὰ δώσωμεν σημασίαν ἀρχί-
ζοντες συζήτησιν ἐπὶ τῆς γραμματι-
κῆς πολλῶ μᾶλλον ἐφ' ὅσον εἶναι ἀνί-
κανος νὰ παρακολουθήσῃ τοιαύτην ὡς
ὁμολογεῖ αἰτούμενος διὰ τὴν ἐρμηνείαν
μερικῶν φράσεων μας τὴν ἀρωγὴν τῶν
καθηγητῶν καὶ μαθητῶν τοῦ Γυμνα-
σίου Κυθήρων. Πρὸς ἀποκατάστασιν
τῆς ἀληθείας ὅμως καὶ ἐφ' ὅσον βλέ-
πομεν ὅτι τὸ μῖσος καὶ ἡ ὀργὴ τοῦ ἐν
λόγῳ ἐντύπου ὀφείλονται εἰς τὴν ση-
μαντικὴν ἐλάττωσιν τοῦ ἐνεργητικοῦ
τοῦ βιοποριστικοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ
ὑπερπατριώτου (!) διευθυντοῦ του, θὰ
τὸ συμβουλεύσωμεν ὅτι μόνον διὰ τῶν
καλῶν ἔργων καὶ τῆς εὐγενούς ἀμιλ-
λης δύναται νὰ ἐκτιμηθῇ ἀπὸ τὴν
κοινωνίαν καὶ οὐχὶ διὰ τῶν ὕβρεων,
χλευασμῶν καὶ συκοφαντιῶν αἱ ὁποῖαι
ἀπο-τελοῦσι τὸ στοιχεῖον τῶν μικρῶν
τὴν ψυχὴν καὶ τὸν νοῦν ἀνθρώπων.

Ταῦτα διὰ τελευταίαν φοράν,

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

(Τὰ κοινωνικά προπληρώνονται)

Γεννήσεις

Ἐν Μάλινᾳ τῆς Ἀφρικανίας ἡ κυρία
Τασά ουζ. Νικολ. Φιροῦ τὸ γένος Βρετ-
τοῦ. Βενάρδου ἔτεκε τὴν 1 Μαρτίου ἑ. ἑ.
ἄρρενα διδυμα.

Τὴν 28 Μαρτίου ἐν Πειραιεὶ ἔτεκεν
ἄρρεν ἡ κυρία Μαρία Παν. Μεγαλοσι-
κονόμου.

Ἀοραβῶνες

Ὁ κ. Ἀντώνιος Νοταῶς καὶ ἡ Δε-
σιέ, ἄνθρ. Μ. Μεγαλοσικονόμου ἐ-
μνηστεύθησαν. Εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν
στέφην.

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Σὲ φωνακλᾷ.

Κοιμᾶται ὑπνὸ αἰῶνιο κ' ὅμως φόβος μὲ πιάνει
μήπως ξυπνήσῃ ξαφνικά, κ' ὅλους μᾶς ἔξου-
[φάνει]

Σὲ φοβιτδιάδην

Μιά μύγα τὸν ἐταίμησε στὸ κοῦτελο ἢ στή
μύτη
φωναίει· «φέρετε γρήγορα ἓνα γιατρό στὸ σπῆτι»

Γ. Σ. ΛΕΟΝΤΑΡΑΚΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ==
ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΝ ΚΥΘΗΡΟΙΣ

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΕΞΙΣΤΟΡΗΣΙΣ

ΕΚ ΤΗΣ ΚΥΘΗΡΑΪΚΗΣ
ΕΠΕΤΗΡΙΔΟΣ
Δ. ΑΛΒΑΝΑΚΗ

Πότε εισήχθη ὁ Χριστιανισμὸς ἐν Κυθήροις, δὲν εἶναι ἀκριβῶς γνωστόν. Ὡς ἐξάγεται ὁμως ἐκ τινων ἱστορικῶν εἰδήσεων, φαίνεται ὅτι κατὰ τοὺς πρώτους χριστιανικοὺς χρόνους καὶ ἰδίως τοὺς 4 πρώτους αἰῶνας, ἡ Νῆσος ἦτο ἔρημος. Τοῦτο ἐξάγεται καὶ ἐκ τοῦ Συναξαρίου τῆς Ἀγίας Ἐλέσσης, ἣτις φεύγουσα τὴν πατρικὴν εὐδολωλατρεῖαν, καθ' ὃ Χριστιανὴ ἐν τῷ κρυπτῷ, κατέφυγεν εἰς αὐτὴν τὸ 375 μ.Χ. ὁπότε αὕτη ἦτο τελείως ἔρημος. Ἡ παράδοσις μάλιστα ὁμολογεῖ, ὅτι μετὰ τὴν ἄθλησιν τῆς μάρτυρος ταύτης ἐν τῇ Νήσῳ, ἤρξατο νὰ κατοικῇται αὕτη ὑπὸ περιούκων καὶ ἰδίως ἐκ Πελοποννήσου καὶ Κρήτης. Θὰ ἦτο ὁμως τολμηρὸν νὰ θασισθῶμεν εἰς τὴν παράδοσιν ταύτην.

Ὅπως δὲ τότε τὴν πρώτην εἰδησιν περὶ Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας ἐν Κυθήροις, εὐρίσκομεν ἐν τῇ Βυζαντινῇ ἱστορίᾳ κατὰ τὰ μέσα τοῦ Ζ' αἰῶνος. Κατὰ ταύτην ὁ Αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ἡ Κώνστας, (Φλάβιος, Ἡράκλειος 630—68) «διανομὴν ποιησάμενος τῶν ἐκκλησιῶν, ὑπήγαγε τὰς τῆς Πελοποννήσου, Κρήτης καὶ Κυθήρων τῷ Πάπᾳ». Ἐκτοτε ἀπαντῶμεν καὶ τὰς ἀκολουθοῦσας εἰδήσεις: Τὸ 716 Λέων ὁ Ἰσαυρὸς μὴ εὐρίσκων σύμφωνον ἐν τῇ εἰκονομαχίᾳ τὸν Πάππαν Γρηγόριον τὸν Β', ἀπέσπασε τὰς ἐκκλησίας καὶ ὑπήγαγεν ἀπ' αὐτὰς τὰς Μητροπόλεις τῇ Πατριάρχῃ Κωνσταντινουπόλεως. Ἐκτοτε, παρὰ τὰς διαμαρτυρίας τοῦ Πάπα, αἱ Ἐκκλησίαι Πελοποννήσου, Κρήτης καὶ Κυθήρων ἔμειναν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Οἴκ. Πατριάρχου. Τὸ 1313 ὁ Πάπας Γρηγόριος ΙΑ' κατήγγησε τοὺς ἐν Κρήτῃ Ὀρθοδόξους ἀρχιερεῖς. Ἐκτοτε ὁ Κυθήρων ἐχειροτόνει τοὺς ἱερεῖς Κρήτης, εἰς τὴν εἰχεν ἐπεκταθῇ ὀνομαστικῶς ἡ δικαιοδοσία τοῦ ὑπὸ τοῦ Οἴκου. Πατριάρχου. Τοῦτο διήρκεσε μέχρι τοῦ 1590, ὁπότε ἐχειροτονήθη ὁρθόδοξος Ἐπίσκοπος Κισσάμου.

Ἐπὶ Ἀνδρονίκου Γ' Παλαιολόγου (1325—41), ἐγένετο βαθμολογία τῶν ἐπισκόπων τὸ 1337. Τότε ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Κυθήρων ὑπῆχθη τῷ Μητροπολίτῃ Μονεμβασίας. Ἐπὶ Ἐνετοκρατίας τὰ Κύθηρα διετήρουν ἐπίσκοπον, ἀπὸ δὲ τὸ 1450 καὶ ἐντεύθεν ὁ Ἀρχιερεὺς ἐξελέγετο ὑπὸ τῶν ἱερέων τὰ δὲ πρακτικὰ ἀπεστέλλοντο εἰς τὸν Οἶκον. Πατριάρχην, ὅστις διέτασσε τὴν χειροτονίαν τοῦ ἐκλεγέντος, ἣτις ἐνῆργετο ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Μονεμβασίας καὶ δύο ἐπισκόπων μέχρι τοῦ 1644. Τότε ὁ Οἶκ. Πατριάρχης παρεχώρησεν εἰς τὸν ἀρχιεπίσκοπον «Φιλαδελφείας», ὅστις ἦτο ὁ ἐν Ἐνετίᾳ προϊστάμενος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὸν τίτλον τοῦ «Μητροπολίτου ἐπὶ πάντων τῶν ἐπισκόπων τῶν ὑπὸ τὴν Ἐνετίαν, οὗς καὶ ἐχειροτόνει ὁ ἴδιος. Τοῦτο διήρκεσε μέχρι τῆς ἀναγνωρίσεως

Ὀρθοδόξου Μητροπολίτου ἐν Κερκύρᾳ, ὁπότε οὗτος ἀνέλαβε καὶ τὸ δικαίωμα τῆς χειροτονίας τῶν ἐν Ἐπτάνησιν ἀρχιεπισκόπων καὶ ἐπισκόπων.

Μετὰ τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐπτάνησου μετὰ τῆς Ἑλλάδος, ἡ Ἐπισκοπὴ Κυθήρων ὑπῆχθη διοικητικῶς εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον τῆς Ἀνεξαρτήτου Ἐκκλησίας τοῦ Ἐλευθέρου Βασιλείου, διατηρηθεῖσα προνομικῶς, δυνάμει ἀρθρου ἐιδικοῦ τῆς περὶ ἐνώσεως συνθήκης μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Ἑλλάδος.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΓΝΩΣΤΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ

Καὶ αὗται μὲν αἱ περὶ τῆς ἐπισκοπῆς Κυθήρων εἰδήσεις. Οἱ δὲ κοσμήσαντες τὸν Ἀρχιερατικὸν θρόνον τῆς Νήσου γνωστοὶ ἀρχιερεῖς εἰσὶν οἱ ἑξῆς:

1. Διονύσιος Στρογγύλης (1572—1588) Ζακύνθιος. Ἀνὴρ ἐλεήμων καὶ φιλόξενος, ἀλλὰ μετρίως παιδεύς καὶ μορφώσεως.

2. Μάξιμος Μαργούνιος (1589—1602). Ἱεράρχης πολυμαθὴς συγγραψας πολλὰ καὶ ρήτωρ ἔξοχος. Ὀλίγον δεῖν ἐμαρτύρησεν ἐν Ἐνετίᾳ μὴ θελήσας νὰ δώσῃ ὁμολογίαν πίστεως κατὰ τοὺς Δουτικούς. Κόψας τὴν γενειάδα του κατώρθωσε νὰ κρυβῇ Γράψας ἐρμηνευτικὴν ἐπιστολὴν περὶ ἐμπορεύσεως τοῦ Ἀγίου πνεύματος, παρεξηγήθη καὶ κατηγγόρηθη ὡς Λατινοφρων. Τὸ 1592 συνεκροτήθη Σύνοδος ἐν Κωνσταντινῇ, ἣτις μετὰ λαμπρὰν ἀπολογία, ἠθώωσεν αὐτόν. Ἐποίμανε τὰ Κύθηρα μέχρι τοῦ 1600, ὁπότε ἀνεχώρησεν εἰς Κρήτην ἀποβιώσας ἐκεῖ τὸ 1602 ὁδοιποροῦντος.

3. Διονύσιος Κατηλιανός, Ζακύνθιος (1603). Ὑπῆρχεν ἐφημέριος ἐν Ἐνετίᾳ καὶ ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Μονεμβασίας. Ὁ τῆς Κεφαλληνίας ὁμως ἐπίσκοπος Ἀνθίμος Ἀντίπας, προέβαλεν ἀντιρρήσεις ὡς δὴθεν ἔχων δικαίωμα ἐπὶ τοῦ Θρόνου Κυθήρων. Ἐκ τούτου προέκυψαν ἔριδες ἐπὶ μακρὸν διαρκέσασαι, ἃς ἔλυσεν ἡ Γερουσία, ἀπαρρίψασα τὰς ἐνστάσεις τῶν Κεφαλληνίων καὶ ἀναγνωρίσασα τὸν Διονύσιον ἐπίσκοπον Κυθήρων. Οὗτος ἔγραψε τότε λαμπρὰν ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς Κυθηρίους ἀρχομένην οὕτως: «Τῇ πολιτείᾳ πάσῃ τῶν Κυθήρων» καὶ πολλὰς νοθεσίας περιέχουσας. Ἐποίμανε θεοφιλῶς τὸ ποίμνιόν του καὶ ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, ἄγνωστον ἀκριβῶς ποῖον ἔτος.

4. Ἀθανάσιος Βαλεριανός. Ἀγνωστον πότε ἀκριβῶς ἀνῆλθε τὸν θρόνον. Κατὰ τὸ 1636 προσελήθη εἰς Βενετίαν ὡς Μητροπολίτης Φιλαδελφείας. Ἐπεστάτη καὶ ὡς ἐξαρχος πατριαρχικὸς Δαλματίας καὶ Ἰστρίας.

5. Σωφρόνιος Πάγκαλος (1637—1673). Ἀνὴρ σοφὸς καὶ ἐπὶ παντοίαις ἀρεταῖς διακρινόμενος. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ οἱ Κυθηριοὶ παρεπονέθησαν διὰ τὰς χειροτονίας ξένων καὶ οὐχὶ Κυθηρίων, ἡ δὲ Ἐνετικὴ Κυβέρνησις ἐψήφισεν ἵνα εἰς τὸ ἐξῆς οὐδεὶς χειροτονεῖται ἐπίσκοπος Κυθήρων, μὴ ὢν Κυθηριος. Ὅθεν οἱ ἑξῆς ἐπίσκοποι Κυθήρων μέχρι Κωνσταντίνου τοῦ Σρατούλη ἦσαν πάντες Κυθηριοί.

6. Μακάριος Δαρμάρης (1674—;). Ὁ πρῶτος Κυθηριος ἐπίσκοπος, οὗτινος ἡ δράσις ἀγνοεῖται.

7. Φιλόθεος Βισμουλῆς. Ἀγνοοῦνται ὅλως τὰ κατ' αὐτόν, Ἀμφισβητεῖται μάλιστα καὶ ὅτι ὑπῆρξε ποτέ.

8. Νεόφυτος Βενιέρης (1699—1729).

9. Νεόφυτος Λεβούνης (1729—1757). Ὁ Γεώργιος Καλούτσης ἔγραψεν ἐγκώμιον εἰς τὸν ἐπίσκοπον τοῦτον, ἐξαίρων τὴν σεμνότητα τοῦ βίου του καὶ τὸν ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου του ζῆλον.

10. Νεόφυτος Καλούτσης (1757—1770). Χρηστὸς καὶ ἐνάρετος ἀνὴρ. Ἐτάφη εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ἡ δὲ ἐπιτύμβιος αὐτοῦ πλάξ φέρει τὴν ἀκόλουθον ἐπιγραφήν:

«Λάρναξ ἥδε ἴσχει Νεοφύτου λείψανον Καλούτση, λογίου Πνεῦμα Θεῷ, ὃς ἀπῆλθε τῇ ΙΕ' Ἰανουαρίου Αἰσ'».

11. Νικηφόρος Μόρμορης (1771—;). Καλὸς κάγαθος ποιμὴν. Ἐξελέγη μητροπολίτης Φιλαδελφείας. Ἀλλ' ἐνεκεν βροχούτης περὶ τὴν ἀναγνώρισίν του ἐν τῷ τελευταίῳ τούτῳ ἀξιώματι, ἀπεβίωσεν ὡς ἐπίσκοπος Κυθήρων.

12. Γρηγόριος Κασσιμάτης (;—;). Ἀγνοεῖται ὁ καιρὸς τῆς ἀρχιερατείας του καὶ οὐδεμίαν περὶ αὐτοῦ σῶζεται πληροφορία.

13. Ἀνθίμος Λεβούνης (1702—1816). Ἀνὴρ ἀγιώτατος, πεποικισμένος μὲ πλείστας ἀρετάς, ὢν ὑπερεῖχον ἡ μυθώδης αὐτοῦ φιλάνθρωπία καὶ ἡ ἐγκράτεια. Ἀπεβίωσεν ἐν θαθεί γήρατι,

(Ἐπεται Συνεχεία)

ΠΟΛΥΧΡΟΝΗΣ Ν. ΚΑΨΑΝΗΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ

ΟΔΟΣ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 197

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ΩΡΑΙ ΕΠΙΣΚΕΨΕΩΝ:

2 - 4 Μ. Μ.

ΟΤΑΝ Ο ΗΛΙΟΣ ΣΒΥΝΕΙ

Τοῦ κ. ΝΙΚ. ΦΥΛΛΙΑΔΗ

Ἦταν ἀπὸ τὰ δειλινὰ ἐκεῖνα ποῦ, σιγὰ σιγὰ μέσα στὴ καλοκαιριάτικη μέρα ποῦ σβύνει, φέρονουν στὴ θύμηση τοῦ καθενὸς τὰ ὅμορφα περασμένα του χρόνια. Ὁ ἥλιος κατακόκκινος σὰν θυμωμένος, γιατί ἄφινε τόσο γρήγορα τὰ γοητευτικά πλάγια καὶ τίς μενεξεδένιες μεσὶ τὸ δειλινὸ βουνοκορφὲς ποῦ στεφάνωναν γραφικὰ τὴν μικρὴ κοιλάδα, χανόνταν σιγὰ σιγὰ θάλασσα. Κ' ἡ θάλασσα παιγνιδιὰρά πάντα ἄλλ' ἀπόψε ἀκίνητη δεχόταν τὰ ἄλικά ρόδα του, ἀφίνοντας κάπου κάπου μικρὰ καὶ ἀνυπότακτα χρυσαφένια φειδάκια νὰ χάνωνται πρὸς τὸν ὀρίζοντα.

Σὲ λίγο ἡ νύχτα θὰ ἔχη ρίξει στὰ γύρω τὸ μαῦρο της πέπλο, καὶ ἡ ἀχώριστη συντροφισσά της ἡ ἡσυχία θὰ βασιλέψῃ παντοῦ. Τὴν ὥρα αὐτὴ ποῦ σὰν γοργόφτερα πουλιὰ οἱ θύμησης πετοῦν ἀπὸ τὰ περασμένα, γιὰ νὰ μᾶς βασανίσουν, ἢ νὰ σταλάξουν βάλαμο παρηγοριάς στὴν πονεμένη μας ψυχὴ, ἡ Μίνα μετὰ τὰ ὄνειρο-πόλα καὶ βαθεῖα σὰν μυστήριον μάτια καρφωμένα στὴν ἀπέραντη θάλασσα, καθεῖται στὴν βεραντοῦλα τοῦ μικροῦ της σπιτιοῦ.

Ναὶ τ' ἀποψινὸ βράδυ τῆς θυμίζει ἕνα ἄλλο δειλινὸ. Τό πραγματικὸ δειλινὸ τῆς ἀγάπης τῆς καὶ τῆς εὐτυχίας ποῦ σὰν ἀπόψε ἔσβυσε ἀργά, ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι αὐτοῦ ποῦ τώρα ἀμέριμνα σκεπάζει καὶ σχεδὸν κρύβει ἡ περιπλοκάδα καὶ ὁ κισσός. Κ' ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ ἥλιος σκόρπιζε τὴν ῥόδινη θωριά του στὰ γύρω καὶ στὴν θάλασσα. Μόνο ποῦ τὰ πουλιὰ μετὰ τὸ νοσταλγικὸ βραδυνὸ τους κελᾶδισμα λὲς καὶ χαιρετοῦσαν ἐκεῖνον ποῦ σβυνε ἀργά στὴν ἀγκαλιά της. Τὰ δάκρυά της σὰν ἀτίμητα διαμάντια τοῦ στεφάνωναν τὸ μέτωπο καὶ τοῦ δρόσιζαν τὰ φλογισμένα μάτια ποῦ σὲ λίγο θάκλειναν γιὰ πάντα. Ἔτσι σὰν καὶ ἀπόψε ξαφνικά, ὅπως ξαφνικά ἦταν καὶ ἡ ἀγάπη τους τὴν ἄφισε. Οἱ τελευτῆες σβυσμένες πιά ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου χρούσωναν τὴν γαλήνια ὄψι του καὶ ἀκουαν τοὺς ὄρκους της, ὄρκους μιᾶς αἰώνιας ἀγάπης.

Τὰ χρόνια ὅμως περνοῦν γρήγορα, καὶ οἱ πληγὲς ὅσο βαθεῖες καὶ ἂν εἶναι κλείνουν. Οἱ φλόγες τῆς ἀγάπης θάρρηται καὶ ῥοδὸς ποῦ θὰ τίς σβύσῃ τὸ ψυχρὸ νερὸ τῆς λησμονίας. Κ' ἡ Μίνα ἀπόψε γιὰ πρώτη φορὰ ἐννοίωσε πῶς ἀπὸ τὴ παλιὰ της ἀγάπη, δὲν ἔλενε παρὰ λίγη στάχτη, ποῦ μάταια προσπαθοῦσε νὰ τῆς θυμίσῃ τίς παλιὰς ἀξέχαστες στιγμὲς. Ἡ νύχτα ἦλθε πιά καὶ μέσα σ' ἀχνὸ πρῶτο ἀντιφάσμα τῶν ἀστρῶν μόλις ξεχωρίζει τὴν δεινροφυτεμένη ἄκρη, ποῦ τόσο ἀκαρδα τῆς

πῆρε τὴ χαρὰ της. Θυμᾶται ἴσως, ὅταν μετὰ τὴν τρικυμία τοῦ πόνου τῆς ἦλθε ἡ γαλήνη, τὴ παλιὰ Μίνα καὶ δὲν τὴ γνωρίζει. Δὲν ἦταν ἡ ἴδια ποῦ ἕνα ἄλλο δειλινὸ σὰν κ' αὐτό, θέλησε νὰ δώσῃ τέλος στὰ βάσανά της καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὴν αἰώνια εὐτυχία μιᾶς ἄλλης, ὀνιφεμένης ζωῆς. Τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου τῆς ἄφισε μιὰ θύμηση γλυκεῖα, ἀλλὰ ξένη ἀπὸ κάθε πόνο μιᾶς ἀληθινῆς ἀγάπης.

Ἀπόψε μόνο ἔλειπα ἀπὸ τόσα χρόνια ἐνῶ ἡ νύχτα ἀνοίγε ἀργὰ τὰ μαῦρα της φτερά ἐννοίωσε μιὰ τύψη καὶ τὰ κλάματα τῆς ἦλθαν ἄθελα στὰ μάτια. Βέβαια δὲν ἦταν ἡ ἴδια. Δὲν ἦταν ἡ ἄλλη ἐκεῖνη Μίνα ποῦ νόμιζε πῶς θὰ πεθάνῃ ἂν γιὰ μέρα μόνο δὲν ἔβλεπε τὰ γαλανὰ του μάτια καὶ τὰ ξανθὰ τὰ μεταξένια του μαλλιά.

Ὡ! ἂς τὸν ἔβλεπε ἀκόμη μιὰ φορὰ, μετὰ τὴ χαριτωμένη ὄψι ποῦ πάντα ἀπάνω της καθρεφτιζόταν ἡ καλωσύνη, νὰ τοῦ πῇ τὸ πόνο της ποῦ ἔτσι ἔξαφνα φούντωσε μεσ' ἐτὶ καρδιά της.

Μὰ μήπως ὀνειρεύεται; Μήπως ὁ πόνος τῆς ἔχει θολώσει τόσο τὰ μάτια καὶ δὲν βλέπει καλά.

Νά, λίγο πὺ κατὼ ἀνάμεσα στὰ δυὸ πηγᾶδια ποῦ τόσες φορὲς μετὰ τὸ φεγγάρι τοὺς εἶδαν ἀγκαλιασμένους καὶ ἀκουσαν τὰ φιλιὰ τους, καὶ τὸ ψιθύρισμα τῶν δένδρων πὺ γύρω τους παντοῦ φουντώνουν, δὲν εἶναι ἐκεῖνος ντυμένος στὸ λευκὸ καὶ ξέθωρο σάβανό του. Τὸ πρῶτο ποῦ τον φωτισμένο ἀπὸ μιὰ ἀπέραντη γαλήνη καὶ εὐτυχία τῆς χαμογελά καὶ τὰ δυὸ του χέρια τὴν καλοῦν νὰ πάη κοντά του.

Ἡ Μίνα στὴν ἀρχὴ νομίζει πῶς ὀνειρεύεται. πῶς τὰ μάτια τῆς ψυχῆς της πάνω στὸν πόνο της ἔπλασαν τὴν εἰκόνα του. Μὰ πάλι ποῦ τὸν βλέπει τόσο καθαρὰ νῶρξε, τώρα μάλιστα πὺ κοντά της, καὶ πάντα νὰ τὴν καλῇ.

Δὲν βοῖσκει πιά ἡσυχία στὴ μικρὴ της βεραντοῦλα, καὶ σὰν σιγὰ μεσ' ἐπὶ σκοτῆδι προχωρεῖ καὶ ἀκολουθεῖ τὸ φάντασμα ποῦ τώρα φεύγει. Περνᾷ καὶ τὰ πηγᾶδια, χάνεται μεσ' τὰ ἔρημα χωριά καὶ τίς λαγκαδιὰς καὶ οὔτε τὰ ἀγκάδια ποῦ σκληρὰ τῆς πληγώνουν τὰ πόδια τὴν σταματοῦν, οὔτε τὰ νυχτοπούλια ποῦ φωνάζοντας φεύγουν γύρω της, τὴν φοβίζουν. Προχωρεῖ ὅλα προχωρεῖ.

Λίγο θέλει πιά νὰ τὸν φθάσῃ, μ' ἄξαφνα ὅλα γυρίζουν σ' ἕνα τρελλὸ χορὸν κοντά της, τὰ πόδια της λυγίζουν καὶ ἀναίσθητη σωριάζεται στὸ χῶμα

Ὁ ἥλιος πιά ἔχει χρυσώσει τὴ θάλασσα καὶ τὰ γύρω βουνὰ ἐνῶ τὰ πουλιὰ ἔχουν ἀρχίσει τὸ πρῶτὸν χαρῶπό τους τραγοῦδι. Ὅμως, μέσα στὴν εὐθυμία καὶ χαρὰ ποῦ βασιλεύει στὴ φύση, σκορπίζοντας καὶ μερικὲς ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου χαϊδεύοντας τὸ ἄψυχο χορμὶ τῆς Μίνας, στολισμένη μετὰ τὰ λίγα ἀγριολούλουδα ποῦ βρέθηκαν γύρω της.

ΝΙΚΟΣ ΦΥΛΛΙΑΔΗΣ

Κόθηρα 3 Ὀκτωβρίου 1931

ΜΗΝ ΕΡΘΗΣ

Μὸν λὲς γλυκιὰ νὰ εἴδῃς πάλι κοντά μου
κάθε σβυσμένο γιὰ ν' ἀναστηθῇ
μοῦ φέρεις γιαιρικά γιὰ τὴ καρδιά μου
ποῦ τρέμει τώρα ἡ δόλια νὰ σβεστῇ

Μάταια προσπαθῇς νὰ ξαναφτιάσῃς
ὅτι χορὸς μοῦ πῆρες μιὰ βραδιά
ἔρχοσ' ἀργὰ καὶ δὲν θὰ με προφθάσῃς
σκέλεθρο θὰ με βρῇς στὴ γῇ βαθεῖα

Ἐρχοσ' ἀργὰ στὴν ὑστερὴν στιγμὴ μου
ποῦ τίποτα μπροστά μου δὲν θωρῶ
κάποια πικρὴ μανθίλα στὴ ψυχὴ μου
μὲ πέρνει σ' ἕνα κόσμον μακρυνὸ

Μὴν ἔρθῃς γιὰτὶ δὲν θὰ σὲ γνωρίσω
θᾶναι τὰ μάτια μου βαρὺνὰ
πικρὰ θὰ μετανοιώσῃς, θὰ σ' ἀφήσω
κάποιο πικρὸν ἀπομύνη μου συντροφιά

Μὴν ἔρθῃς καὶ αὐτὴν ὑστερὴν στιγμὴ μου
θέλω νὰ σβύσω ἀκόμη μοναχὸς
γιατὶ μιὰ μοναξιά ἦταν ἡ ζωὴ μου
καὶ ἐγὼ σ' αὐτὴν διαβάτης ὑστερόν.

Μάρτιος 1932

ΕΜΜ. ΤΣΑΚΑΜΗΣ

Η ΒΡΑΚΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ - ΝΙΚΟΛΑ

Τοῦ κ. ΚΩΝΣΤ. ΚΟΥΕΛΗ

Ὁ φουκαρᾶς ὁ τρελλοαργύρης θρῆκε τὴ μέρα νὰ πεθάνῃ. Ἀνήμερα τὴν τελευταία Κυριακὴ τῆς Ἀποκρησ ξεψύχησε.

Γιὰ τοὺς Λιβαδίτες ὅμως τὸ σπουδαῖο δὲν ἦταν, πὼς αὐτὸς πέθανε, παρά πὼς αὐτοὶ θὰ χάνανε φέτος τὸ μεγαλύτερο γλέντι τῆς Ἀποκρησ. Κι' ἀλήθεια, ὁ κα- ημένος ὁ Ἀργύρης, μὲ τὰ καμώματά του καὶ μὲ τὰ μασκαρέματα πού τοῦ κάνανε ἔδινε τὸ μεγαλύτερο κέφι στὸ γλέντι.

Πρὸ πάντων ἐκεῖνο τὸ κινηγητό του σ' αὐτοὺς πού τὸν πείραζαν, ἔκανε τὸν κό- σμο νὰ ξεραίνεται στὰ γέλια, γιὰτ' εἶχε ἕνα ἰδιότροπο τρέξιμο κι' ἔκανε κάτι τσα- κίσματα παράξενα.

Ὅλα αὐτὰ ὅμως φέτος χαθήκανε. Ὁ Ἀργύρης δὲν ζῇ πιά γιὰ νὰ δίνη τὴ χαρὰ καὶ τὸ κέφι στοὺς ἄλλους μὲ τὴν τρέλλα του καὶ ποιὸς ξέρει, μὲ τὸν δικό του τὸν πόνο.

Γι' αὐτὸ καὶ τὸ βράδυ, στὸ γλέντι πού γινόταν στὸ καφενεῖο τοῦ χωριοῦ, ὅλοι τὸν ἀναζήτησαν καὶ τοὺς φαίνονταν, πὼς κάτι ἔλειπ' ἀπ' αὐτό.

Πρὸ πάντων ἀπαρηγόρητοι γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ ἦσαν δυὸ-τρὶς Λιβαδίτες πού τὸν πεί- ραζαν πῶς πολὺ, καὶ μὲς σ' αὐτοὺς ξεχώ- ριζε ὁ Μπαρμπανικόλας, πού μ' ἔλα τὰ 60 χρόνια τοῦ δὲν καθάταν ἡσυχος, ἀλλ' ἦταν πειρακτήριο τοῦ χωριοῦ, ζητώντας πάντα νὰ χώνεται σὲ γλέντια καὶ σὲ καυ- γάδες, κουνώντας τὴν πελώρια φουφούλα τῆς βράκας του, γιὰ νὰ φαίνεται καθὼς ἔλεγ' ἡ λεβεντιά του.

Αὐτοὶ λοιπὸν δὲν μπορούσαν νὰ χωνέ- ψουν, πὼς ὁ τρελλοαργύρης δὲν ἦταν τέ- τοια μέρα μαζί τους, πὼς δὲν μπορούσαν νὰ τὸν πειράξουν καὶ νὰ σπάσουν κέφι μὲ δαύτονε. Καὶ μὲς στὸ φαγοπότι καὶ στὸ γλέντι καὶ σὲ μιὰ στιγμή πού τὸ λογικό τους εἶχε σαλέψει ἀπ' τὸ μεθύσι τοὺς ἦρθε στὸ νοῦ νὰ παίξουν μὲ τὸν Ἀργύρη γιὰ στερνὴ φορὰ κι' ἄς ἦταν καὶ πεθαμμένος.

Καὶ καὶ στὰ γρήγορα χωρὶς φωνῆς καὶ φασαρίες, βάζοντας ἕνα γαλόνι κρασί γιὰ στοίχημα, ἀποφάσισαν νὰ πάῃ ἕνας τους, ὁποῖος ἔκανε τὸ πιὸ παλληκάρι, στίς 3 ἀπ' τὰ μεσάνυχτα στὸ Κοιμητήρι καὶ νὰ μπηῇ ἕνα καρφὶ στοῦ Ἀργύρη τὸ μνημ.

Καὶ τὸ κατῳρθωμά αὐτὸ ἀνέλαβε νὰ τὸ κάμῃ ὁ Μπαρμπανικόλας, γιὰτ' εἶσαι στὰ ψέματα καὶ σ' ἀστεία εἶπε πὼς πάῃ αὐ- τός, νομίζοντας πὼς κάποιος ἄλλος ἀπ' τὴν παρέα του θὰ βρισκότανε ν' ἀναλάβῃ.

Μὰ μιὰ φορὰ πού δὲν μίλησε κανένας τους καὶ πού ὅλοι δεχτήκανε τὴν ἰδέα του, θάταν ντροπὴ καὶ ξεπεσμός στὴν παλλη- καριά του νὰ μετανιώσῃ.

Πῆρε λοιπὸν μὲ φοβισμένη καρδιά καὶ μὲ τρεμάμενα πόδια τὸ ἐρημικὸ μονοπάτι, πού ἔδραζε στὸ ἀπόμερο κοιμητήρι.

Στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίης κοντοστάθη- κε τρομαγμένος, γιὰτ' τὰ κάγκελά της τοῦ φάνηκαν σὰν σκελετοὶ καὶ σὰν βρυκόλλα- κες μὲ σηκωμένα τὰ χέρια. Μὰ ἔλα πάλι, πού τοῦρθε στὸ νοῦ κείνο πού λέγανε, ὅτι σὰν δῆς ξιππάσματα, δὲν πρέπει νὰ γυρί- σης πίσω παρὰ νὰ τραβήξῃς μπροστά, γιὰτ' διαφορετικὰ θὰ πάθαινες μεγάλο κα- κό ; Μπόρεσε λοιπὸν καὶ νίκησε τὸ στιγ- μιαῖο του φόβο κι' ἀνεβαίνοντας τὰ τρία σκαλοπάτια τῆς ἐκκλησίης ἔσπρωξε τὴν ξύλινη πόρτα.

Στὸ σπρώξιμό του, ἡ πόρτα σκουρια- σμένη ἀπ' τὴν πολυκαιρία καὶ τίς βροχὲς ἔτριξε καὶ τὸ τρίξιμό της τοῦ φάνηκε σὰν στεναγμός καὶ σὰν θρήνος τῶν πεθαμμένων πού πῆγαινε τέτοιαν ὥρα νὰ τοὺς ταράξῃ τὸν ὕπνο.

Τὰ γόνατά του λυθήκανε καὶ μιὰ τρε- μοῦλα σύγκορμη τὴν ἔπιασε. Τὰ μάτια του πῆγαιναν νὰ πεταχτοῦν ἀπ' τίς κόχες τους, τὸ κεφάλι του βούτζε ἀπὸ κάτι ἀλλόκοτους ἤχους, τὸ λογικὸ του σταμάτησε.

Ἔμεινε μιὰ στιγμή σ' αὐτὴ τὴ στάση κυττάζοντας σὰν τρελλὸς ἔπειτα ἔμπηξε μιὰ κραυγὴ καὶ μ' ὀρμὴ μπῆκε μέσα.

Στὸ ἀδέσαιο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, πού τὸ σκέπαζαν καὶ τὸ ξεσκέπαζαν τὰ σύννεφα, εἶδε τὸ νεῖοσκαφο μνημ τ' Ἀργύρη καὶ τράβηξε κατὰ κεῖ.

Κάθισε σταυροπόδι πάνω στὴν βράκα του, πῆρε μιὰ μεγάλη πέτρα πού θρῆκε μπροστά του κι' ἄρχισε νὰ μπηγῇ τὸ καρφί.

Τὸ πρῶτο χτύπημα τοῦ φάνηκε σὰν φω- νὴ πένθιμη καὶ τραγικὴ μέσα στὴν ἐρημιὰ καὶ τὴν ἡσυχίαν τοῦ ἀπομέρου κοιμητηριοῦ.

Ἡ καρδιά του ἄρχισε νὰ χτυπᾷ γρήγο- ρα. Οἱ σταυροὶ καὶ τὰ μνημᾶτα τριγύρω χορεύανε ἕνα χορὸ διαβολεμένο καὶ μιὰ λάμψη, πού βγήκε ξαφνικὰ ἀπὸνα νεῖο- σκαφο μνημ τοῦδωσε τὴν ἰδέα πού βρι- σκόταν σὲ σωστὴ κόλαση.

Μιὰ στιγμή πού τὸ φεγγάρι, καθὼς βρι- σκόταν πίσω του, ξεφεύγοντας ἀπ' τὰ σύν- νεφα τὸν φώτισε ξαφνικὰ, εἶδε λίγο πιὸ μπροστά του ἕνα βρυκόλλακα νὰ σηκώνῃ τὸ χέρι του ελατώνοντας μιὰ πέτρα γιὰ νὰ τοῦ ρίξῃ.

Γούρλωσε τὰ μάτια του κυττάζοντάς τον, οἱ τρίχες τοῦ κεφαλοῦ του σηκωθήκανε, πῆγε νὰ φωνάξῃ, μὰ ἡ φωνὴ του πνίγηκε στὸ λαϊμό. Ἐκανε νὰ σηκωθῇ, μὰ μόλις κουνήθηκε, ἔνοιωσε κάτι νὰ τὸν τραβᾷ μὲ δύναμη πρὸς τὰ κάτω.

Ἐννυχ τοποῦλι, πού ἔσκουζε πένθιμα, δυνάμωσε πιὸ πολὺ τὸν φόβο του, κύταξε πάλι μπροστά του, μὰ ὁ βρυκόλλακας βρι- σκόταν ἀκόμα μπροστά του κυττάζοντάς τον εἰρωνικὰ καὶ βασιτώντας τὴν πέτρα στὰ χέρια του.

Τ' αὐτιά του βούτζαν κι' ἀκουγε οὐρ-

λιαχτὰ καὶ βόγγους νὰ βγαίνουν ἀπ' ὅλα τὰ μνημᾶτα. Σκελετοὶ καὶ πεθαμένοι τὸν κύκλωναν κι' ὁ σιγανὸς καὶ πένθιμος ἤχος τῆς καμπάνας πού χτύπησε ξάφνου σιγαλ- λὰ ἀπ' τὸν ἄερα, τοῦ φάνηκε πὼς χτυ- ποῦσε τὴν τελευταία του ὥρα.

Ἐκανε μιὰ τελευταία προσπάθεια γιὰ νὰ σηκωθῇ, μὰ τὸ ἀόρατο χέρι τὸν τρα- βούσε ἀκόμα.

Ἐνα πνιγμένο βογγητὸ βγήκ' ἀπ' τὸ στόμα του, ἔγειρε πίσω ἀπότομα καὶ δὲν ξανασάλεψε πιά.

Πρῶτ' - πρῶτ', τὰ χαράματα, ὁ παπᾶ- Μανώλης πήγαινε νὰ λειτουργήσῃ τὴ χά- ρη της.

Ἡ ἀνοιχτὴ ξώπορτα τοῦκαν' ἐντόπωση, μὰ δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ ποιὸς θά- ταν κείνος πού θὰ τολμοῦσε νὰ μπηῇ μέσα στὸ κοιμητήρι τὴ νύχτα.

Ἀνέβηκε τὰ σκαλοπάτια, ἀλλὰ καθὼς κύττωσε μέσα, εἶδε πάνω στὸ φρεσκοκαμ- μένο μνημ τ' Ἀργύρη, τὸ πτώμα τοῦ φτωχοῦ Μπαρμπανικόλα.

Ὁ ἀγαθὸς κι' ἀπλοῖκός παπᾶς, σ' ἀν- τίκρουσμά του ἔβαλε τίς φωνῆς καὶ πῆρε δρόμο γιὰ ἔξω κάνοντας τὸ σταυρό του καὶ φωνάζοντας :

— Βοηθᾶτε χωριανοί, κι' ὁ Ἀργύρης βγήκ' ἀπ' τὸ μνημᾶ του.

Δυὸ - τρεῖς χωρικοί, πού περνοῦσαν κεί- νη τὴν ὥρα, σταματήσανε τὸν παπᾶ στὸν τρελλὸ του δρόμο καὶ γύρισαν μαζί του στὸ κοιμητήρι.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή φτάσανε κι' οἱ φίλοι τοῦ Μπαρμπανικόλα πού βρίσκονταν στὸ καφενεῖο, ἀλλὰ πού μέσα στὸ μεθύσι καὶ στὸ γλέντι τὸν ξεχάσανε.

Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ πού ρίξανε τὸν γνῶρισαν καὶ τότε ὅλοι μαζί σίμωσαν στὸ ἀκίνητο πτώμα.

Πῆγαν νὰ τὸν σηκώσουν μὰ κάτι τὸν τραβούσε καὶ δὲν τὸν ἄφινε ἀπὸ κάτω. Τὸν ξανατράβηξαν πιὸ δυνατὰ κι' εἶδανέ τότε πὼς ἡ βράκα του ἦταν πιεσμένη μὲ τὸ καρφί πάνω στὸ μνημᾶ.

Ὁ δύστυχος ὁ Μπαρμπανικόλας, καθὼς κάθισε γιὰ νὰ μπηγῇ τὸ καρφί, δὲν ἔνοιωσε πὼς κάρφωνε μαζί καὶ τὴ βράκα του.

Ἔτσι μέσα στὴ νύχτα, καὶ μὲς στὸ κοι- μητήρι πού τὰ θαμπά του μάτια τὸ βλέ- πανε γεμάτο βρυκολάκους καὶ φαντά- σματα ἀπ' τίς σκιὲς πού ἔρριχνε τὰ φεγ- γάρι μπροστά του, τοῦ φάνηκε πὼς ἔα- π' ἰο ἀόρατο χέρι, τὸ χέρι τοῦ τρελλοῦ τοῦ Ἀργύρη, τὸν τραβούσε μὲ δύναμη μὲς στὸ μνημᾶ, παίρνοντας ἔτσι μιὰν ἐκδίκηση, γιὰτ' ὅτι δὲν τὸν ἄφινε ἡσυχὸ οὔτε στὸ θάνατο.

ΚΩΝΣΤ. ΚΟΥΕΛΗΣ

ΤΣΙΡΙΓΩΤΙΚΑ ΣΚΙΤΣΑ & ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΑΠΟΚΡΗΞ

Ὑπὸ ΣΙΦΟΥΝΑ

Ἐλαγέ σου νὰ φάῃς καὶ νὰ γλεντήσης, ποὺ λέει ὁ λόγος ἀναγνώστη, τὴ Τυρινὴ στὸ Τσιρίγο, καὶ σὲ χωρικόσπιτο;

Μὴ ξαφνιάζεσαι ποὺ σ' ἀρωτῶ γιατί ἐμένα ποὺ γράφω ὁφέτος μοναχὰ μοῦ ἔλαγε ὁπροχτὲς δηλ. τὴ τυρινὴ ποὺ φύσα στρογγυλόκαιρος μὲ πῆρε καὶ μ' ἀσίκησε καὶ μ' ἔφερε ἀπὸ καντουνάδα σὲ καντουνάδα τοῦ Τσιρίγου.

Θά θελα ὅμως νὰ γυρέψω συμπάθειο ἀπὸ τοσοῖ ξενιτεμένους μας, ποὺ θὰ μὲ διαβάσουνε καὶ μπορεῖ νὰ μεγαλώσῃ ὁ πόνος τουνε. Μὰ εἶναι τόσο γλυκὸς αὐτὸς ὁ πόνος ποὺ δὲ θὰ μὲ πάρουνε γιὰ ἀδιάκριτο, ἂν τοὺς τονε μεγαλώσω.

Εἶντα φάγαμε θέλετε νὰ μάθετε; Πολὺ φοβῶμαι πῶς θὰ πάθετε σαλιακὰ καὶ πῶς θὰ πάρω στὸ λαιμὸ μου καμμία ἀγκαστρωμένη.

Κρασί παλαῖο, ἀβρία τουρσί, κολλιτσά-νια, ὀρόνικια παστὰ, χοιρομέρι.

Λαζάνια μὲ φρέσκο ἀθότυρο καὶ πα-λαῖο τυρὶ, κερτόψαρα, Καλογέρια, ἀβρι-νέους, σπαράγγια. Καλίσουνάκια γλυκὰ καὶ ἄγλυκα. Καὶ στὸ τέλος μιὰ πελώρια μυζήθρα τσὴ ὥρας μὲ μέλι.

Ὅρσε; Κοντυλίστηκες;

Ἄς φᾶνε οἱ ἄλλοι τὰ σάντουιτς, τὰ παστιτσα, τὶς μαγιονέζες καὶ ὅτι ἄλλο «γροπαϊκὸ» ὀρέγονται.

Τ' ἀπομεσήμερο ἄρχισε τὸ γλέντι. Μαζοχτήκανε ὅλοι οἱ χωριανοὶ καὶ δὸς τον χορὸ τραγοῦδι καὶ κρασί. Πείρανε βόλτα ὅλα τὰ σπήτια καὶ κατασταλάζα-νε στὸ πρῶτο.

Σὲ λίγο νὰ σου καὶ μασκαράδες. Μὲ βράκες, μὲ ζωνάρεις, μὲ φέσες, μὲ μι-στόλες, μὲ ζιπόνια, κοντά, λαχουρένια πολυχρώμα μαντήλια, μὲ τσεμπέρες ντοντινοκέντιστες καὶ μὲ κορμιὰ ὅλο λε-βεντιά κι' ὁμορφιά.

Ἄς ντυθοῦνε καὶ οἱ ἄλλοι πιερρότοι ἀπάχινδες καὶ ὅτι ἄλλο «γροπαϊκὸ» θέ-λουνε.

Καὶ τὸ γλέντι βάστα, μονοκόμματο τρικούβεργο ὥς τὸ πρωῒ. Δεῖλνο δὲν εἶ-χε. Ποία ἡ ἀνάγκη. Τὰ τραταμένα γυ-ρίζανε ὁλοένα.

Σὰν ἐνύχτωσε ἀρχινήσανε νὰ ὀχων-ται παρές παρές οἱ γλεντιστάδες. Ξε-νοχωριανοί, φίλοι καὶ κουμπάροι καὶ συγγενεῖς.

Ἀγάπη, ἀγάπη, ἀγάπη τοῦ Θεοῦ σ' ὅλους ποὺ σ' ἔκανε ἀλαφρώτερο.

Τὰ βιολιά δὲ σταματήσανε καθόλου. Στὸ μπουρδάρικο μοναχὰ τραγουδοῦ-σανε τὰ κορίτσια καὶ δύο γέροι αὐτο-σχεδιάζανε μαντινάδες.

Κι' ἤρθε ἐπὶ τέλους ἡ ὥρα γιὰ τὴ πρώτη... ἀτραξιὸν ὅπως τηνε λένε οἱ «ἐγροπαϊζόντες». Γιὰ τὴ Σουσάνα.

Τήνε ξέρεις ἀναγνώστη τὴ Σουσάνα;

Δύσκολο. Λοιπὸ στρώσανε ἓνα κιλίμι χάμω. Ξαπλώθηκε ἓνα παλληκάρι ποὺ ἔρε βέβαια νὰ κἀνῃ τὴ Σουσάνα. Ἐ-βαλε ἓνα γαμπὰ (καπότο) ἀνάποδα δη-λαδὴ τὴν κουκούλα στὰ πόδια. Πέρασε στὰ μανήκια δυὸ ῥαβδία, ἔδεσε τσὴ ἄ-κρες γιὰ νὰ μὴ βγαίνουνε ὅζω τὰ ῥα-βδία, σήκωσε ψηλὰ τὰ πόδια του καὶ τοῦ δέσανε στὴ κουκούλα μιὰ τσεμπέρα καὶ μὲ τὰ χέρια του βαστοῦσε τσὴ ἄκρες τοῦ ῥαβδιῶνε καὶ τὰ κουνοῦσε κατὰ θέληση, καὶ ἄρχισε τὸ χορὸ νὰ σεῖται νὰ χτυ-πᾷ κουρταλάκια νὰ χτυπᾷ τὸ κεφάλι της, νὰ θρηγῇ νὰ πέφτῃ χάμω καὶ νὰ σηκώ-νεται, ἀναλόγως τοῦ τραγουδιοῦ.

Ἄ μωρὴ Σουσάνα καὶ Σουσανοπούλα.

Πῆρα τὸν καλὸ σου τὸν ἀγαπητικὸ σου.

Πὰ νὰ τὸν κρεμάσουν στοῦ κατῆ τὴν πόρτα.

Φέρνω σου χαμπάρι ποὺ στο ποῦ στὸν Ἄδη.

Φέρνω σου καὶ συχαρήκια ἓνα κόσκινο σιγίκια.

Φέρνω σου καὶ γάλα μέσο στὴν τσιζάλα,

Καὶ δὸς του χορὸ ἡ Σουσάνα, ποὺ ὅλοι παρακολοῦθούσανε μὲ εὐλάβεια. Ὅστα ποὺ τὸ παλληκάρι ποὺ τανὲ ξα-πλωμένο καὶ ποὺ κουράστηκε πιά νὰ χο-ρεῦῃ μὲ τὰ πόδια πάνω καὶ τὸ κεφάλι κάτω, βρέθηκε μὲ ἓνα σκουλιμίντρι, ἀ-στεῖο τσαλίμι, ὁλόρθος. Κουρταλάκια λοιπὸ καὶ γέλοια.

Εὐτὸς τραταμένα καὶ χορὸς, σιγρὸς καὶ μπάλος. Οἱ νέοι καὶ οἱ νῆες χερεῖα-νε οἱ μανάδες καμαρώνανε, τὰ λαδικὰ κουρκουσουρέιανε.

Κι' ἤρθε ἡ ὥρα γιὰ τὸ «Λύκο», τὴ δευτέρη ἀτραξιὸν.

Στρώσανε πάλι τὸ κιλίμι. Ἀπλώσανε καμπόσα παληοπάποντσα, τὰ πρόβατα δηλαδὴ. Ξαπλώθηκαν δυὸ γιὰ νὰ τὰ βόσκουνε καὶ τὰ φυλάουνε ἀπὸ τὸ λύκο. Μὰ τοσοῖ πῆρε ὁ ὕπνος. Νὰ σου σὲ λίγο τὸ λύκο ποὺ πρόβαλε καὶ μύριζε τὸν ἄε-ρα κατὰ τὸ μαντρί.

Ἄαααα... Παναγία μου! βάλανε τσὴ φωνὲς οἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ σὰν τὸν εἶδανε.

Ἦτανε σωστὸς λύκος. Γιὰ αὐτιά τοῦ χανε παντόφλες. Τὸν εἶχανε τυλίξει μὲ μιὰ μεγάλη μαύρη προβέα τοῦ χανε βάλει μιὰ φουῖσκα γιομάτη νερὸ καὶ γιὰ ὁρὰ τοῦ χανε βάλει ἓνα ῥαβδί ποὺ χε στὴν ἄκρη μιὰ μεγάλη τοῦφρα λινάρι. Ἐννοεῖ-ται δὲ ὅτι ἔτρεχε μὲ τὰ τέσσερα.

Σήμωσε λοιπὸν ὁ λύκος στὸ μαντρί. Μυρίστηκε τοσοῖ ποκοιμημένους βο-σκούς σήκωσε τὸ πόδι του καὶ ἀπὸ τὴ φουῖσκα ποὺ χε κρυμμένη στὴ κοιλιὰ του

τοσοῖ... ράντισε, Ἄρπαξε ὕστερα δύο παληοπάποντσα, πρόβατα δηλαδὴ καὶ ἔφυγε.

Γέλοια, γέλοια ἀκράτητα.

— Μωρέεεεε. Ξύπνα μωρὲ ντεγκλέ-ρη δὲ γλέπεις ποὺ μᾶς ἐπῆρε ὁ λύκος τὰ πρόβατα;

— Καὶ σένα εἶντα σ' ἔχω μωρὲ; γιὰ μόμπιλε;

Τέλος πάντων βριστήκανε οἱ βοσκοὶ καί... ἀποκοιμηθήκανε πάλι. Ἄλλη βί-ζιτα λοιπὸ τοῦ λύκου, μὲ ραντίσματα καὶ πηροβολητὰ πὸ τὴ χαρὰ του καὶ καταστροφὴ στὸ μαντρί.

Ἄμα πλεῖα μείνανε δυὸ τρία πρόβα-σα ξυπνήσανε οἱ βοσκοὶ καὶ σουρομα-διόντουσα γιὰ τὰ καταστέματά τους.

— Μωρὲ ντονὲ ὁ λύκος ποὺ κατεβαί-νει πάνω στὸ διασέλι. Κάμε σὺ τὸν πο-κοιμημένο καὶ γὼ θὰ φυλαξῶ

Λυσσασμένος ὁ λύκος μπαίνει στὸ μαντρί καὶ κοιμάτιασε καὶ ὅσα πρόβα-τα εἶχανε ἀπομείνει. Μὰ κεὶ ποὺ τσινο-βολοῦσε τοῦ βάνει μ' ἓνα σπέρτο φω-τιά στὴν ὁρὰ ὁ βοσκός. Αἰμπαῦδιασε ὅλο τὸ σπήτι. Ὁ λύκος ἀγριεμένος γυρί-ζει τσινοβολῶντας σ' ὅλο τὸ σπήτι. Προσπαθεῖ νὰ βάλῃ φωτιά στὰ φουστί-νια τῶν γυναικῶνε ποὺ μὲ ξεφωνητὰ ἀνεβαίνανε στὶς κασέλες καὶ τὶς καρέ-κλες.

Σηκωθήκανε καὶ οἱ βοσκοὶ μὰ ὁλό-γροι οἱ κακόμοιροι. Γέλοια καὶ κουρτα-λάκια καὶ θαυμασμὸς γιὰ τὸ θερίο.

Ὑστερα πάλι χορὸς ὡς τὸ πρωῒ.

Στὰ ξημερώματα βγῆκε πάνω σὲ μιὰ καρέκλα ἓνας σίφουνας καὶ εἶπε τὸν «Ὑμνούμενο» τὸν τσιριγώτικο ὕμνου-μενο.

Τὸ περίμενες ἐσὺ ἀναγνώτη μου. ὅτι θὰ σοῦ ταιριάσουνε καὶ τὸν «Ὑμνού-μενό μας»; Ναί, ναί, στὸ λέω ντασένια.

Εἶντα χάσκεις δηλαδὴ; Δὲν ἄκουσες μαθὲς ἀκόμα μιὰ πλάκα γοιμμόφωνου ποὺ λέει Ἀθηναῖος γκάγκαρσος Πει-ραιώτης μαουινεέρης κτλ.; Αἱ λοιπὸ βγῆκε καὶ Τσιριγώτικη, ποὺ λέει τὰ πα-ρατσούκλια ὁλονῶνε τοῦ τσιριγώτουνε. Ἄκουτόνε.

Τὸν ὕμνούμενοσον καὶ δοξολογούμε-νοσον

Καφαλιωωῶτες Βαρκαρέεοι

Χωραῖίτες Πειναλέεοι

Στραποδιάαατες Σπυριχτιάααδες

Λειβαδίτες Μαρουλάααδες

Κατοννώωτες Κουβαρδιάααδες

καὶ Καλαμῖίτες Ἀ-γιο-ντά-του-λου:

Τὸν Ὑμνούμενον τὸν δοξολογούμενον
Πουρκιῶωτες Ποιμένες
Δρυμωνιάτες Ἀσβεστάδες
Καλοκαιριῶτες Γραβατάδες
Πιτσινιῶνοι Κουσεγιάρηδες
Κεραμουτιανοὶ Ἀριστοκράτες
καὶ Καλησπέρηδες Γαῖ-δου-ρο-καύ-τη-
δες

Τὸν Ὑμνούμενον τὸν δοξολογούμενον
Φατσάδες Παλληκαριάδες
Τοικαλαριῶτες Κοροῖδα
Κοντολαῖνοι Κοοόντηδες
Τραβασάροι Γίγαντες
Γουδιῶνοι Καρβουνιάρηδες
καὶ Ἀγιολῆτες Νά-μω-ρά-κι νά.

Τὸν Ὑμνούμενον τὸν δοξολογούμενον
Ἀλεξαντραδιῶτες Μπεκρῆδες
Καρβουναδιῶτες Σαρδέλα γιὰ μεζὲ
Φρασιῶτες Κανατζῆδες
Δοκανιῶτες Κουμαρτζῆδες
Ἀρεῖτες Τουπάδες
καὶ Μυλοποταμίτες Κα-φε-νό-βι-οι

Τὸν Ὑμνούμενον τὸν δοξολογούμενον
Βιαράδες Τζανεράδες
Μυτατιῶτες Μερτοφάριοι
Ἀλοῖζιῶνοι Κοράκοι
Ἀρωνιάδες Γουρουνάαδες
Φρυλιγκιῶνοι Λουμπινάαδες
καὶ Ποταμίτες Κο-τσι-φό-μνα-λοι

Τὸν Ὑμνούμενον τὸν δοξολογούμενον
Καστρισιῶνοι Παραπονιάρηδες
Λογοθετιῶνοι Ζαχαροπλάστηδες
Κατσουλιῶνοι Ἀλυσιδῆδες
Ντουριῶνοι Βολτατζῆδες
Γερακαριῶτες Περδιχομιάαδες
καὶ Καραβίτες Τὶ χα-μπά-ρια Τσιρκου-
μπάρε ;

Ὅρσε ἀναγνώστη ; Δὲ σ' ἀρέσει ; Μω-
ρὲ εἶναι ἀριστοῦργημα διάολε. Δὲν εἶ-
ναι μαθὲς οἱ Χωραῖτες Πειναλέοι καὶ
οἱ Ποταμίτες Κοτσιφόμναλοι καὶ οἱ Μυ-
λοποταμίτες Καφενόβιοι καὶ οἱ Καρα-
βίτες τσιρκουμπάροι ; Ὅλοι εἶναι στο-
λόλο τους. Δὲν χρειάζεται καμμία κριτι-
κὴ. Μόνο νὰ ξέρη ἐκεῖνος ποῦ θάποφα-
σίση νὰ δημοσιεύσῃ τὸν ὕμνουμενο σὲ
π.ά. α,β,τι θὰ δώσῃ ποσοστὰ στοὺς συγ-
γραφεῖς οἱ ὅποιοι μοῦ πανε νὰ κάμω
τὴ δῆλωση.

ΣΙΦΟΥΝΑΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΣΙΜΟΣ

ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ

ΟΔΟΣ ΤΣΑΜΑΔΟΥ ΑΕ. 27

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΦΩΤΙΑ

ΤΟΥ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΥ ΚΑΤΑΕΦ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ρωστικοῦ ΜΑΡ. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς Σελίδος 83)

Βοῆκε τὴν πετούγια, ἀνοῖξε καὶ βγῆκε
στὸ δρόμο. Ἐνας παγερός ἄνεμος ποῦ
ἐρχότανε πέρα ἀπ' τὸ ποτάμι τὸν φίλησε
στὸ μέτωπο. Τὰ δάκρυα εἶχανε μαζευτῇ
τόσην ὥρα μέσα του, τὰ δάκρυα ποῦ ἐπί-
τηδες γιὰ ν' ἀπαλαχτῇ ἀπ' αὐτὰ εἶχε ἔλθῃ
κεῖ ἀσυναίσθητα, ἤλθαν ἐπὶ τέλους στὴν
ἄκρη. Βρέχανε ἀπ' τὰ μάτια του ἀπλά,
θερμό, ἀφθονα ὥς ποῦ στερέψανε. Ὁ
δρόμος ἦταν πολὺς. Ὅταν ὁ Ἐρσκὶν ξα-
ναγύρισε σπῖτι, τὸ πρόσωπό του ἦταν
πεῖν στεγνό. Μόνο ἡ γούνα τοῦ χιτωνίου
του κάτω ἀπ' τὸ σαγόνι ἦταν ὑγρὴ καὶ εἶ-
χε μιὰ γεύση ἁλμυρῇ.

Μόλις μπῆκε στὴ κάμαρα ὁ Ἐρσκὶν ἔ-
χωσε τὴ μπρίζα τοῦ ἡλεκτρικοῦ τῆς λάμ-
πας τοῦ τραπέζιου του, κρέμασε τὸ χιτῶνι
του στὴ ράχη τῆς καρέκλας, κάθησε καὶ ἔ-
βγαλε ἀπ' τὸ συρτάρι τὸ χειρόγραφο τοῦ
ἀτέλειωτου συγγράμματος του. Τὸ ξανα-
διάβασε προσεχτικὰ δυὸ φορές καὶ ξανάρ-
χισε νὰ γράφῃ. Τὸ νυχτερινὸ κρῶο ἐμπαι-
νε στὴ καμαροῦλα ἀπ' τὰ σπασμένα τζά-
μια ποῦ τὰ εἶχανε σκεπάσῃ με χαρτὶ κολ-
λημένο ἐπάνω. Ὁ Ἐρσκὶν δὲν τὸ αἰσθα-
νότανε. Λούλευε δίχως νὰ βιάξῃ, με
προσοχὴ, ἀναζητώντας προσεχτικὰ τίς λέ-
ξεις καὶ τίς ἀπλὲς ἐκφράσεις, προσπαθών-
τας ἀπὸ συνήθεια νὰ μὴ βαρυνασάινῃ
καὶ νὰ μὴ κἀνὴ θόρυβο μετὰ τὴ καρέκλα.

Ἐγραφε δυόμισιν σελίδας καὶ τοῦ ἤρθε
ὕπνος. Σύσθηκε μετὰ κόπο ὥς τὸ κρεβάτι,
ξάπλωσε δίχως νὰ γδυθῇ καὶ ἀποκοιμήθη-
κε εὐθύς. Ἐν τούτοις ἀκόμα καὶ εἰς τὸν ὕ-
πνο του, σὰν σ' ἓνα παρεμυλητὸ σὲ μιὰ
προσευχὴ ὁ Ἐρσκὶν ἐξακολοῦντοῦσε νὰ
σκέπτεται ἐπιμονα ἐπινοώντας τὸ ἀφισμέ-
νο σύγγραμά του. Ὁνειρευότανε ἢ μάλ-
λον δὲν ὀνειρευότανε ἀλλὰ σκεπτότανε ἔξω
ἀπ' τὸν ὕπνο του, πῶς ἦσαν μπρὸς τὸ
τραπέζι νικώντας τὴ κούραση καὶ ἔγραφε
δίχως νὰ μετατοπίξῃ τὴν καρέκλα του, δι-
χως νὰ βαρυνασάινῃ γιὰ νὰ μὴ ξυπνήσῃ
τὴν ἀποκοιμισμένη γυναῖκα του. Ἀρχισε
ἓνα καινούργιο κεφάλαιο, ἀφιερωμένο
στὸν οὐρανὸ καὶ εἰς τοὺς ἀγγέλους, μετὰ τὸν
ἀκόλουθο τρόπο :

«Οἱ παπᾶδες μᾶς λένε : Οὐρανός, ἀγγε-
λούδια, Θεός. Βεβαίονουνε πῶς ὁ οὐρα-
νός, αὐτὸς ὁ γαλάζιος καὶ λαμπερός οὐ-
ρανός, ποῦ τίς ἀνέφελες μέρες σκεπάζει
τὴ γῆ σὰν μιὰ καμπάνα μισοδιάφανη, εἶ-
ναι κατοικημέ-ος, ἀπὸ κάποιες ὑπάρξεις
μετ' ἑτέρα, ποῦ τὰ λένε ἀγγελούδια καὶ ὅτι
ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ ἀγγελούδια, στὸν πα-
ράδεισο, σ' ἓνα χρυσὸ θρόνο, κάθεται ὁ
ἴδιος ὁ Θεὸς ὁ Σαβίωθ. Ἀνθρώποι ἀ-
γράμματοι πιστεύουνε τοὺς παπᾶδες. Ἀς
δοῦμε ἂν εἶναι ἔτσι πραγματικά.

«Τὶ εἶναι οὐρανός ; Εἶναι πράγματι

ἔτσι στέρεος καὶ γαλάζιος ὥπως φαίνεται ;
Σοφοὶ ἐπιστήμονες ἀποδείξανε πῶς ἡ γῆ
μᾶς εἶναι περικυκλωμένη ἀπὸ μιὰ πυ-
κνὴ στρώση ἀέρος ποῦ ἀναπνέουμε, δη-
λαδή ἀπ' τὴν ἀτμοσφαῖρα. Αὐτὴ ἀπλώ-
νεται πάνω ἀπ' τὴ γῆνιν σφαῖρα χιλιάδες
βέρστια (1), κατόπιν πέρνει τέλος. Μα-
κρύτερα βρίσκουμε ἓνα ἀπόλυτο σχεδὸν
κενὸ, κεῖνο ποῦ λέγεται αἰθέρας. Οἱ ἡ-
λιακὲς ἀχτίνες διαπερνᾶνε τὸ κενὸ αὐτὸ
μετὰ μιὰ ταχύτητα παρὰμυθένια καὶ ἐπὶ τέ-
λους προσβάλλουνε τὰ ἀνώτερα στρώμα-
τα τῆς ἀτμοσφαῖρας. Ἐκεῖ ἀντανάκλουνε
σὰν ἀνάμεσα ἀπ' τ' ἄνισο τζάμι μᾶς κα-
λύβας. Ἀπὸ κάτω τὰ στρώματα αὐτά, τίς
μέρες ποῖχει ἥλιο μᾶς φαί σунται πυκνά
καὶ σὰν χρωματισμένα μ' ἓνα ἀπαλὸ γα-
λάζιο. Αὐτὸ τὸ λένε οὐρανὸ.

«Φαντασθῆτε πῶς ἀρχίζουμε ν' ἀνεβαί-
νουμε πρὸς αὐτὸ τὸν ὁμορφὸ γαλάζιο
καὶ στέρεο στὴν ὄψη οὐρανὸ».

Ὁ Ἐρσκὶν ὀνειρευότανε πῶς πράγματι
ἔχανε κάθε βίρος καὶ ἀνέβαινε ἐλαφρὰ
πάνω ἀπ' τὸ τραπέζι. Τὸ καμένο ταβάνι
κατεστραμμένο ἀνοιγότανε μπρὸς σ' ἓνα
λαμπερὸ οὐρανόν...

«Πάνω μᾶς ὑπάρχει ἓνα βαθυγάλαξο
ἀέλειωτο, ἔγραφε ὁ Ἐρσκὶν στὸ πέταγμα
του. Ἀρμενίζουμε. Νὰ κατὶ ἄσπρο μισο-
διάφανο ποῦ διαβαίνει. Μήπως εἶναι ἀγ-
γελοῦδι ; Ὁχι. Ἀνεβαίνουμε ἀκόμα πρὸ
ψηλά καὶ νᾶμαστε πάλι στὸ ἄσπρο κεῖνο
πραγματάκι. Εἶναι ἓνα ἐλαφρὸ σύννεφο
σχεδὸν ἀόρατο. Μακρύτερα. Ἀνεβαίνουμε
ἀκόμα. Ὁ ἥλιος γίνεται πρὸ λαμπερός.
Ὁ ἀέρας πρὸ ψυχρός. Εἶναι δύσκολο ν' ἀ-
ναπνεύσῃ κανεὶς. Πρὸ ψηλά, πρὸ ψηλά.
Ὁ ἥλιος μεγαλώνει ἀπ' ἐπάνω μᾶς. Σκε-
πάζει τὸν μισὸ οὐρανὸ ποῦ τὸν ἔχει ἀ-
σπρίση, τὸν ἔχει ξεθωριάσῃ. Τὸ γαλάζιο
τοῦ χρώμα χάνεται. Κάνει κρῶ. Μᾶς
κρίει τὸ κρῶ. Ἐχομε ἀγγίσῃ τὰ ἀνώτε-
ρα στρώματα τῆς ἀτμοσφαῖρας. Ὁ ἀέρας
σώθηκε, τὸ αἷμα βουίζει στὰ μελίσγνια.
Ἄ ! Μὰ ἀνεβαίνουμε πάντα. Ἴσως νὰ
συναντήσουμε ψηλότερα τ' ἀγγελούδια
καὶ τὸ Θεό. Ὁχι. Οὔτε κεῖ δὲν ὑπάρχουνε
ἓνα ἀρκετικὸ κρῶ, ἢ ἀδιαπέραστη σκο-
τεινιά, ἢ ἐπιφάνεια μᾶς τριγυρνοῦνε. Καὶ
ὁ πελώριος ἡλιακὸς δίσκος, ψυχρός, ἁλι-
κος, δίχως ἀχτίνες οὔτε φῶς κατεβαίνει
βιαστικά κατ' ἐπάνω μᾶς ἀπ' τὸ βάθος
τῆς παγωμένης καὶ τρομαχτικῆς ἐπιφά-
νειας τῆς αἰώνιας νύχτας.

«Ποῦ εἶναι τ' ἀγγελούδια ; Ποῦ εἶναι
ὁ Θεὸς λοιπόν ; Οὔτε κεῖ. Ὅλα εἶναι φευ-
τιὰς τῶν παπᾶδων. Τὸ κρῶ ἢ παγω-
ν.ά. ἢ σιωπὴ. ἢ φωτιά. Ὁ θάνατος...

(1) Ὀδοιπορικὸ μέτρο ἐν Ρωσίᾳ 1067 μέτρα.

ΤΕΛΟΣ

ΥΓΙΕΙΝΗ

Ο ΑΓΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΤΥΦΛΟΣΕΩΣ (*)

Τοῦ κ. ΚΩΝ. ΚΑΣΙΜΑΤΗ Ὁφθαλμιάτρου

Παρήγορον ὅσον καὶ εὐάρεστον φαινόμενον τῆς μεταπολεμικῆς περιόδου τὴν ὁποῖαν διερχόμεθα, εἶναι ἀναμφισβήτητος, ἡ ἀφύπνισις καὶ ἐπίρρωσις τῶν ὑψηλοτέρων καὶ εὐγενεστέρων συναισθημάτων τῆς ἀνθρωπίνης ἀλληλεγγύης μετ' ἀπροκάλυπτον κατεύθυνσιν τὸν σεβασμὸν τῆς ζωῆς τοῦ συνανθρώπου, προστασίας καὶ προφυλάξεως τῆς ὑγείας καὶ ἀκεραιότητος αὐτοῦ ἀνεξαρτήτως πάσης ἐθνικιστικῆς, φυλετικῆς ἢ θρησκευτικῆς ἰδέας.

Ἀσφαλῶς τοιαῦτα ἀνθρωπιστικὰ συναισθήματα ὑπῆρξαν ἡ ἀφετηρία τῆς ἰδιώσεως τῆς Διεθνούς Ἐνώσεως προφυλάξεως ἀπὸ τῆς τυφλότητος, ὁργανώσεως ἐξόχως φιλανθρωπικῆς, ἥτις συνεστήθη κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1929 ἐν Leheveningue τῆς Ὀλλανδίας ὑπὸ τῶν συνελθόντων ἐκεῖ πρὸς τοῦτο ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων πεπολιτισμένων κρατῶν.

Εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ ἀπώλεια τῆς ὁράσεως τοῦ πολυτιμοτάτου τούτου ἐκ τῆς φύσεως δώρου παντὸς ζῶντος ὁργανισμοῦ, διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἐκτὸς τῆς ἰδιαζούσης ἐπιδράσεως, ψυχολογικῆς, φυσιολογικῆς καὶ βιολογικῆς, τὴν ὁποῖαν ἐξασκεῖ ἐπ' αὐτοῦ ἐνέχει καὶ τοῦτο τὸ θλιβερόν ἀποτελεσμα. ὅτι τὸν καθιστᾷ ἄχρηστον εἰς τοὺς οἰκείους του καὶ τὴν κοινωνίαν, εἰς βίαιον τῆς ὁποίας συχνότατα διαβίῃ, γενόμενος αἰα προξένος μεγίστης οἰκονομικῆς ζημίας καὶ δὴ κατὰ τὴν σύγχρονον αὐτὴν ἐποχὴν.

Διὰ τοῦτο, ὁ ἀγὼν κατὰ τῆς τυφλότητος ὡς ἰδιαιτέρως ἐτόνισε καὶ ὁ Καθηγητὴς κ. de Lapersonne, Πρόεδρος τῆς Ἱατρικῆς Ἀκαδημίας τῆς Γαλλίας καὶ ἡμέτερος διδάσκαλος, εἶνε ἀπὸ τὰ φλέγοντα ἐκεῖνα σύγχρονα κοινωνικά προβλήματα, αἵτινα ὑπὲρ πάντα τὰ ἄλλα ὀφείλουσι νὰ προσελκύσωσιν ἀμέριστον τὴν προσοχὴν οὐ μόνον τῶν ὀφθαλμολόγων, ὑγιεινολόγων, φιλανθρωπῶν καὶ κοινωνιολόγων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν δημοσίων ἀρχῶν.

Πράγματι ἐὰν ἀναλογισθῶμεν ὅτι ἡ βλάβη ἢ ἡ ἀπώλεια τῆς ὁράσεως τοῦ ἀνθρώπου εἶναι πρᾶγμα δυνάμενον νὰ ἀποφενχθῇ καὶ νὰ θεραπευθῇ σχετικῶς εὐκόλως, εἰς τὰς πλείστας τῶν περιπτώσεων, καὶ τὸνίζομεν τοῦτο, κατανοοῦμεν εὐχερῶς τὸ μέγεθος τῆς ἀξίας καὶ σημασίας τοῦ ἀγῶνος, τὸν ὁποῖον ἀνέλαβε ἡ ἐν λόγω Ὀργάνωσις. Εἶνε δὲ αὐτόχρομα εὐτύχημα ὅτι τὰ μέσα, αἵτινα διαθέτει σήμερον ἡ ὀφθαλμολογία πρὸς προφυλάξιν καὶ διατήρησιν τῆς ὁράσεως, εἶνε οὐμόνον πλουσίον καὶ ἀποτελεσματικά, ἀλλὰ καὶ συνεχῶς τελειοποιῦνται, πολλαπλασιαζόμενα αἷμα χάρις εἰς τὰς προόδους τὰς ὁποίας ἡ ὀφθαλμολογικὴ ἐπιστήμη ἀδιαλείπτως ἐπιτελεῖ.

(*) Ὁμιλία γενομένη ὑπὸ τοῦ Ἱατρικοῦ Τμήματος τοῦ Συλλόγου Ἑλλήνων Ἐπιστημόνων Ἐπτολεμαῖος δ' Α'. τῇ 11-12-1931.

Ὁ ἀντικειμενικὸς δὲ σκοπὸς τῆς εἰρημένης ταύτης Ἐνώσεως εἶνε ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ διεδώσῃ, καθιστῶσα προσιτὰ ὅλα τὰ ὑμεινά, προφυλακτικὰ καὶ θεραπευτικὰ μέτρα ἐναντίον τῶν ὀφθαλμικῶν νόσων καὶ τραυμάτων τοῦ ὀφθαλμοῦ εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς, ἰδιαιτέρως δὲ εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἐξ αὐτῶν περισσότερον ὑποφέρουσιν. Νὰ πείσῃ αἷμα τούτου διὰ προσφόρου διδασκαλίας καὶ προπαγάνδας περὶ τῆς χρησιμότητος καὶ ἀποτελεσματικότητος τῶν προτεινομένων μέτρων, ὥστε ἂν ἡ ἐγκληματικὴ ἀδιαφορία τῶν ἀμαθῶν ἰδίως ἀσθενῶν, νὰ διεγείρῃ ἀκρότητον τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῶν ἵνα μετὰ προθυρίας καὶ ἐμπιστοσύνης προσφεύγῃ εἰς ταῦτα.

Ὅτι γίνεται δυστυχῶς εἶναι αἱ προνομιῶχοι ἐκεῖναι χώραι, ὡς αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, ἡ Ἀγγλία, ἡ Γερμανία, ἡ Γαλλία καὶ ἄλλαι τινες εἰς τὰς ὁποίας ὑφίστανται ἤδη εἰδ. καὶ φιλανθρωπ. καὶ Ὀργανώσεις ἀποβλέπουσαι εἰς τὴν προστασίαν τῆς ἀνθρωπίνης ὁράσεως καὶ λειτουργοῦσαι ἐκνοποιητικῶς. Ὑπάρχουσι τοῦναντίον πλείοι ἄλλαι χώραι εἰς τὰς ὁποίας ἡ τύφλωσις ἀπαριθμεῖ ἄπειρα θύματα καὶ εἰς τὰς ὁποίας βιβλεῖα δεσπόζει εἰσέτι ἡ ἀμάθεια, μὴ ὑπαρχούσης οὐδεμιᾶς ἰδιωτικῆς ἢ δημοσίας πρωτοβουλίας ἀτομικῆς ἢ ὁμαδικῆς πρὸς κατατολέμειν οὐ τῶν συνηθεστέρων αἰτιῶν βλάβης ἢ ἀπωλείας τῆς ὁράσεως, ἢ καὶ ἐὰν ὑφίστανται τιαῦται, εἶναι τελεῶς ἀνεπαρκῆ καὶ ἐν ἐμβρυῶδι ἔτι κατεστᾶσαι.

Εὐτυχὴς ἡ Διεθνὴς Ἐνωσις πρὸς κατατολέμειν τῆς τυφλότητος θέσασα ὡς ἔμβλημα αὐτῆς τὸν ἀδυσόλητον ἀγῶνα κατὰ παντὸς αἰτίου ἀπειλούντος τὴν ὁρῶσιν προβαίνει εἰς συστηματικὴν διοργάνωσιν τοῦ ἀγῶνος τούτου. Κατὰ τὴν λειτουργίαν τῆς Διοκητικῆς Ἐπιτροπῆς συνελθούσης εἰς πρώτην συνεδρίαν ἐν Βουξέλλαις κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ καθηγητοῦ καὶ ἀκαδημαϊκοῦ κ. de Lapersonne τὰ ἐπιτελεθέντα μέχρι τοῦδε ἀποτελέσματα παρὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν παγκόσμιον οἰκονομικὴν κρίσιν εἶνε πλέον ἢ ἐνθαρρυντικά.

Πρωτίστως ἐπέτυχε νὰ προσελκύσῃ καὶ ἐξασφαλίσῃ τὴν συμπάθειαν καὶ ἐμπρακτὸν ὑποστήριξιν τῶν σπουδαιότερων πνευματῶν ἐν τῇ φιλανθρωπίᾳ, ὑγιεινολογία καὶ κοινωνιολογία ὅλου τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου καθῶς καὶ τῶν Κυβερνήσεων διαφόρων ἰσχυρῶν κρατῶν, τοῦ Διεθνούς Συνδέσμου τῶν Ἐταιρειῶν Ἐρευρῶν Σταυροῦ καὶ τῆς Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς παρὰ τῇ Κοινωνίᾳ τῶν Ἑθνῶν.

Ἐπίσης ἡ θερμὴ ἐκκλησις τὴν ὁποῖαν ἀπήντησε πρὸς διαφόρους Κυβερνήσεις, Ἐπιστημονικὰς καὶ Φιλανθρωπικὰς Ἐται-

ρείας τῶν πεπολιτισμένων τούτων Χωρῶν εὗρεν ὡς εἰκὸς εὐμενεστάτην παρ' αὐτὰς ἀπήχησιν, πάραυτα δὲ ἤρξαντο ἰδρυόμεναι ἀνάλογοι Ἐταιρεῖαι κατὰ χώρας μετὰ σκοπὸν τὴν διοργάνωσιν εἰς αὐτὰς τοῦ τοπικοῦ ἀγῶνος κατὰ τῶν εἰς αὐτὰς αἰτίων τῆς ἀπωλείας τῆς ὁράσεως.

Αἱ ἱολικαὶ αὗται Ἐταιρεῖαι εὐρισκόμεναι εἰς στενὴν ἐπαφὴν, ἐπιστημονικὴν, ἠθικὴν καὶ ὕλικήν μετὰ τῆς Διεθνούς τοιαύτης, ἀνέλαβον μετὰ ἐνθέρμου ζήλου τὸν καταρτισμὸν Ἐπιτελείου ἐμπειρῶν εἰδικῶν ἱατρῶν, ἀρτίων ἰατρῶν καὶ νοσοκομείων, ἱατρικῶν εἰς ἀριθμὸν ὡς καὶ τὴν λεπτομερῆ ἐρευναν ὅλων μὲν τῶν αἰτίων ἰδίᾳ δὲ τῶν συνηθεστέρων τοιούτων τῆς τυφλώσεως καθῶς καὶ τὴν ἀνακάλυψιν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν προσφοροτέρων μέσων καταπολεμήσεως καὶ ἐξουδετερώσεως αὐτῶν.

Ὅνχ' ἦτον εἶνε ἐπ' ἀνάγκης νὰ κατανοηθῇ ὅτι τὰ μέτρα ταῦτα δεόν νὰ συνδυάζονται μετὰ ἐντατικὴν διαφωτιστικὴν προπαγάνδαν διὰ διαλέξεων, κινηματογραφικῶν ἐπιδειξέων, καταλλήλων βιβλιαρίων καὶ ἄλλων συναφῶν μέσων πρὸς κατανόησιν παρὰ τῶν λαϊκῶν ἰδίᾳ μαζῶν, τῆς σημασίας τῶν ἐφαρμοζομένων ὑγιεινῶν καὶ θεραπευτικῶν μέτρων καὶ τῆς ἀξίας τῶν ἐπιτυγχανομένων ἀποτελεσμάτων, ἄλλως διατρέχουσι τὸν κίνδυνον νὰ παραμείνωσιν ἀτελεσφόρητα.

Ἡ Αἴγυπτος, ἀποκληθεῖσα ἄλλοτε χώρα τῶν τυφλῶν προσεχώρησεν ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὸ πρόγραμμα τοῦτο τῆς Διεθνούς Ἐνώσεως κατὰ τῆς τυφλότητος, μολονότι ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ὑπὸ τὴν διακυβέρνησιν ἐμπνευσμένων καὶ φιλοπάτριδων Κυβερνητῶν τεραστίας προσόδους εἰς τὸ πεδῖον τοῦτο τῆς κοινωνικῆς δράσεώς της. Ἐν τούτοις παρὰ τὰς ἐπιτελεσθεῖσας ταύτας προόδους ἡ ἀπογραφή τοῦ πληθυσμοῦ τῷ 1919 ἀπηρτίσθη εἰσέτι περὶ τὰς 500 χιλιάδας τυφλῶν τοῦ ἐνός ἢ ἀμφοτέρων τῶν ὀφθαλμῶν μεταξὺ πληθυσμοῦ ἐκ 14 περίπου ἑκατομμυρίων.

Θεωρεῖται ὅμως βέβαιον ὅτι καὶ ὁ ἀριθμὸς οὗτος τῶν ἀομμάτων εἶνε πολὺ κατώτερος τῆς πραγματικότητος, ἀναβιβασόμενος κατ' ἄλλους ὑπολογισμοὺς περὶ τὸ ἑκατομμύριον. Διότι οἱ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ πληθυσμοῦ ἐνεργοῦντες ὑπάλληλοι ὡς καὶ εἰς ἄλλην ἡμῶν ἐργασίαν ἐσημειώσαμεν, μὴ γνωρίζοντες τὸν ἐπιστημονικὸν ὁρισμὸν τῆς τυφλότητος ἀρκοῦνται ἀσμένως εἰς τὴν δήλωσιν τῶν ἀπογραφομένων ἔστω καὶ ἂν κατὰ τὸν ἐπιστημονικὸν τοῦτον ὁρισμὸν δὲν κέκτηνται τὴν ἀπαιτουμένην πρὸς τοῦτο ποσότητα ὁράσεως.

(Ἐπεὶ ἡ Συνέχεια)

ΤΡΑΓΟΥΔΩ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΟΥ

ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

ΤΗΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ «ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΡΥΔΗ

Είχα νὰ τὴν δῶ χρόνια καὶ χρόνια... Τότε πού τὴν εἶχα πρωτοῖδῃ ἤμουν δὲν ἤμουν πέντε χρονῶν παιδί καὶ ἔκοτε εἶχα διατηρήσει τὴν ἀνάμνησίν της περιέργω στὴν ψυχὴ μου, μὲ μιὰ δόσι ζωντάνιας καὶ φαντασίας, ὅπως συμβαίνει μὲ τὰ μικρὰ παιδιά.

Τώρα πᾶνε δυὸ - τρία χρόνια ποῦ τὴν ξανάειδα στὸ ἀνωγάκι της στὴν Κάτω Χώρα τοῦ Μυλοποτάμου καὶ μοῦ φάνηκε... χμ! περιέργω πρᾶμμα.

Ποῖν σταματήσῃ καλὰ—καλὰ τὸ μουντάρι, γκρεμοτσακίστικα νὰ κατέβω, νὰ τρέξω πάνω τὴν ἐργινὴ ἐξώσκαλα, μὰ στὴν πόρτα στάθῃ κι: μοῦχε πιαστὴ ἡ ἀνοπὸ ὅχι ἀπὸ τὸ τρέξιμο βέβαια, μὰ μόνο πού τὴν ἀντίκρισα.

Καθόταν, στὸ βάθος τῆς κάμαρας, σ' ἓνα χαμηλὸ σκαμνί, κοντὰ στὸ τζάκι της κι' ἐπρόσεχε τὸ μυρῖκι στὴ φωτιά.

Ἡ κάμαρα μοσχοβολοῦσε ἀπὸ τὴ μυρωδιά τοῦ καφέ καὶ τῶν καμμένων ἀγκυθῶν καὶ ἡ θειά μου ἡ Μαριέττα—καλὴ της ὥρα—καθὼς ἦταν ἔτσι στὸ μισοσκόταδο τῆς κάμαρας καὶ φωτιζόταν μονόπαντα ἀπὸ τὴν λάμψι τῆς φωτιᾶς, μοῦ φάνηκε... χμ! περιέργω πρᾶμμα.

Ἀνάπνευσα βαθιὰ τὸ θαυμάσιο αὐτὸ ἄρωμα—ἄρωμα μιᾶς ἄλλης ζωῆς, ποῦ, διαισθητικῶς ἢ ἀταβιστικῶς ἴσως, ἀναγνωρίζομε, κι' ἄς μὴ τὴν ζήσαμε—ἀγκυθίασα μὲ μιὰ γρήγορη ματιά τὴν ἀπείρητη «κάμαρη», ποῦ εἶνε ὅλη κι' ὅλη «τὸ σπῆτι», καὶ

—«Θειά Μαριέττα...» τῆς φώναξα σιγαλά.

Δὲ μᾶκουσε, προσηλωμένη καθὼς ἦταν στὸν καφέ—μὰ γιατί ἔχει καὶ περίφανο ταῦτι—προχώρησα λοιπὸν καὶ γονάτισα κοντὰ της.

«Καλὴ μέρα, θειά Μαριέττα!».

«Καλημέρα, τὸ ποιά 'σαι τοῦ λόγου σου;...»

Θέ μου, αὐτὴ ἡ φωνὴ κι' αὐτὰ τὰ μάτια, ἴδια τοῦ μακαρίτη τοῦ Πατέρα μου.

—«Ἄν μὲ βρῆς ποιά εἶμαι...» τὴ βᾶσανισα, δὲν τῆς ἔλεγα.

—«Ντάπες; Σοῦ λέω δὲ βλέπω μαθές...» εἶπε ἐπὶ τέλους σὰν θυμωμένη.

Τὴ κριμα αὐτὰ τὰ θαυμάσια, μεγάλα μάτια νὰ μὴ βλέπουν—μοῦ πόνεσε.

—«Εἶμαι ἡ ἀνηψία σου ἡ Ἑλένη, θειά Μαριέττα!»

—«Ὦχω! ἡ Ἑλένη μου, τὸ παιδί μου, τοῦ ἀδελφοῦ μου τοῦ Γιωργάκι τὸ παιδί, τὸ παιδί μου...».

Μ' ἐφιλοῦσε μὲ λαχτάρια καὶ μὲ μιὰ

συγκρατημένη συγκίνησι, μ' ἓνα χαϊδευτικὸ τέμπρο στὴ φωνή—χαρακτηριστικὸ τῆς φαιλλίας μας—μοῦλεγε διαρκῶς:

—«Τὸ παιδί μου!»

Κι' ἐγὼ αἰσθανόμουν ὅτι πραγματικῶς ἤμουν τὸ παιδί της.

Πήγαμε πρὸς τὸ φῶς νὰ μὲ ἰδῇ.

—«Ὦχω! καὶ δὲ βλέπουνε τὰ ἔρημά μου μάτια, νὰ σὲ ξανοίξω, παιδί μου...»

Ἐγὼ ὅμως τὴν καμάρινα ἀχόρταγα: τί ὡμορφη, τί φρέσκια γρηά, Θεέ μου, κοντούλα—πὺ κοντούλα ἀπὸ μένα—καὶ συμπαθητικὰ γεμάτη, ἀλλὰ τί φυσιογνωμία, τί ἔκφραση αἰσθηρότητος, ποῦ σὲ στιγμὲς θὰ πέρνῃ τὸν τόνο φίνας καὶ τσουχτερῆς εἰρωνείας.

—«Κάτσε νὰ πιῆς καφέ, καλότυχο, θάσαι καὶ κουρασμένο».

Τῆς εἶχα φέρεῖ καφέ ἀθηναϊκὸ καὶ προτίμησε νὰ μοῦ ψίση ἀπ' αὐτόν.

Μοῦ τὸν σερβίρισε σὲ μιὰ μεγάλη βαθεῖα κούπα, μὲ κόκκινα πλουμῖδια καὶ μὲ μιὰ τεραστία φέτα ἀπὸ ἄρτο—παῦλο.

—«Πλούσια τὰ ἑλέη σου, θειά Μαριέττα, τῆς εἶπα. Σίγουρα τὸ μεσημέρι δὲ θὰ φάω φαί!»

Μὰ ἐννοεῖς τὰ κατεβρόχθιζα συγχρόνως ὅλα μὲ ἀληθινὴ ἀπόλαυσι, πρὸ παντός τὸ ἄρτοπαῦλο, τὸν γευστικώτατο καὶ πρωτότυπον αὐτόν «ἄρτο», ποῦ φτιάχνουν στὸ Τσιρίγο γιὰ τῆς λειτουργίης μὲ μέλι, κανέλλα καὶ μπόλιχο σουσάμι.

—«Ντάπες; Μὴ δὰ θαρῆς πὼς θὰ σάφισω ἐσά; Γιὰ τὸ Θεό, μόνο τρῶε. Τὸ ἄρτοπαῦλο εἶνε φρέσκο. Εἶχα λειτουργία τὴν Κυριακὴ στὸν Ἅγιο Χαράλαμπο. Εἶνε φρέσκο, σοῦ λέω, μόνε τρῶε!...»

Βγῆκε στὸ δωματιάκι καὶ φώναξε:

—«Γρηγορία, ἔ, Γρηγορία, ἔλα νὰ πάρῃς τὸ σίγλο...»

Εὐθὺς ἔκαμε τὴν εἰσοδὸ τῆς στὴν κάμαρα μιὰ χαριτωμένη τσιριγοτοπούλα μὲ ὅλη τὴν ἁρματωσιά της: ἐφαρμοστὴ πόλκα, πολύχρωμη καὶ πολύπτυχη φούστα καὶ—ἡ ἀπαραίτητη—τσεμπέρα.

Στάθηκε ἐκπληκτικὴ μόλις μὲ εἶδε: ἦταν μιὰ θαυμασία νταρντάνα, σόλη τὴν ἀνθισί της, μὲ ζωηρὰ καὶ φρέσκα χρώματα—σὰν γερμανίδα—καὶ μὲ κατὶ εὐγχαρμίες, τορνευτὲς καμπυλότητες, ἀπ' ἐκεῖνες ποῦ ἀπεθανάτισε ὁ κλασικισμός.

—«Γρηγορία, πάρε, μωρέ, γρήγορα τὸ σίγλο καὶ φέρε φρέσκο νερό. Εἶνε ἡ ἀνηψία μου ἡ Ἑλένη ἀπὸ τὴν Ἀ-

θήνα, τὸ παιδί τοῦ ἀδελφοῦ μου τοῦ Γιωργάκι, τὸ παιδί μου...—καὶ γυρίζοντας σὲ μένα—Τούτη δὰ εἶνε ἡ Γρηγορία, ἡ νύφη μου, ἡ γυναίκα τοῦ γιου μου τοῦ Παναγιώτη...».

Φιληθίζαμε μὲ ἀγάπη.

Ἡ Γρηγορία ἔγινε ἄφαντη μὲ τὸ σίγλο.

Τὴν ἄκουγα, ποῦ, τρέχοντας στὴ βρύση, φώναζε στῆς περιέργες χωριανές:

—«Εἶνε ἡ ξαδέλφη μου ἡ Ἑλένη ἀπὸ τὴν Ἀθήνα!»

Ἡ θειά Μαριέττα κάθισε δίπλα μου καὶ μοῦ ἱστοροῦσε, μὲ μετρημένα λόγια, τὴν ἡσυχὴ καὶ ὁμοιόμορφη ζωὴ της:

—«Τὰ παιδιά μου, καθὼς ἔξης, φύγανε ὅλα γιὰ τὴν Ἀμερική ἀπὸ χρόνια, μὰ εἶχα τὸ θεῖο σου καὶ τὴ Χρυσούλα (τὴν τελευταία της κόρη). Τώρα πέθανε κι' ὁ θεῖος σου ἔφυγε κι' ἡ Χρυσούλα, κι' ἀπόμεινα ἔρημη...»

«Γέραςα, δὲ μὲ σηκώνουνε πλέα τὰ ποδάρια μου, μοῦ βγῆκε κι' ὁ δεξὸς μου ὁ νόμος κι' εἶμαι σακάτης ἀνθρώπος...»

«Μοῦ στέλνουνε τὰ παιδιά μου ταχυτικά, ἄς εἶνε καλὰ, κι' ἔτσι ἔχω περιποίησι...»

Ὑστερα μὲ ρώτησε γιὰ τὸ μακαρίτη τὸν Πατέρα μου καὶ τῆς μίλησα γιὰ τὸ θάνατό του.

Τὴν πήρανε ποτάμι τὰ δάκρυα:

—«Γιωργάκι, Γιωργάκι, γιατί ἔφυγες ἐσὺ πρῶτ' ἀπὸ μένα;

«Καὶ πὼς ξεχνῶ; ποῦ ἐγὼ ἤμουν πλέα τῇ παντρείας κι' αὐτὸ μικρὸ θεορίο πάνω στὴν τρέλλα του καὶ μὲ τράβουνε ἀπὸ τὰ μαλλία καὶ μοῦ κατέβαζε τὴν τσεμπέρα κι' ἐγὼ, ἀντὶς νὰ τὸ βαρῶ, ὅλο τὸ φίλωνα...»

«Ἄ, Γιωργάκι, Γιωργάκι!...»

Μὰ μπῆκε στὴν κάμαρα μὲ φόρα ἡ Γρηγορία κι' ἔφερε, μαζὶ μὲ τὸ σίγλο καὶ μὲ τὸ δροσερὸ νερό, τὴ δροσιά καὶ τὴ χάρι τοῦ γέλοιου της.

«Φέρε γρήγορα τῆς ἀνηψίας μου νερό! διάταξε κάπως ταχύτερα—ἀπὸ τὴν ἀντίδρασι τῆς συγκινήσεως—ἡ θειά Μαριέττα. Κατίβασε ἀπὸ τὸ ράφι ἓνα καλὸ ποτήρι, σφάζε μιὰ κότα γιὰ τὸ μεσημέρι καὶ... ποῦ εἶνε ὁ βιάζος μὲ τὸν βότρυο;...»

ΕΛΕΝΗ Γ. ΚΑΡΥΔΗ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Η ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ ΤΗΣ ΠΑΤΑΤΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς Σελίδος 85)

7. Τρόπος χρήσεως. Ἡ πατάτα παρ' ἡμῖν φυτεύεται κατὰ διαφόρους τρόπους (διὰ τοῦ ἀρότρου εἰς γραμμὰς, διὰ τῆς τσίπας εἰς γοῦβες κτλ.) συνεπὼς καὶ ἡ λίπανσις πρέπει νὰ γίνῃ σύμφωνα μὲ τὸν τρόπον τῆς φυτεύσεως.

α') Φύτευσις εἰς γραμμὰς διὰ τοῦ ἀρότρου. Ὁ καλλιεργητὴς, ὁ ἀκολουθῶν τὸν τρόπον τοῦτον τῆς φυτεύσεως, ρίπτει τὸ λίπασμα κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον: "Ἐνα κορίτσι παρακολουθεῖ τὸν ζευγίτην, ὁ ὁποῖος ἀνοίγει τὰς αὐλακίαις, καὶ ρίπτει εἰς τὸ βάθος τῆς αὐλακίας τὸ ἀναγκαῖον λίπασμα· δευτέρα γυναικὰ παρακολουθεῖ τὸ κορίτσι καὶ εἰς τὸ φρύδι τῆς αὐλακίας ἐναποθέτει τὸν σπόρον πατάτας μὲ τὴν ἀκόλουθον αὐλακίαν θὰ σκεπασθῇ καὶ ὁ σπόρος καὶ τὸ λίπασμα τῆς προηγουμένης αὐλακίας.

Εὐνόητον εἶναι ὅτι ὅσοι φυτεύουν τὴν πατάταν εἰς κάθε δευτέραν ἢ τρίτην αὐλακίαν, δὲν θὰ ρίχνουν τὸ λίπασμα παρὰ μόνον εἰς τὴν αὐλακίαν ὅπου θὰ βάλῃ πατάτα· εἰς τὰς ἄλλας αὐλακίας ὅπου δὲν θὰ τεθῇ πατάτα δὲν θὰ ριχθῇ καὶ λίπασμα.

β') Πατάτα εἰς γοῦβες. "Ὅσοι βάλλουν τὴν πατάτα εἰς γοῦβες (φωλιές) θὰ ρίξουν τὸ ἀνάλογον λίπασμα εἰς τὴν γοῦβαν προτοῦ νὰ ἀρχίσουν τὴν ἐτοιμασίαν τῆς· ὕστερα σκάπτοντες διὰ νὰ ἐτοιμασθῇ ἡ γοῦβα ἀνακατώνουν ἐπιμελῶς καὶ καλὰ τὸ λίπασμα μὲ τὸ χῶμα· ἔπειτα ὅλαι αἱ ἄλλαι ἐργασίαι γίνονται ὡς συνήθως· παρατηροῦμεν μόνον, ὅτι μερικοὶ κηπουροὶ βάζουν ὀλίγην κόπρον ἐπάνω εἰς τὴν πατάταν διὰ νὰ εἶναι τὸ χῶμα λίγο ἀφράτο, ὥστε τὸ φυτό εὐκόλως νὰ μπορῇ νὰ βγαίῃ· ἡ τοιαύτη ἐνέργεια εἶναι ἐσφαλμένη. Ἡ κοπριά καὶ τὸ λίπασμα πρέπει νὰ εἶναι εἰς τὸν πάτον τῆς γοῦβας ἀφοῦ καλὰ ἀνακατωθῶν μὲ τὸ χῶμα καὶ ἂν ἐπάνω νὰ ἔμβῃ ὁ σπόρος, ὁ ὁποῖος θὰ σκεπασθῇ μὲ ὀλίγον χῶμα λιανοτριμμένο· ἡ πατάτα δὲν πρέπει νὰ σκεπασθῇ μὲ χῶμα πάχους μεγαλύτερου ἀπὸ 3 — 5 πόντους (βλ. § 15).

8. Λίπανσις ὁλοκλήρου τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἀγροῦ. Εἰς πολλὰ μέρη καὶ παρ' ἡμῖν καὶ ἐν Εὐρώπῃ τὸ λίπασμα σκορπίζεται εἰς ὁλόκληρον τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἀγροῦ, ὅπως γίνεται διὰ τὸ σιτάρι καὶ σκεπάζεται μὲ τὸ ἄροτρον καὶ κατόπιν γίνονται ὅλαι αἱ ἄλλαι ἐργασίαι ὡς συνήθως.

Τὸ σύστημα τοῦτο ἐνδεικνύεται διὰ τοὺς πρωτοπείρους πατατοκαλλιεργητὰς καὶ εἶναι πολὺ καλὸν καὶ σχεδὸν ἀπαιτήτων εἰς τὴν περίστασιν τῆς λιπάνσεως τῶν ἀγρῶν κατὰ τὴν ἐπιστημονικὴν ἀμερικανικὴν μέθοδον· **Ἀπλῶς ἡ σύν-**

θετα λιπάσματα. Διὰ τὰ σύνθετα ὅμως λιπάσματα προτιμότερα εἶναι ἡ μέθοδος τὴν ὁποίαν ἀνωτέρω (§ 7) περιεγράψαμεν καὶ συμβουλευόμεν εἰς τοὺς ἀγρόντας ταύτην νὰ ἀκολουθοῦν μὲ ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλύτεραν ἀκρίβειαν.

9. Λίπανσις μὲ Χημικὰ Λιπάσματα ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν κόπρον.

Ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω ἀναφερόμενα καταφαίνεται, ὅτι αἱ δύο αὗται μέθοδοι τῆς λιπάνσεως (§ 5-8) εἶναι ἱκανοποιητικαί, ἀλλὰ μὲ τὴν ἰδίαν δαπάνην δὲν δίδουν τὸ μέγιστον καθαρὸν κέρδος· τοῦτο πραγματοποιεῖται μόνον διὰ τοῦ συνδυασμοῦ τῆς κόπρου πρὸς τὰ χημικὰ λιπάσματα δηλ. ὅταν ἡ λίπανσις γίνεται ἐν μέρει μὲ κόπρον καὶ ἐν μέρει μὲ χημικὸν λίπασμα τοῦ τύπου 6—8—8.

Διὰ τὴν τοιαύτην λίπανσιν παρουσιάζονται δύο περιστάσεις· ἥτοι ὁ γεωργὸς ἔχει ἀφθονον κόπρον ἢ ἔχει ἀνεπάρκειαν τοιαύτης.

Εἰς τὴν πρώτην περίστασιν ἡ λίπανσις βασίζεται ἐπὶ τῆς κόπρου, συμπληρουμένης μὲ χημικὸν λίπασμα· εἰς τὴν δευτέραν περίστασιν τὴν βάσιν τῆς λιπάνσεως ἀποτελεῖ τὸ χημικὸν λίπασμα ἐνισχυόμενον μὲ κόπρον.

Εἰς τὴν 1ην περίστασιν ὁ γεωργὸς ἐνωρὶς πρὸ πάσης ἀροτριάσεως σκορπίζει εἰς τὸν ἀγρόν του 1000 ὁκάδ. κόπρον συμπληρουμένην μὲ λίπασμα 0—12—6 τὴν ὁποίαν παραχώνει διὰ τοῦ ἀρότρου καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ κάμνῃ ὅλας τὰς ἄλλας ἐργασίας ὡς συνήθως γίνεται. Κατὰ τὴν σπορὰν δὲ ρίπτει εἰς τὴν αὐλακίαν ὅπου θὰ τεθῇ ἡ πατάτα 40 ὁκάδες λίπασμα κατὰ στρέμμα τοῦ τύπου 6—8—8 κατὰ τὸν τρόπον τὸν ὁποῖον ἀνωτέρω περιεγράψαμεν (§ 7 α').

"Ὅταν ὁ γεωργὸς ἔχῃ ἀνεπάρκειαν κόπρου πρὶν ἀρχίσῃ τὰ ὁργώματά του, σκορπίζει εἰς τὸ χωράφι του 500 ὁκάδες κόπρον τὴν ὁποίαν παραχώνει μὲ τὸ ἄροτρον.

Κατόπιν κατὰ τὴν σπορὰν, εἰς τὴν αὐλακίαν ποῦ θὰ βάλῃ τὴν πατάτα θὰ ρίψῃ κατὰ τὸν τρόπον ὅπου ἀνωτέρω ἐγράψαμεν (βλ. § 7 α') 60 ὁκάδες λίπασμα κατὰ στρέμμα.

Ἡ λίπανσις εἰς τὰς δύο ἀνωτέρω περιστάσεις ἰσοδυναμεῖ μὲ 2000 ὁκ. σκέτης κοπριάς εἴτε μὲ 80 ὁκάδες σκέτου χημικοῦ λιπάσματος τοῦ τύπου 6—8—8.

Ὁ λογαριασμὸς οὗτος στηρίζεται εἰς τὴν ἀκόλουθον βάσιν: 20—30 ὁκ. κόπρον μέσης περιεκτικότητος εἰς ἄζωτον ἰσοδυναμοῦν πρὸς μίαν ὁκᾶν λιπάματος τύπου 6—8—8· διὰ τὴν εὐκρίνειαν τοῦ λογαριασμοῦ παίρνομεν τὸν μέσον ὄρον (ὁκ. 20—30) καὶ λογαριάζομεν ὅτι 25 ὁκ. κόπρον ἰσοδυναμοῦν πρὸς μίαν ὁκᾶν λιπάματος τύπου 6—8—8,

Κατὰ ταῦτα ὁποῖος θέλει νὰ λιπῇ

μὲ 80 ὁκ. λίπασμα 6—8—8 κατὰ στρέμμα, ἀλλ' ἔχει 800 ὁκάδες κόπρον, μὲ τὴν ὁποίαν θέλει νὰ ἐνισχυθῇ τὸ χημικὸν λίπασμα, θὰ μεταχειρισθῇ 48 ὁκ. χημ. λίπασμα, διότι αἱ 800 ὁκάδ. κόπρον $\left(\frac{800}{25} = 32\right)$ ἰσοδυναμοῦν μὲ 32 ὁκάδες

λίπασμα, συνεπὼς $48 + 32 = 80$. "Ὅσοι νομίζουν ὅτι τὰ χωράφια τῶν πρέπει νὰ λιπανθοῦν δυνατώτερα (π. χ. μὲ 120 ὁκάδ. λίπασμα τύπου 6—8—8, ἐὰν μεταχειρίζονται μόνον τοιοῦτον, ἢ 3000 ὁκάδες κόπρον, ἐὰν μεταχειρισθῶν μόνον κόπρον) πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ μὴ μεταχειρισθῶν περισσότεραν τῶν 1500 ὁκ. κόπρον καὶ νὰ συμπληρώσωσι ταύτην μὲ 60 ὁκ. λίπασμα· κατὰ τὴν ἰδικήν μας γνώμην εἰς τὴν περίστασιν αὕτην προτιμότερον εἶναι νὰ γίνῃ χρῆσις 1000 μόνον ὁκ. κόπρου καὶ 80 ὁκάδων χημικοῦ λιπάματος 6—8—8. Μία τοιαύτη λίπανσις ἰσοδυναμεῖ μὲ 3000 ὁκ. κόπρον ἢ μὲ 120 ὁκ. λιπάματος τύπου 6—8—8.

Μὲ αὐτὴν τὴν βάσιν ὅτι: 25 ὁκ. κόπρου ἰσοδυναμοῦν μὲ μίαν ὁκᾶν λίπασμα 6—8—8 ὁ καθεὶς εὐκόλως δύναται νὰ κάμῃ τὸν λογαριασμόν, πόσον λίπασμα καὶ πόση κοπριά θὰ μεταχειρισθῇ εἰς κάθε εἰδικὴν περίστασιν.

10 Ἡ χλωρὰ λίπανσις. Ἡ χρῆσις τῆς χλωρᾶς λιπάνσεως εἰς ὅλους τοὺς ἀγρούς καὶ εἰ' ὅλα τὰ φυτόν εἶναι ἀποτελεσματικὴ καὶ ἐπαισθητῶς αὐξάνει τὰς ἐσοδείας, διὰ τὴν πατάταν δὲ ἡ χλωρὰ λίπανσις εἶναι ἐξαιρετικῶς ἀξιόσπουτος.

Ἡ Ἑλλάς δὲν ἔχει ἐπαρκὴ κτηνοτροφίαν, ὅπως παραγάγῃ τὰς πρεποῦσας ποσότητας κόπρου διὰ τὴν κόπρυσιν ὅλων τῶν ἀγρῶν, ἄλλως δὲ τὸ δύσβατον τῆς χώρας καὶ ἡ ἔλλειψις ἀγροτικῶν δρόμων καθιστοῦν τὴν μεταφορὰν τῆς κόπρου ἂν ὄχι ἀδύνατον, πάντως ἐξόχως δαπανηράν.

Διὰ τοὺς λόγους τοῦτους· ἡ παρ' ἡμῖν εἰσαγωγή τῆς χλωρᾶς λιπάνσεως εἰς μέγιστην κλίμακα θὰ ἀποτελέσῃ σπουδιστάτην πρὸοδον τῆς Γεωργίας μας.

Ἡ χλωρὰ λίπανσις δὲν εἶναι ἄγνωστος ἐν Ἑλλάδι, εἰς πολλὰ μέρη (π. χ. εἰς τὴν Κρήτην, εἰς τὴν Τριφυλίαν καὶ ἄλλαχού) γίνεται χρῆσις αὐτῆς ἰδίως διὰ τῶν λουπινίων καὶ παντοῦ δίδει θαυμάσια ἀποτελέσματα· ὥστε ἡ εἰς μεγαλύτεραν κλίμακα διάδοσις τῆς ἐξαιρέτως βελτιωτικῆς ταύτης μεθόδου δὲν θὰ ἦτο πολὺ δύσκολος· ἀπαιτεῖται μόνον ἐπίμονος συστηματικὴ ἐνέργεια τῶν Γεωργικῶν ὑπηρεσιῶν.

("Ἐπεται Συνέχεια")

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ

ΤΟΥ Κ. ΕΜΜ. ΤΣΑΚΑΜΗ

Στερνές ημέρες τοῦ χειμῶνα· τὸ κρῦν ἀκόμη τσουχτερό σὲ περνοῦσε βαθὺν ὡς τὰ κόκκαλα κι' ὁ βορρᾶς φυσοῦσε μα- νιασμένος σέροντας ὅτι τολμοῦσε ν' ἀν- τισταθῇ στὴν ὁρμή του. Ἡ βορρᾶ ἐμού- σκευε τὸ χῶμα καὶ χτυποῦσε μὲ κάποιο πείσμα στοὺς τοίχους καὶ στὰ τζάμια τῶν παραθυριῶν. Ὁ χειμῶνας πιά ξεψυχοῦ- σε μέσα στὶς Ἀπριλιάτικες ἡμέρες πού τὸν πρόσμεναν.

Σούρουπο! Ἡ μικρούλα καμπάνιτῃς ἐκκλησιᾶς τοῦ χωριοῦ χτυποῦσε σκορπίζοντας τὴ γλυκιά φωνούλα της μέσα στὸ μικρὸ ἐκεῖνο χωριὸ πού κάποια ἐξαιρετικὰ κίνησις παρατηροῦταν. Ἡ ἐκκλησιὰ χτισμένη κάτω στὰ πόδια ἑνὸς ἀπότο- μου ψηλοῦ βουνοῦ ἦταν γιομάτῃ μὲ μικρὲς, πού συνηθίζονται στὶς γιορτὲς, σημαῖες καὶ στολισμένη μὲ στεφάνια ἀπὸ μαρτιές. Ἦταν, γιὰ τὴ γιόρταζε ἡ μοναδική τοῦ χωριοῦ αἰ- τὴ ἐκκλησιὰ. Ἦταν τῆς Εὐαγγελίστρας. Οἱ χωριά- τες τελειώνοντας πὺλ ἐ- νωρὶς ἀπ' τὴ δουλειά τους φορῶντας τὰ γιορτινὰ ροῦχα τους ἔτρεχαν στὴν ὀλονυχτία τῆς Παναγίας πού ὀγέροντας ἀσπρομύλ- λης παλπᾶς τὴν λειτονε- γοῦσε.

Μὰ ἐν' ᾧ σ' ὅλο τὸ χωριὸ χαρούμενος ὁ κόσμος πηγαινερχοῦταν γιὰ τὴ μεγάλη γιορτή, σ' ἕνα μικρὸ φτωχικὸ καλύβι πού σὲ μιὰ τοῦ χωριοῦ ἀπομεριά ἦταν χτισμένο, δυὸ πρόσωπα μὲ ζωγραφισμέ- νο τὸ πόνο στὸ πρόσωπό τους κλεισμένα μέσα στὸ μικρὸ τους σπιτάκι θνημόνταν ζωγραφισμένη μὲ τὰ πύλ σκοτεινὰ κατὰ- μαυρα χρώματα τὴν ἡμέρα αὐτή· ἦταν δυὸ ἀδελφὲς πού ὀφτανες ἀπὸ πατέρα ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἔχασαν σὺν τὴν ἡμέ- ρα αὐτὴ τοῦ περασμένου χρόνου καὶ τὴ φτωχιά τους μητέρα.

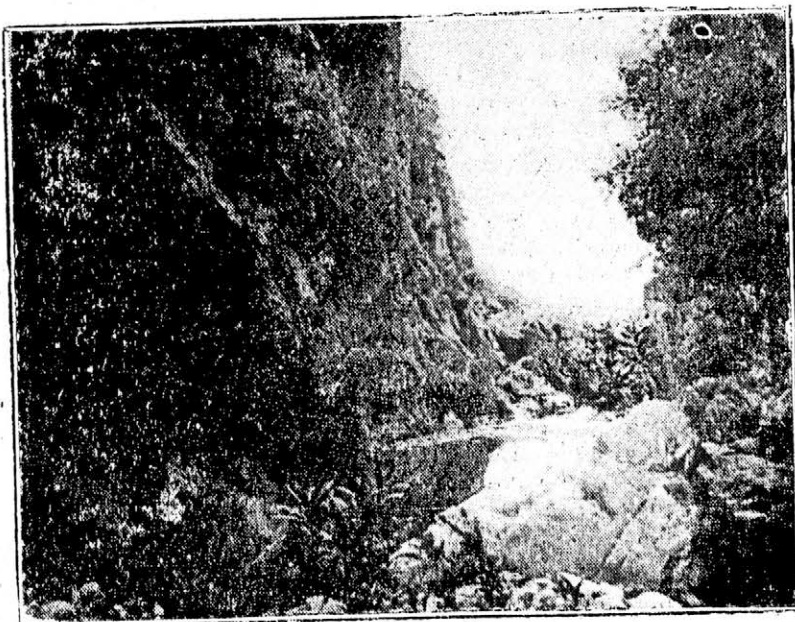
Κάτω ἀπ' τὸ θαμπὸ φῶς ἑνὸς λυχνα- ριοῦ κι' οἱ δυὸ ἀδελφὲς σκυμμένες σ' ἕνα τραπέζι περιλυπες σκορπίζαν τὰ δάκρυα πού ἔφευγαν ἀπ' τὰ μάτια τους· ἡ μιὰ προσπαθοῦσε νὰ παρηγορήσῃ τὴν ἄλλη ἀλλὰ καμμιὰ δὲν τὸ κατόρθωνε· ἦταν ἡ λύπη τους βαρὺ καὶ ἡ δυστυχία τους με- γάλη ὅσο ἄλλη καμμιὰ.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ πύλ μεγάλη ἀπ' τὶς κακόνυχες αὐτὲς ψυχὲς σηκώνοντας τὸ βαρὺ ἀπ' τὸ πόνο καὶ τὸ πλάγμα κεφά-

λι τῆς ἀκούστηκε νὰ λέῃ στὴ πύλ μικρὴ ἀδελφὴ της.

«Ἀγαπημένη μου ἀδελφούλα, ὁ χά- ρος πέρισιν σὺν σήμερα μέσα στὴν ἴδια ἡμέρα ἦρθε καὶ μᾶς πῆρε ὅτι πύλ πολὺ- τιμο εἴχαμε στὴ ζωὴ καὶ μᾶς ἀφῆκε μο- νάχες ἀπροστάτευτες μέσα σ' αὐτῆς τὸ φουρτουνιασμένο πέλαγος· γινίκαμε πεντάρφανες καὶ μείναμ' ἐμεῖς τὰ πραγ- ματικὰ συντρίμια μιᾶς μεγάλης συμ- φορᾶς μιᾶς μεγάλης φωτιάς πού μπῆκε

ΤΣΙΡΙΓΩΤΙΚΑ ΤΟΠΕΙΑ

Τὸ Λαγκάδι τῆς Σπηλιάς τοῦ Καλάμου (ἄνω ἀριστερὰ ἡ εἴσοδος)
(Φωτογραφία Ἰω. Πετρογιάννου)

στὸ σπῆτι μας. τὸ ἀποψινὸ σούρουπο ἄ- νοιξε στὸ κουρασμένο κορμί τῆς γλυκιάς μας μητέρας τὴ πλάκα μιᾶς αἰώνιας ἡ- συνχίας καὶ μᾶς μιᾶς μεγάλης κακοτυχίας πού δὲν μπόρεσε κανεὶς νὰ τὴν σταματήσῃ. Γλυκιάμ' ἀδελφούλα ὅσα κι' ἂν χύσω δάκρυα μαζί σου ἡ μητέρα μας πίσω δὲν γιγνᾷ τὸ χῶμα πού τὴν σκεπάζει εἶναι βαθὺ κι' ἡ ἀπόστασις πού μᾶς χω- ρίζει μεγάλη καὶ δὲν θὰ μπορέσῃ ν' ἀ- κοῦσῃ τὸ κλάμμα μας· ἔλα νὰ πάμε μα- ζὺ ὅπως ὅλος ὁ κόσμος στὴν ὀλονυχτία τῆς ἐκκλησιᾶς κι' ἐκεῖ μπροστὰ στῆς Εὐαγγελίστρας τὴ μεγάλη εἰκόνα γονα- τιστὲς νὰ προσκυνήσωμε τὴ χάρι τῆς καὶ γιὰ μνημόσυνο τῆς δύστηνης μητέ- ρας μας ν' ἀνάψωμε κι' ἀπὸ ἕνα κε- ρ. Ἐμεῖς πῶς σ' αὐτὸ θὰ βρῇ ξελάφρωσι ἡ κουρασμένη ψυχὴ της».

Κ' ἡ μικρότερη ἀδελφὴ τῆς σκυμμένη στὸ μικρὸ τους τραπέζι ἀμίλητη βρέ- χοντας μὲ μαῦρα δάκρυα ἕνα τραπέζο- μίνδυλο πού τὸ σκέπαζε ἀκούστηκε νὰ

λέῃ μὲ φωνὴ πού τὸ κλάμμα τὴν ἔκανε τρεμουλιαστή.

«Θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχα πέτρινη καρδιά γιὰ ν' ἀντικρύσω καὶ μάλιστα στὴ ση- μερινὴ ἡμέρα, τὸ τόπο πού εἶδε γιὰ ὑ- στερνὴ φορὰ τὴ μητέρα μου. Ἐμεῖς πῶς δὲν θὰ μπορέσῃ ν' ἀντέξῃ τὸ κου- ρασμένο ἀπ' τὴ λύπη κορμί μου νὰ στέ- κῃ μπροστὰ στὴ μεριά ἐκείνῃ πού εἶδα τὴ φτωχιά μας μητέρα ξεπλωμένη ἀμί- λητη νεκρὴ μέσα στὸ νεκροκρέββατό της. Ἐμεῖς πῶς κι' οἱ πλάκες ἐκεῖνες ἀκόμη τῆς ἐκκλησιᾶς ὅταν μὲ βλέπουν μοῦ μι- λοῦν γιὰ κείνη. Ἐμεῖς πῶς ὅλα ἐκεῖμέ- σα ὅταν μὲ ἰδοῦν μὲ ρωτοῦν γιὰ τὸ μα- κρινὸ ἀγύριστο ταξίδι της· κι' ἐγὼ μὴ γνωρίζοντας τί ν' ἀπαντήσω τελειώνω στὸ κλάμμα μὴ γλυκιά μ' ἀδελφὴ μὲ βιάσῃς γι' αὐτὸ πού λές· μείνε ἐδῶ μαζί μου γιὰτὶ ἀπόψε νιώθω πολὺ βαρὺ τὴ

ψυχὴ μου καὶ τὸν ἑαυτὸ μου πολὺ κουρασμένο· σκιὲς μαῦρες πού μοῦ θη- μίζουν περασμένες δυστυ- χίες περνοῦν ἀπ' τὰ μά-τια μου καὶ μὲ φοβίζον· μὴ θές νὰ φύγωμε στὴν ἐκκλησιὰ, μείνε μείνε μα- ζὺ μου γλυκιά μ' ἀδελφὴ γιὰτὶ τώρα ἐστὶν πιά εἶσαι τὸ μοναδικὸ μου στήριγμα κι' ἡ παρηγορήτρα ἐλπίδα μὴ μοῦ τ' ἀρνηθῇς».

Τὸ λυχνάρι πιά τώρα κουρασμένο ἀκόμη σὲ κά- ποιο καρφὶ τοῦ τοίχου τοῦ μικροῦ ἐκεῖνου κελιοῦ κι' αὐτὸ μισόσβυνε ἐν' ᾧ κά- τω ἀπ' τὸ θαμπὸ τρεμου- λιασμένο φῶς του μποροῦ- σε κανεὶς νὰ διακρίνῃ δυὸ μαυροντυμένες γυναι- κοῦλες πού ποτίζονταν στὸ δάκρυ.

Ἦταν τὸ μνημόσυνο γιὰ τὴ σημερινὴ ἡμέρα στὴ θύμησι τῆς δύστηνης πεθα- μένης μητέρας των.

Ὁ βορρᾶς φυσοῦσε ἀκόμη τὸ κρῦν ἔξω τσουχτερό ἐπάγωνε τοὺς ὑστερνοὺς τοῦ χωριοῦ διαβάτες.

ΕΜΜ ΤΣΑΚΑΜΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐκκλοφόρησε τὸ πρῶτον τεῦχος τοῦ μη- νὸς Μαρτίου τῆς μεγάλης πολιτικῆς, κοινωνι- κῆς, ἀγροτικῆς, ἐπιστημονικῆς, ἱστορικῆς καὶ φιλολογικῆς ἐπιθεωρήσεως «Παλλαδικὸς Κήρυξ» εἰς 20 σελίδας μὲ ἀρίστην τυπογραφι- κὴν ἐμφάνισιν καὶ ποικίλλην καὶ ἐκλεκτὴν ὅλην παντοῖου περιεχομένου. Συνεργάζονται οἱ κ. κ. Παν. Β. Δερτιλῆς ὑφηγητὴς Πανεπιστημίου Δ. Γ. Πατρισταλότης, Ν. Α. Φωτῆλας Ἐπι- θεωρητὴς Ὑποσχ. Ἐθν. Οἰκον., Ι. Π. Κοτσώ- νης, Θωμᾶς Βαΐδας, Ἰωάν. Σκανδαλάκης, Ἀν- τών. Κατσώρης, Γιάγκος Κοκκίνης, Νίκος Γε- ωργαλάκης, Μαρία Σταυροπούλου, Νίκος Ρο- ζάκης, Νίκος Λαλούσης.

ΤΟΥ
TRISTAN BERNARD

ΕΝΑ ΣΠΟΥΔΑΙΟ ΤΣΕΚ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ
ΜΑΡ. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΑΠ' ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟ

Πρόσωπα :

Κωνστ. Λεπτός (έλληνας, Ἀνθρωπος τῶν ὑποθέσεων).

Ἀνρί.

Ἀρμάν : (φίλος τοῦ Κωνσταντίνου).

Ἐνας νεαρός.

Κυρία Ἐρλῶ.

Μία Νέα.

Δυὸ κυρίες : (προσκαλεσμένες).

(Ἐνα μικρὸ σαλόνι σὲ ἓνα διαμέρισμα ἀρχαῖα κομψό. Τρεῖς πόρτες δίφυλλες, μιὰ στὸ βάθος καὶ μιὰ σὲ κάθε πλευρά. Εἶναι κι' οἱ τρεῖς ἀνοιχτές. Στὸ ἀνοιγμὰ τῆς αὐλαίας ὁ Ἀνρί 25 χρόνων κάθεται ἀντικρυ σὲ μιὰ νέα. Στὸ μικρὸ τραπέζι ποὺ τοὺς χωρίζει δυὸ κοκτέϊγ).

Ἡ νέα.— Εἶναι πολὺς καιρὸς ποὺ γνωρίζετε αὐτὸν τὸν κύριο Λεπτό, τὸν συμπαθητικὸ ἀμφιτρυνά μας.

Ἀνρί.— Σεῖς ;

Ἡ νέα.— Σχεδὸν ὅσο καὶ σεῖς, ἔδω καὶ τρεῖς μέρες. Ἀλλὰ εἶχα ἀκούσῃ νὰ μιλάει γι' αὐτόν. Μοῦ ἔχουν πῆ πολλοὶ πῶς ἔχει μεγάλη περιουσία κι' ἄλλοι πῶς δὲν ἔχει πεντάρα.

Ἀνρί.— Ἐ, λοιπόν ! κατὰ τὴ γνώμη μου ὁλος ὁ κόσμος γελιέται. Δὲν εἶναι ὑπερβολικὰ πλούσιος. Γνώρισα κάποιον ποὺ ἐργάζεται μαζύ του. Ἡ κατάσταση τοῦ θάνατι ἀνετη. Ἐγὼ δὲν τὸν εἶχα δὴ ποτὲ πρὶν τὸν συναντήσω τὸ Σάββατο στοὺς Ἐβράντ. Μὲ συστήσανε ο' αὐτόν καὶ ο' ἓνα λεπτό μὲ κάλεσε κι' ὅλας σὲ τοῦτο τὸ κοκτέϊγ.

Ἡ νέα.— Μιλάει καλὰ τὰ γαλλικά ;

Ἀνρί.— Μάλλον, κάνει λιγώτερα λάθη ἀπὸ ἓνα Γάλλο. Προφανῶς γιὰτὶ προσέχει πολὺ.

Ἡ νέα.— Ἐχει ὡμορφο κεφάλι καὶ δυὸ ὡμορφα μάτια ἀνατολίτικα. Κι' ὕστερα δὲν υποδέχεται ἄσχημα. Αὐτὸ τὸ κοκτέϊγ εἶναι ὀργανωμένο μ' ὅλους τοὺς τύπους. Ἡ ἐκλογὴ τῶν προσκεκλημένων δείχνει κάποιο γούστο... Ὅπως λέει κι' ὁ Θεὸς μου εἰναῖνας ἄνθρωπος ποὺ ξέρει νὰ... διατιμᾷ τοὺς ἀνθρώπους. Εἴσατε δὴ μὲ τὴ Βέρθα ;

Ἀνρί.— (δισταχτικά). Μάλιστα. Ἡ Κυρία Ἐρλῶ μὲ παρεκάλεσε νὰ τὴ συνοδεύσω.

Ἡ νέα.— Τὴ χαριτωμένα ποὺ τὸ λέει !

Ἀνρί.— Πῶς πρέπει νὰ τὸ πῶ ;

Ἡ νέα.— Ὅπως τῶπατε—μὲ μιὰ δισταχτικότητα πολὺ ὅπως πρέπει... Σὲν ἡ Βέρθα νῆτανε γιὰ σὰς μιὰ ξένη.

Ἀνρί.— Δὲν ξέρω τί θέλετε νὰ πῆτε.

Ἡ νέα.— (εἰρωνικά) Πολὺ καλὰ. Πολὺ καλὰ. Τὴ λέω Βέρθα καὶ τὶς μιλάω στὸν ἐνικό. Σεῖς τὶς δίνετε εὐλαβῶς τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρός της. Ἐγὼ εἶμαι μὲς τὰ πράγματα, ἀλλὰ ρωτιέμαι ἂν γιὰ τὰ πρόσωπα τὰ πολὺ λιγότερο πληροφορημένα μιὰ τέτοια διάκριση δὲν δίνει τὸ ξύπνημα.

Ἀνρί.— Σὰς βεβαιῶ πῶς δὲν καταλαβαίνο.

Ἡ νέα.— Πολὺ καλὰ. Ἀλλωστε νάτηποὺ τὴ συνοδεύει ὁ οἰκοδεσπότης. Ἄς τοὺς ἀφίσουμε στὶς μοντέρνες κακογλωσσίες. Ἐγὼ διψάω. Πάμε στὸ μπάρ. Καὶ νᾶσατε ἡσυχος πῶς δὲν θὰ σὰς κρατήσω πολὺ.

Ἀνρί.— (διαμαρτυρούμενος) Σὰς βεβαιῶ...

Ἡ νέα.— Ἐλάτε ὡμορφόπαιδο. (Ἐξέρχονται. Μπαίνουν ἡ Κυρία Ἐρλῶ, ὁ οἰκοδεσπότης καὶ δυὸ κυρίες.

Κα Ἐρλῶ.— Λοιπὸν πιστεύετε αὐτὴ τὴν ἱστορία ;

Λεπτός.— (μὲ ἐλαφρὸ τόνο) Μὲ διαβεβαιώσατε πῶς ἦταν σωστὴ.

Κα Ἐρλῶ.— (στὶς δυὸ κυρίες) Νὰ ἡ ἀπίθανη ἱστορία ποὺ μοῦ λέει ὁ κύριος Λεπτός. Ἐνας ἀπ' τοὺς φίλους τοῦ δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψιν μιᾶς κυρίας ποὺ εἶχε στενοχώριες...

Ἦταν μιὰ κυρία ποὺ ὁ κύριος τὶς ἔκανε κόρτε... Ζητοῦσε μιὰ χάρη ποὺ ἦταν διατεθειμένη νὰ πληρώσῃ γενναϊόδωρα... Κι' ὁ κύριος δίχως νὰ τὶς πῇ λέξι τὶς ἔδωσε 100 χιλιάδες φράγκα.

Κα Φαρνέλ.— Μπαίνουμε στὴν οὐτοπία.

Κα ντε Ρολάν.— Ἡ οὐτοπία εἶναι ἡ μόνη χώρα τοῦ κόσμου ποὺ ἡ οἰκονομικὴ της κατάσταση εἶναι σχεδὸν ἱκανοποιητικὴ. Λεπτός.— Καθῆστε κυρίες μου.

Κα ντε Ρολάν.— Ὅχι. Νᾶχουμε καὶ τὸ νοῦ μας. Εἶναι πολὺ ἀργὰ καὶ μπαίνουμε ὅλοι σ' ἓνα ἄλλο μπάρ τῶν ἐρασιτεχνῶν.

Κα ντε Φαρνέλ.— Ἐτσι, ὅλα καὶ σὲ καινούργια κοκτέϊγ γλυστράμε μ' ὅλη τὴ γρηγοράδα στὴν κατηφοριὰ τοῦ ἀλκοολισμοῦ.

Κα ντε Ρολάν.— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μᾶς βγάλετε ὡς ἔξω. Μποροῦμε καὶ στεκόμαστε ἀκόμα ὀρθοί. (Ὁ Λεπτὸς ὑποκλίνεται. Αἱ δύο κυρίες βγαίνουν ἀπ' τὸ βάθος. Ὁ Λεπτὸς καὶ ἡ κυρία Ἐρλῶ κάθονται πλάι στὸ τραπέζι).

Λεπτός.— Καὶ πιστεύετε λοιπὸν τὸν κόσμο τόσο ξεπεσμένο ποὺ νὰ μὴ μπορῇ ἓνας ἄνδρας νὰ δώσῃ 100 χιλιάδες γιὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν πιὸ ἀκριβὸ τοῦ πόθο.

Κα Ἐρλῶ.— Παλαιὰ ἦταν δυνατό. Δὲν μπορῶ νὰ πῶ πῶς ἦταν συνειθισμένο. Ἀλλὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ συναντήσῃ τέτοιο πρᾶγμα. Τὸν τωρινὸ καιρὸ ὅμως τέτοιοι ἄνδρες...

Λεπτός.— Ἐ, λοιπόν ! Σὰς μιλάω σοβαρά. Ὑπάρχει τοῦλάχιστον ἓνας. Ἐγὼ ποὺ δὲν ἔχω βέβαια περιουσία τόσο μεγάλη ὅπως θέλουνε νὰ λένε, θὰ ἔβαζα ἀμέσως 200 χιλιάδες στὰ πόδια κάποιος.

Κα Ἐρλῶ.— Δὲν εἶσθε ἄνθρωπος τῶν περιτροπῶν καὶ τῶν περιφράσεων.

Λεπτός.— Φροντίζω νὰ μὲ ἐννοοῦν καθαρά.

Κα Ἐρλῶ.— Λοιπὸν, ἂν συναντήσω κίλη γιὰ τὴν ὁποία πρόκειται θὰ τὶς κάνω γνωστὶς τὶς προθέσεις σας μὲ κάπως λιγότερη αὐθάδεια.

Λεπτός.— Σὲ τί στάθην αὐθάδης ;

Κα Ἐρλῶ.— Τὶ σὰς μέλλει ἀπ' οὗ δὲν τὸ καταλάβετε ;

Λεπτός.— (ὕστερα ἀπὸ μικρὴ σιγὴ) Καλὸ μάθημα.

Κα Ἐρλῶ.— (σηκώνεται) Βλέπω καὶ κάτω μιὰ φίλη μου καὶ θάθελα νὰ τὶς πῶ δυὸ λόγια. Μὲ συγχωρεῖτε ;

Λεπτός.— (ἰκετευτικά) Καὶ σεῖς ; (Ἡκυρία Ἐρλῶ δὲν ἀπαντᾷ καὶ φεύγει ἀπ' τὸ βάθος. Μπαίνει ὁ Ἀρμάν ἀπ' τὴν ἀριστερὴ πόρτα).

Ἀρμάν.— Φαίνεται καταπονημένος ἀγαπᾷται μου Κώστα.

Λεπτός.— Δὲν εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπ' τὸν ἑαυτό μου. Ἦθελα νὰ μιλήσω λίγο ἱποποτικά καὶ σκέπτομαι πῶς στάθηνκα κάπως χοντρός.

Ἀρμάν.— Πρόκειται γι' αὐτὴ τὴ κυρία ποὺ φεύγει καὶ κάτω ;

Λεπτός.— Ναι. Παρέλειπα τὶς προφυλάξεις. Εἶναι ἡλίθιο αὐτό.

Ἀρμάν.— (Σειόντας τὸ κεφάλι) Ἀ ! Πρόκειται γιὰ τὴν κυρία Ἐρλῶ ! ὦ ! Μὰ εἶναι μιὰ κυρία ποὺ πρέπει νὰ κρατᾷ τοὺς τύπους μαζύ της. Εἶναι κόρη βουλευτοῦ καὶ ἐγγονὴ ἐνὸς πρώην προέδρου. Ὅλη ἡ ὕψηλὴ της οἰκογένεια τῆς ἐπιβάλλει μιὰν ἀξιοπρέπεια πρώτης τάξεως.

Λεπτός.— Δὲν ἀπατάει τὸν ἄνδρα της ;

Ἀρμάν.— Ναι, ἀλλὰ ἐπαξίως. Ἐπὶ τέλους δὲν ἤρθε δὴ γιὰ νὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ σκέψεις. Εἶμαι ἀπασχολημένος μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση, εἶναι περίφημη, ἀλλὰ χρειάζεται νὰ σηκώσω κάμποσα λεπτά. Πόσα ἔχεις στὴ Τράπεζα ;

Λεπτός.— (ἀφηρημένα) Στὴ Τράπεζα ;

Ἀρμάν.— Δὲν σοῦ μιλάω γιὰ τοὺς τίτλους σου, σοῦ μιλάω γιὰ λεπτὰ ἐλεύθερα.

Λεπτός.— Περίπου 400 χιλιάδες.

Ἀρμάν.— Ὁραῖα ! Μοῦ χρειάζονται 350 χιλιάδες γι' αὐριό τὸ πρῶτ. ὦ ! Δὲν μοῦ χρειάζονται γιὰ πολὺ.

Λεπτός.— Ναι, μοῦ ἔχεις ἐξηγήσῃ. Ἐξήτασα τὴν ὑπόθεσιν. Εἶναι καλὴ καὶ τὸ κέρδος εἶναι βέβαιο... λιγότερο ἀπ' ὅσο λὲς ἀλλὰ πάντως ἀρκετό. Αὐτὸ ποῦ μ' ἀνυποχρεῖ μόνον εἶναι ποὺ δὲν θέλω νὰ βρεθῶ ἄψιλος. Τὸ ξέρω πῶς εἶναι γιὰ λίγες μέρες ἀλλὰ τί θὰ μείνῃ γιὰ μένα ;

Ἀρμάν.— Ἐ, νά, ἀπ' ὅσα μοῦ εἶπες 50 χιλιάδες.

Λεπτός.— 50 χιλιάδες ! Ἡ καὶ μὲν ἡ μαμὰ ἔχει ἀνάγκη καθὼς ξέρεις ἀπὸ τόσα πράγματα. Εἶναι καὶ κάτω στὴν Ἀθήνα, καὶ νὰ μὴ δύσκολη ζωὴ κι' εἶναι καιρὸς ποὺ δὲν τὶς ἔχω στείλῃ τίποτα. Ὑστερα δὲν μπορῶ νὰ πουλήσω τίτλους αὐτὴ τὴ στιγμή.

Ἀρμάν.— Ἐπὶ τέλους θάρθω νὰ ζητήσω τοῦλάχιστον τὶς 300 χιλιάδες αὐριο τὸ πρῶτ. Θὰ περάσω ἀπ' ἔδω κατὰ τὶς 9 θὰ μοῦ δώσῃς τὸ τσέκ σου. Μ' αὐτὸ φεύγω γιὰ τὴν παρὰ ποὺ μὲ περιμένει. Ἐνα καλονεῖς διαιμένο μπρίτς.

Λεπτός.— Σὲ συνοδεύω.

Ἀρμάν.— Εἶμαι ἀρκετὰ μεγάλος.

Λεπτός.— Τὸ ξέρω πῶς μπορείς νὰ βγῇ; μοναχὸς σου. Ἀλλὰ ἔχω νὰ σοῦ πῶ ἀκόμα καὶ τι. **Κι'** ὕστερα, νὰ ἀνθρώποι... (βγαίνουν ἔξω. Μπαίνουν ἡ κυρία Ἐρλὼ καὶ ὁ Ἀνρί).

Κα' Ἐρλὼ.— Τί ἔχεις;

Ἀνρί.— (μὲ τὴν ὄψη ὅλη ἀπάθεια) Ἔχω μιὰ βρομερὴ συνάντηση. Τὸ ποσὸν ποῦ μοῦ εἶχανε ζητήσῃ γιὰ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς καὶ ποῦ προεξόφλησα μιὰ παράταση δύο μηνῶν πρέπει νὰ τὸ πληρώσω σὲ τρεῖς μέρες. Ἄ! μικρὴ μου, ξέρεις πῶς ἔχω ἀρκετά. Περνάω νύχτες ἀπαίσιες. **Κι'** ἂν κοιμᾶμαι λίγο, τὸ ξύπνημα εἶναι τρομερό. Θαρρῶ πῶς δὲν θὰ μπορέσω ν' ἀντέξω στὸ κτύπημα.

Κα' Ἐρλὼ.— (τρέμουσα) ὦ! σὺ πα... σὺ πα... Δὲν θέλω νὰ σ' ἀκούω νὰ μιλάς ἐτσι... Τί θὰ γινόμενα ἂν σοῦ συνέβαινε κανένα δυστύχημα;

Ἀνρί.— Θὰ κάνω μιὰ τελευταία ἀπόπειρα στὸν πατέρα μου. Φεύγω ἄμεσως γιὰ τὴν Α'. Ἡ ἡμαξία μου εἶναι μπρὸς στὴ πόρτα. Θὰ ἐκθῆσω τὸ ζήτημα στὸ μπαμπὰ καθαρά. Θὰ ἔχω ὀριστικὴ ἐξήγηση μαζί του. Αὐτὸ δὲν θὰ φέρῃ ἴσως τίποτα. Ἀλλὰ εἶναι τὸ αὐτοῦ μου.

Κα' Ἐρλὼ.— Δὲν θὰ σ' ἀφήσῃ σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση.

Ἀνρί.— ὦ! Δὲν εἶμαι βέβαιος! Ἔχει γύρω του τὶς ἀδελφές μου καὶ τὸν μικρό μου ἀδελφὸ ποῦ παραφυλᾶνε τὶς γενναιοδωρίες του, Θυμᾶμαι ἀκόμα τι μοῦ εἶπε τὸν τελευταῖο μῆνα... «Ἔχω πειὰ κάνει πολλὰ γιὰ σένα. Δὲν μπορῶ νὰ σὲ ἐφοδιάζω ἀκόμα. Ὁ ἀδελφός σου κι' ἡ ἀδελφή σου θὰ μπορούσαν νὰ με ἐλέγξουνε γι' αὐτό.

Κα' Ἐρλὼ.— Μὰ ἅμα σὲ δεῖ ξετρελλαμένο, ἀπηλπισμένο...

Ἀνρί.— Μὰ ὅχι, δὲν θὰ με δῇ ἐτσι. Μπροστὰ του δὲν μπορῶ νὰ πᾶω καὶ νὰ δείξω τὸν πόνο μου. Δὲν τὸν ξέρεις σὺ. Ἔχει ἕνα ὕψος τόσο ἐχθρικό. Ἐπὶ τέλους θὰ κάνω τ' ἀδύνατα δυνατά. Μὰ τί ταξίδι, τί στενοχώρια ὡς τὸ Α'.

Κα' Ἐρλὼ.— Ἀκουσε, δὲν σ' ἀπελπίζω. Πήγαινε νὰ βρῇς τὸν πατέρα σου κι' ἂν δὲν πετύχῃς τίποτε θὰ φροντίσω γιὰ σένα ἐγὼ μοναχὴ μου.

Ἀνρί.— (ὀλιμμένη) Καὶ πῶς θὰ τὸ κάνῃς αὐτὸ φίλη μου; ..

Κα' Ἐρλὼ.— ...Ἔχω μιὰν ἰδέα.

Ἀνρί.— (κυττάζοντας τὸ ρολόι του) Πρέπει νὰ φύγω ἄμεσως... δὲν ἔχω τίποτα νὰ ἐτοιμάσω, θαῦρω κεῖ κάτω ὅτι μοῦ χρειάζεται.

Κα' Ἐρλὼ.— (παρακλητικὰ) Ἀνρί, συλλογίσου καὶ μένα! Δὲν ἔχω παρὰ σένα μοναχὰ στὸν κόσμον!

Ἀνρί.— Μὰ ἴσα - ἴσα γιατί δὲν συλλογιέμαι παρὰ σένα εἶναι ποῦ βρίσκουμαι ἀκόμα στὴ ζωῇ. (Φεύγει. Ἡ κυρία Ἐρλὼ πέφτει κατὰπονημένη σὲ μιὰ πολυθρόνα ἢ εἰναι τὴ στιγμή μπαίνουν ἀπ' τ' ἀριστερὰ ἡ νέα ποῦ ξέρουμε ἀπ' τὴν ἀρχὴ μ' ἕναν νεαρό, διευθύνοντα πρὸς τὴν πόρτα τοῦ βάλθους).

Ἡ νέα.— Φεύγετε λοιπόν; **Μ'** ἀφίνετε μοναχὴ μου;

Ὁ νεαρός.— **Ναί.** Εἶναι εὐνόητο. Δὲν εἶν' ἀγανά;

Ἡ νέα.— ὦ! **Ναί** ὅλος ὁ κόσμος φεύγει (δὲν βλέπουν τὴν κυρία Ἐρλὼ ποῦ εἶναι πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ποῦ τοὺς ἔχει γυρισμένη τὴ ράχη.

Ἐξέρχονται. Ἡ κυρία Ἐρλὼ σηκώνεται κατὰ-ξεῖ στὰ παρασκήνια τὸν κόσμο ποῦ φεύγει ὕστερα γυρίζει μὲ προσηύλαξη, κλείνει προσεχτικά τις δύο πόρτες δεξιὰ κι' ἀριστερὰ. Λίγα λεπτά μετὰ μπαίνει ὁ Λεπτὸς ἀπ' τὴ πόρτα τοῦ βάλθους. Βλέπει τὴν κυρία Ἐρλὼ πολὺ ταραγμένη).

Κα' Ἐρλὼ.— ὦ! **Κύριε** Λεπτέ, ἔχω δυὸ λόγια νὰ σὰς πῶ. Φύγανε οἱ προσκαλεσμένοι σὰς;

Λεπτός.— Μάλιστα.

Κα' Ἐρλὼ.— Θέλετε νὰ κλείσετε αὐτὴ τὴ πόρτα... (κλείνει τὴν πόρτα ἔρχεται κοντά της. Αὐτὴ στέκεται ὀρθή).

Κα' Ἐρλὼ.— (μὲ φωνὴ μισοκοιμένη) Ἀκούστε κύριε Λεπτέ, σὰς ζητᾶω συγγνώμη γιὰ ὅτι συνέβηκε πρὸς ὀλίγον. **Σὺ;** εἶπα πῶς μοῦ μιλήσατε μὲ αὐθάδεια. Ἀλλὰ τώρα ἔχετε μιὰν ἄλλη γυναῖκα μπροστὰ σὰς. Ἐπιτρέψατέ μου νὰ μὴ σὰς κάνω ἐκτενεῖς; ἐκμυστερεύσεις καὶ πιστέψετε με σ' ὅτι θὰ σὰς πῶ. Ἐδῶ καὶ λίγες στιγμές ἤμουνα μιὰ ὑπαρξὴ ἀλαζονική, τώρα δὲν εἶμαι παρὰ μιὰ ἀπηλπισμένη. (λυνεμένα) Βλέπω τί εἶναι ἡ περηφάνεια. Εἶναι μιὰ πολυτέλεια ποῦ μπορεῖ νὰ ἐπιτρέπεται ὅταν δὲν ἔχει κανεὶς ἀνάγκη ἀπὸ τίποτα. Μπορεῖτε νὰ μοῦ σῶσετε τὴ ζωὴ μου. (χαμηλοφώνως) Δέχομαι τὴν πρόταση ποῦ μοῦ κάνατε προηγουμένως.

Λεπτός.— (ὕστερα ἀπὸ μιὰ σιγὴ) Μπορῶ νὰ σὰς σώσω τὴ ζωὴ; Τότε ὑπ' αὐτὲς τίς περιστάσεις δὲν ὑπάρχει πειὰ ζήτημα γι' αὐτὸ ποῦ σὰς εἶπα... Θὰ σὰς ἐμβάσω ἕνα τσέκ 200 χιλιάδων. Αὐτὸ δὲν εἶναι τὸ ποσὸν ποῦ σὰς χρειάζεστε; (Αὐτὴ κλείνει τὸ κεφάλι χωρίς νὰ πῇ λέξη) ἐννοεῖται ὅτι δὲν θὰ δεχθῶ τίποτα γι' ἀντάλλαγμα (κάθεται στὸ τραπέζι του, παίρνει τὸ καρὲν τῶν τσέκ καὶ γράφει. Ὑστερα ἀπὸ ἕνα λεπτό δίνει τὸ τσέκ στὴν κυρία Ἐρλὼ) Ὅριστε ἕνα τσέκ κυρία μου.

Κα' Ἐρλὼ.— (συγκεκινημένη κάθεται) Δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ ὡς πειὸ σημεῖο εἶμαι συγκινημένη (Σωπαίνουν κι' οἱ δύο. Ἀκούγεται τὸ τηλέφωνο).

Λεπτός.— (νευριασμένος) Σὰς ζητᾶω συγγνώμη (πέρνει τὸ ἀκουστικό) Ἄ! Ἐσὺ εἶσαι Ἀρμάν. Συγγνώμη. Εἶμαι ἀπηλοχλημένος... Ἀκούει. Ὅχι, ὅχι! Ὅλα ἀλλάξανε. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀνησυχῇς αὐριο πρωτ... Παραιτήσου ἀπ' αὐτὸν τὸν συνδυασμό. (ἀκούει) Μὰ ὅχι, ὅχι ἀγαπητέ μου, σοῦ λέω πῶς δὲν τὴν θέλω πειὰ αὐτὴ τὴν ὑπόθεση. (ἀκούει) Σὲ στενοχωρεῖ, σὲ πειράζει αὐτό, τὸ καταλαβαίνω, μὰ εἶναι ἀδύνατο. (κρεμάει τὸ ἀκουστικό. Κυττάζει τὴν κυρία Ἐρλὼ μὲ μεγάλη ἐκφραση φιλίας). Γιατί εἴσατε τόσο συγκινημένη; ..Σὰς βεβαιῶ πῶς ἡ χειρονομία μου εἶναι πολὺ φυσική. Σὰς ἔδωσα μιὰν εὐχαρίστηση, Ἀλλὰ στὸν ἑαυτό μου προσέφερα μιὰν εὐχαρίστηση μεγαλύτερη ἀκόμα. (μικρὴ σιγὴ) Δὲν θέλω πειὰ τώρα νὰ προσφέρω τίς λέξεις ποῦ φανερώουν ἐν τούτοις τὴ σκέψη μου καὶ δ' ἂν σὰς ζητᾶω παρὰ μιὰ χάρη, θέλω νὰ πιστέψετε πῶς τρέφω γιὰ σὰς ἕνα αἰσθημα πολὺ βαθύ ποῦ κανεὶς ὡς τώρα στὸν κόσμον δὲν μ' ἔκανε νὰ δοκιμάσω. Ἀλλὰ φαινόμαστε πολὺ ὠχρῇ... Σταθῆτε... (πηγαίνει σ' ἕνα τραπέζι, πῆρ ει μιὰ μπιτλίτσα σαμπάνι καὶ γεμίζει ἕνα ποτήρι). Πάρτε αὐτό. Θὰ σὰς κάνῃ καλὸ. (Βρέχει τὰ χεῖλη της στὸ ποτήρι τὴ σαμπάνια. Ὑστερα πίνει σὺν δ' ψισμένη. Ἀκούμ-

πάει τὸ ἄδειο ποτήρι σὲ τραπεζάκι.

Κα' Ἐρλὼ.— **Σὺ;** ζητῶ συγγνώμη τὸ ξέρω δὲ εἰσθε; ποῦ ἀπεχολημένος. Θὰ φύγω ἄμέσως; μὰ ξίστετε νὰ μὴν τὰ γύνατά μου κομμένα.

Λεπτός.— Δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ κάνω παρὰ νὰ σὺ; ἀκούω. Εἶμαι δοῦλο; σὰς. **Σὺν** τέτοιον πρέπει νὰ μὲ θεωρεῖτε. (τὸν κυττάζει μὲ συμπάθεια. Τὴν κυττάζει κι' αὐτός. Σιγὴ. Ὑστερα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ). **Κεῖνο** ποῦ κάνει τὸν ἕναν δυστυχισμένο κάνει εὐτυχισμένο τὸν ἄλλον. Εἶναι πολὺ τετριμμένο αὐτὸ ποῦ σὰς λέω, μὰ εἶναι καὶ πολὺ ἀληθινὸ στὴν περίστασιν αὐτὴ. Εἴχατε μιὰ στενοχώρια. Μπόρεσα ἔτσι νὰ σὰς; ἀποδείξω ἀπόλυτα πόσο σὰς ἀγαπῶσα. Ὅταν μὲ βλέπατε πρὶν ἀπὸ λίγο ὅταν σὺ; εἶπα αὐτὸ τὸ ὑβριστικὸ πρᾶγμα κι' ὅταν μ' ἐγκαταλείψατε, πόσο ἀπηλπισμένος, ντροπισμένος ἤμουνα. Νόμιζα πῶς μιλοῦσα γαλλικὰ μὰ εἶδα πῶς δὲν ἤξερα νὰ ἐξηγηθῶ ὅπως ἔπρεπε νὰ κάνῃ ἕνας ἀξιολογῆς Γάλλος. Νὰ ξέρῃ κανεὶς μιὰ γλώσσα ποῦ δε εἶναι δικιά του δὲν χρειάζεται νὰ ξέρῃ μόνο τὸ νόημα τῶν λέξεων καὶ νὰ μὴν ἀγνοεῖ τίποτε ἀπ' τοὺς κανόνες τῆς γραμματικῆς. Πρέπει νὰ κατανοῇ τὰ αἰσθηματά της ὑπάρξεως μὲ τὴν ὁποία μιλάει καὶ ντρέπομαι ποῦ στάθηκα τόσο ἀδέξιος...

Κα' Ἐρλὼ.— (χαμογελῶντας) Πόσο χαριτωμένα ξαναβρίσκειται τὸν ἑαυτό σας τώρα.

Λεπτός.— Σεῖς εἰσθε χαριτωμένη ποῦ μοῦ τὸ λέτε αὐτό.

Κα' Ἐρλὼ.— Σὰς λέω ὅτι ἀκριβῶς σκέπτομαι.

Λεπτός.— Λοιπὸν μοῦ ἐπιτρέπετε ἀπ' οὗ πρόκειται νὰ χωριστοῦμε ἀπ' οὗ ἡ χειρονομία μου εἶναι σὺν ἕνα τελευταῖος φραγμός ἀνάμεσά μας, θέλετε νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς πῶ γιὰ τελευταία φορὰ πῶς σὰς ἀγαπῶ βαθεῖα ἀπ' ὅταν σὰς γνώρισα; Δὲν εἶναι παρὰ λίγες ἐβδομάδες μόνο ποῦ σὰς ἔχω δῇ, μὰ αὐτὲς οἱ λίγες ἐβδομάδες εἶναι τόσο γεμάτες ἀπὸ ἐρωτικὰς σκέψεις ποῦ ἀξίζουν χρόνων δεκάρα κι' ἐλπίδα. Ἀγαπηθήκατε.. Πῶς θάταν δυνατόν νάτανε ἄλλοιως!.. Ἀλλὰ δὲν πιστεύω ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ποῦ σὰς λατρεύουνε νὰ βρίσκατε μιὰν ὑπαρξὴ πιόθερμὴ καὶ πιό ἀπόλυτα ἀφοσιωμένη σὲ σὰς. Ζῶ αὐτὴ τὴν ὥρα μπροστὰ σὰς μιὰν ὥρα ἐξαιρετική μὰ καὶ τραγική... Τόσο πιό ἐξαιρετική ὅσο ξέρω πῶς ὅλα θὰ τελειώσουν σ' ἕνα λεπτό ὅταν θάχτε πειὰ ξεπεράσῃ αὐτὸ τὸ κατώφλι (Ἡ κυρία Ἐρλὼ τοῦ δίνει τὸ χέρι. Τὸ πέρνει καὶ τὸ φιλάει παρατεταμένα. Ἐτοιμάζεται νὰ τις δώσῃ τὸ χέρι της ἀλλὰ αὐτὴ τοῦ τ' ἀφίνει).

Λεπτός.— Εἴσατε καλὴ ποῦ μ' ἀφίνετε τὸ χέρι σας.

Κα' Ἐρλὼ.— Εἶναι δυνατόν νὰ μ' ἀγαπᾶτε τόσο;

Λεπτός.— Πῶς μπορείτε κι' ἀμφιβάλλετε; Εἶμαι ἀπὸ μιὰ εἴσοα θερμὴ ποῦ οἱ ἐπιθυμίες της εἶναι ὁρμητικὲς, ἀπὸ μιὰ εἴσοα ποῦ τὸ μόνο ἰδανικὸ εἶναι ἡ ἀγάπη. Τίποτε δὲν ὑπάρχει πλάι σ' αὐτὴ... Τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς, οἱ ὑποθέσεις δὲν εἶναι παρὰ μιὰ ἀνώφελη ταραχὴ. (Ξεσπάει ἀπότομα σὲ δάκρυα γονατίζει κοντά της γεμίζοντας τὸ χέρι της φιλία. Μὲ λυγμούς). **Κλαίω... κλαίω...** μὰ δὲν εἶμαι δυστυχισμένος... εἶναι οἱ μόνες στιγμές τῆς ζωῆς μου ποῦ ἀξίζουν... (αὐτὴ γυρίζει ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι ποῦ ἀκουμπάει στὸ

ἄλλοι τῆς χεῖρ σκεπάζοντας μ' αὐτὸ τί μίτια).

Λεπτός.— (παράκλητικά) *Μὴ φεύγετε ἀκόμα.* (Ἐστὶν σκῶναι τὸ κεφάλι τῆς κι' ἀκουμπᾶν τὸ χεῖρ τῆς ἀπαλᾶ στὸ κεφάλι τοῦ Λεπτοῦ).

Λεπτός.— (σκηλόνοντας ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι, ἐκτακτικῶς) *Εἴσατε Θεός, εἴσατε ἡ πύξ προστατευτικὰ ὑπαρξὴ τοῦ κόσμου. Ποτὲ ἄνδρας δὲν στάθηκε ἵσος εὐτυχισμένος... Δὲν σκέπτονται τὴ διάρκεια τῆς εὐτυχίας μου... εἶναι τόσο ὡμορφὴ ποῦ μοῦ φαίνεται αἰώνια...* (σκηλόνεται ἀπότομα). *Ἀκοῦστε... Σᾶς παρακαλῶ, θὰ φύγετε, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ σᾶς δῶ νὰ φεύγετε, θαρρῶ πῶς δὲν θὰ ἀντέξω σ' αὐτὸν τὸν σπαραγμὸ. Φεύγω ἀπὸ κεῖ. Θὰ κλείσω τὴ πόρτα. Ὅταν θὰ γυρίσω θὰ ἔχετε εξαφανισθεῖ. Ἀλλὰ δὲν θὰ σᾶς ἔχω δεῖ νὰ φεύγετε.* (Τὸν συγκρατεῖ ἀλλὰ τῆς ξεφεύγει κι' ἀνοίγει τὴν πόρτα ἀπ' τ' ἀριστερὰ ποῦ ξανακλείνει φεύγοντας).

Κα' Ἐρλῶ.— *Ἀκοῦστε... ἀκοῦτε* (πηγαίνει ὡς κεῖνὴ τὴν ἴδια πόρτα τὴν ἀνοίγει, βγαίνει καὶ ξανακλείνει τὴ πόρτα. Ἡ σκηνὴ μένει ἄδεια. Κωδωνισμὸς στὸ τηλέφωνο, δεύτερος παρατεταμένος, τρίτος ἐπίσης παρατεταμένος. Παύει. Σιγὴ. Αἴγες στιγμὲς μετὰ ἡ κυρία Ἐρλῶ ξαναπαίρνει στὴ σκηνή. Κρατᾷ στὸ χεῖρ τῆς τὴ τσάντα τῆς. Εἶναι ὑπερβολικὰ ταραγμένη).

Κυρία Ἐρλῶ.— *Εἴσατε παληάνθρωπος ἀκοῦτε, εἴσατε παληάνθρωπος...* (ὁ Λεπτὸς φαίνεται στὸ κατωφλί). *Μὴ μοῦ μιλάτε πειὰ γιὰ τὴν ἀγάπην σας δὲν ἀξίζω πειὰ νὰ μοῦ τὸ λέτε αὐτὰ. Ἐγγώρισα σήμερον τὴν πειδὸς μεγάλη ντροπὴ ποῦ μπορεῖ νὰ δοκιμάσῃ μιὰ γυναῖκα. Νὰ δωθῶ ἔτσι! Τίποτα δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μ' ἀνορθώσῃ. Φρίκη! Ὅταν σκέπτονται τίς εὐγενικὰς αὐτὰς ὑπάρξεις ποῦ με γεννήσατε εἶναι φριχτό!..* (βγάζει τὸ τσέκ ἀπὸ τὴ τσάντα τῆς καὶ τὸ σκίζει κομματάκια ὕστερα φεύγει βιαστικὰ ἀπὸ τὸ βῆθος. Ὁ Λεπτὸς ὑπομονητικὰ μαζεύει τὰ κομμάτια τοῦ τσέκ καὶ πάει καὶ τὰ ρίχνει στὸ τζάκι. Κτυποῦν στὸ τηλέφωνο).

Λεπτός.— (στὸ ἀκουστικὸ) *Ἐσὺ εἶσαι Ἀρμάν;... Ἐσὺ κτυποῦσες τόση ὥρα; (ἀκούει) Ὅχι, δὲν μποροῦσα νὰρθῶ στὸ ἀκουστικὸ καὶ οἱ ὑπηρετρίες ἔχουν φύγει. Ἐ, λοιπόν! Τακτοποιήθηκα ἀλλοιῶς... Ἡ ὑπόθεσις ποῦ χρειάζοταν μερικὰ λεπτὰ μοῦ τελείωσε... Μπορεῖς νὰρθῇς νὰ ζητήσῃς τὰ λεπτὰ σου αὐτοῖο.*

ΑΥΛΑΙΑ

Γιὰ κάθε τυπογραφικὴ ἐργασία

προτιμᾶτε τοὺς

Δ. ΤΣΟΥΡΟΥΝΑΚΗΝ & Π. ΒΑΡΒΑΡΕΣΟΝ

ΛΕΩΦ. ΣΟΚΡΑΤΟΥΣ & ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

κ. Χριστόφορον Κρίθαρον Ἀλεξάνδρειαν. Εἰς τὸ ἱρώτημά σας ἀπαντήσαμεν ταχυδρομικῶς δι' ἐπιστολῆς. Παρακαλοῦμεν ὅπως μᾶς γνωρίζετε λήψιν ἀποδείξεων.

κ. Νίκον Φυλλίδην Ἀθήνας. Τὸ διήγημά σας ἐνεκρίθη καὶ δημοσιεύεται. Ἡ μετριοφροσύνη τῆς ἐπιστολῆς σας δὲν σᾶς ἀποκρύπτει ὅτι τὸ ἔκαμε περισσύτερον ὡραῖον. Ἐλπίζομεν εἰς διηγετικὴν συνεργασίαν σας. Θὰ μᾶς εὐχαριστήσετε ἐάν δὲν ἐπιμείνητε εἰς ἐκεῖνὸ τὸ ὅποιον ἐφοβήθητε ὅτι ἡδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ τὴν δημοσίευσιν τοῦ διηγήματός Σας.

κ. Π. Ι. Σουρῆν Ἀλεξάνδρειαν. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν διὰ πληροφορίας. 4ον τεῦχος ἐταχυδρομήθη. Τὴν σύστασιν σας ἐλάβομεν σοβαρῶς ὡς ὄψει.

J. Ch. Coroneos Benhra Egypte. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Ἐταχυδρομήσαμε τὰ φύλλα Νοεμβρίου καὶ Δεκεμβρίου 1931. Ἀποστολὴ ἐξακολουθεῖ κατὰ τὴν ἐπιστολήν σας.

Κουρ Κουρ Const. Cassimatis, Th. Hietzos, Alexandrie, Jonh. Fatseas, N. Calocerinos Australia, **Παναγ. Κορωνάϊον** Λάρισα, **Βρεττὸν Κασιμάτην** Μυτᾶτα Κυθήρων, **Καλλιόπην Βενάρδου** ἐνταῦθα, **Βασίλ. Γ. Κασιμάτην, Δημ. Γ. Κρίθαρον, Δημ. Ζαντιώτην** Καραββά Κυθήρων, **Ἀθαν. Βενάρδου** ἐνταῦθα, **Σπυρ. Δογοθέτην** Ἀθήνας, **Γεώργ. Πασπαλᾶν** ἐνταῦθα, **Βασίλ. Τσιγγούνην, Μιχαὴλ Φυρὸν** ἐνταῦθα. Συνδρομαὶ σας ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

κ. Ἐμμ. Τσακαμῆν ἐνταῦθα. Ἐπιστολήν ἐλάβομεν διὰ τῆς ὁποίας μᾶς γράφετε.

Πειραιεύς 26—3—32

Ἀγαπητὲ κ. Καψάνη,

Πέρνοντας στὰ χέρια μου τὸν «Κυθηραϊκὸ Κήρυκα» δὲν μπόρεσα νὰ κρύψω τὸ θαυμασμό μου βλέποντας τὸ συντελούμενο γιγαντιαῖο ἔργο ποῦ εἶχε τὴν ἀρχὴ ἀπὸ σᾶς τὸ τεχνεὺς μίαν ἀπ' τίς πιὸ ψηλὰς καὶ ἰδανικὰς ἰδέας, καὶ τὴ πραγματικὴν πρόοδον ἀπ' τὸ σπάνιον καὶ διαλεχτὸ συντακτικὸ ἐπιτελεῖο σας ποῦ μαζὺ μετὰ τὸ φιλοπρόοδον Κυθηραϊκὸ κοινὸ ἀποτελοῦν τὴν πιὸ μεγάλην ἐγγύησιν πῶς οἱ κόποι σας πολὺ γρήγορα θ' ἀνταμειφθῶν μετὰ τὴν πραγματοποιήσιν κάθε λεπτῆς μεγάλης καὶ φανταχτερῆς ἰδέας ποῦ θὰ γεννιέται γιὰ τὸ ζηλευτὸ κι' ὁμορφὸ νησί σας.

Ὅσο κι' ἂν σᾶς συγχαρῶ θαρρῶ πῶς δὲν θὰ μπορέσω ν' ἀποδώσω μετὰ λόγια ὅτι πρέπει ν' ἀκουστοῦν ἀπ' τὸ στόμα μου γιὰ ἓνα τέτοιο ἔργο ποῦ ξεκινῶντας ἀπὸ εὐσυνείδητες καὶ μεγάλες πατριωτικὰς σκέψεις δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ προκόψῃ γιὰ ἡθικὴν ἱκανοποίησιν δικήν σας καὶ γιὰ μιὰ καλυτέρεσιν τοῦ διαλεχτοῦ νησιοῦ σας.

Πραγματοποιώντας τὴν παράκλησί σας ὅπως μὲν καὶ ἐγὼ μέσα στὸν ἐξαιρετικὸν τῆς συνεργασίας κύκλο, ἀπ' οὗ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὴ τιμὴν, σᾶς ὑπόσχομαι νὰ σᾶς στέλνω ὅτι ἡ φτωχὰ πέννα μου θὰ μπορέσῃ ν' ἀποδώσῃ.

Μ' ἀπειρὴν ἐκτίμησιν

ΕΜΜ. ΤΣΑΚΑΜΗΣ

Σᾶς εὐχαριστοῦμεν ἐλκρινῶς.

Αὐτῇ.— Θὰ ἐπιστρέψω τὸν δακτύλιον ἀρραβῶνα διότι ἀγαπῶ ἄλλον.

Αὐτός.— Πές μου πῶς τὸν λένε καὶ ποῦ κάθεται.

Αὐτῇ.— Γιατί; μήπως θέλεις νὰ τὸν σκοτώσῃς;

Αὐτός.— Ὅχι, ἀλλὰ νὰ πάω νὰ τοῦ πουλήσω τὸ δακτυλίδι.

Καθηγητῆς.— Δὲν ξεύρω τί πρέπει νὰ μεταχειρισθῶ γιὰ νὰ σᾶς κάμω νὰ προσέχετε εἰς ἑμένα.

Μαθηταί.— (ἐν χορῶ) Νὰ βάλῃς ἓνα ὥρολόγι ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὴν ἑδραν.

Ὁ μπαμπᾶς συλλαμβάνει τὸν δωδεκαετῆ υἱὸν του καπνίζοντα:

— Μωρὲ παληόπαιδο, μέ εἶδες ἑμένα στὴν ἡλικία σου νὰ καπνίζω;

— Παιδί μου, γλέντια καὶ μαθήματα δὲν συμβιβάζονται.

— Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ μπαμπᾶ, ἀπεφάσισα ν' ἀφήσω τὰ... μαθήματα.

Ἡ ἀσθενὴς πρὸς τὸν ἱατρόν:

— Δὲν βλέπεις, γιατρὲ τὴν γλῶσσά μου

— Ἀκριβῶς, αὐτὴν κυρία μου εἶδα καὶ σᾶς βεβαίω ὅτι ἔχει μεγάλην ἀνάγκην ἀναπαύσεως.

Ἐκείνη.— Πῶς βροῖσκες τὴν εἰκόνα μου;

Ἐκεῖνος.— Καταπληκτικὴ ὁμοιότης. Πρέπει νὰ εἶναι στιγμιότυπον.

Ἐκείνη.— Μπα, γιατί;

Ἐκεῖνος.— Γιατί ἔχει κλεισμένο τὸ στόμα.

Μητέρα.— Ἐλα πλέον κόρη μου, παρῆλθεν πλέον ὁ καιρὸς ποῦ ἤμποροῦσες νὰ παίξῃς μετὰ ἀγόρια.

Κόρη.— Ἀπ' ἐναντίας μαμά, ὅσο μετ'γαλῶνω τόσο περισσότερον μοῦ ἀρέσουν.